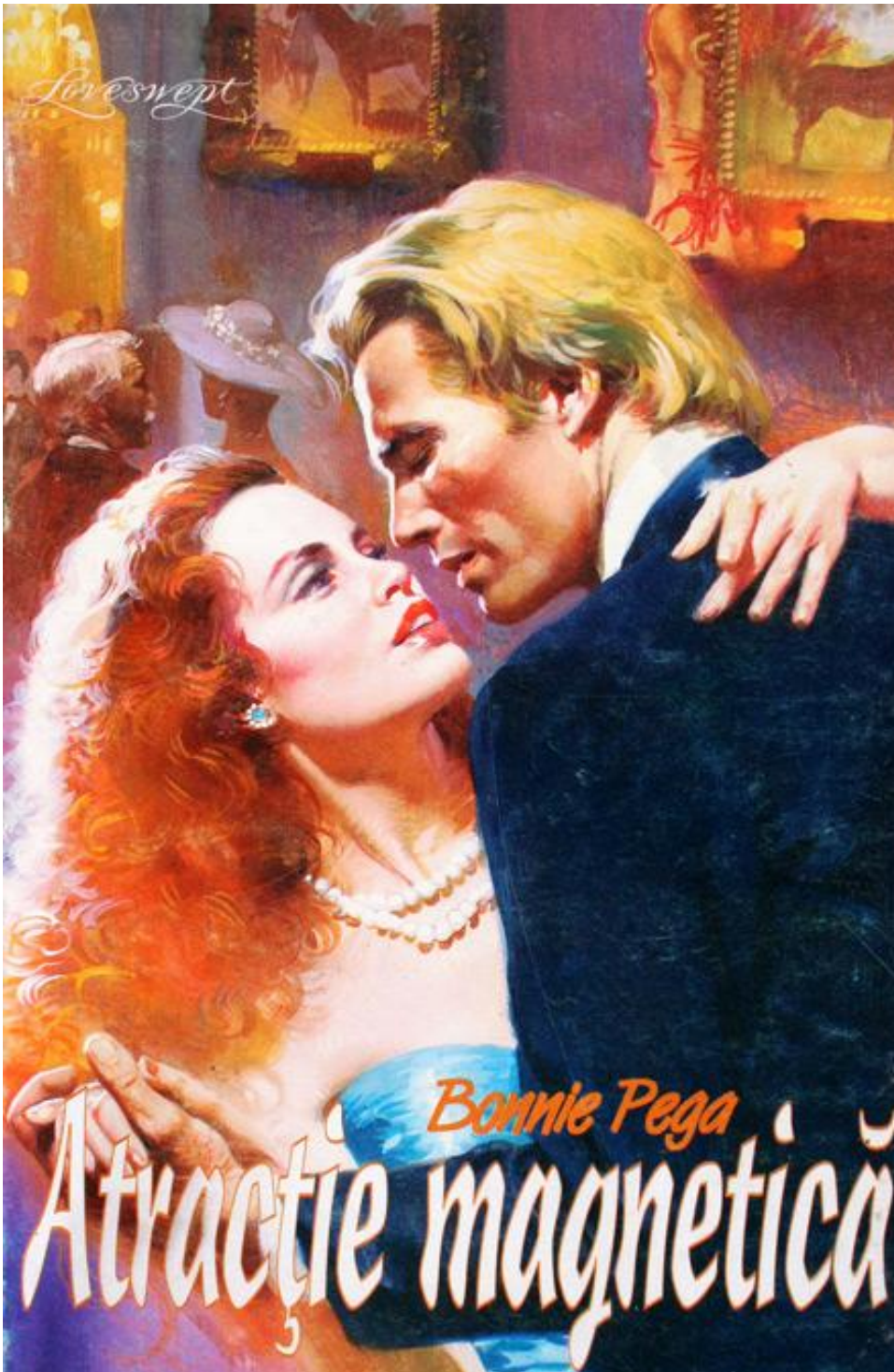
Loveswept
Bonnie Pega
Atracție magnetică

Animal Magnetism by Bonnie Pega

© Copyright 1993 by Bonnie Pega
Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii MIRON.
© Copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Divisoin of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.
Registered în U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved
Romanian language published in cooperation with Permissions & Rights Int. Ltd.

© Copyright 1994 by Editura MIRON
Traducere de Nicolae Anca

Bonnie Pega
Atracţie Magnetică

Unu

Sebastian Kent îşi ridică privirea de pe cutia cu instrumentar veterinar pe care tocmai o despacheta şi o privi pe femeia care apăruse în uşă. Alura delicată şi figura drăgălaşă o făceau să pară îndeajuns de matură ca să traverseze strada fără a cere permisiunea cuiva. Corpul său avea, totuşi, forme apetisante, care nu puteau aparţine decât unei femei mature. Privirea admirativă a lui Sebastian trecu peste aceste linii, înainte să-şi ridice capul şi să-i întâlnească ochii. Îi zâmbi politicos.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Eşti noul medic veterinar, nu-i aşa? Eu sunt Danni Sullivan.

Păşi înăuntru şi îi strânse mâna cu o forţă surprinzător de mare, apoi se cocoţă pe marginea unei cutii de carton, nedesfăcută.

Danni? Nu, nu arăta deloc ca una pe care o cheamă Danni. Numele acela îi sugera o băieţoaică în blugi şi pantofi sport, cu părul strâns în şuviţe rebele. Fata asta arăta, mai degrabă, ca o Esmeraldă sau o Priscilla. Părul blond auriu i se revărsa în cascade în jurul umerilor, iar panglica de satin albastru-violet, care i-l ţinea pe spate, avea culoarea ochilor ei. Trăsăturile îi erau gingaşe şi nu putea să aibă mai mult de 1, 50 m înălţime.

Purta o fustă plisată, din voal, asortată cu un pulover lejer roz şi colanţi din dantelă, de aceeaşi culoare. Mici fantezii roz la urechi şi pantofi balerini imposibil de mici. Într-un cuvânt, arăta ca un fluture – un fluture roz mov.

— Ei bine, domnişoară… ăăă… doamnă Sullivan. Sunt doctorul Kent. Sebastian Kent. Pot face ceva pentru dumneavoastră?

Brusc îşi dădu seama că privea puloverul roz care se întindea pe sânii ei îndrăzneţi. Ia-o uşor, băiete, e o puştoaică. Cu greu îşi mută privirea în sus. Buze delicate. Moi şi uşor îmbufnate. La naiba! E clar că burlăcia durase prea mult.

— Aş dori ceva de lucru.

— Ceva de lucru? repetă el stupid. N-ar afecta, ăă… obligaţiile tale şcolare?

— O, nu. Am ore doar trei zile pe săptămână.

Danni zâmbi din nou.

— La şcoală se învaţă doar trei zile pe săptămână?

Danni zâmbi.

— Sunt la colegiu.

Sebastian îşi corectă aprecierea în ceea ce-i privea vârsta, de la şaisprezece la optsprezece ani.

Ea continuă:

— Mă duc la Norfolk lunea, marţea şi joia. Fac pe puţin patruzeci de minute, dar nu are importanţă. Îmi place, într-adevăr să conduc. Acum două veri am condus din Florida până în Bar Harbor, Mâine. A fost un drum grozav. Ai văzut vreodată litoralul din Maine?

Era clar o întrebare retorică pentru că urmă fără a-i da şansa de

a răspunde:

— E minunat. Niciodată nu mai văzusem un ţărm stâncos. Nu arăta deloc ca litoralul Golfului, pe care l-am văzut vara trecută când am fost la New Orleans. Ăsta, da oraş. Am fost surprinsă de New Orleans. E atât de viu, atât de încărcat de istorie. Acolo l-am găsit pe Lewis, într-un mic magazin de pe Bourbon Street şi l-am adus acasă. Oricum, îmi place drumul spre Norfolk. Merită. Mă pregătesc pentru gradul doi.

— Gradul doi?

Sebastian dădu din cap să-şi revină. Discuţia asta nu avea nici cap, nici coadă. Şi cine naiba era Lewis?

— Am obţinut deja gradul întâi, îi explică Danni perseverând. În Istoria artelor. Dar am hotărât că nu vreau să predau. S-ar putea ivi probleme de disciplină cu studenţii mai înalţi decât mine. Aşa că m-am decis să mă întorc şi să mai obţin un grad.

Sebastian îi aprecie din nou vârsta, adăugând încă trei sau patru ani şi se simţi uşurat că era mult mai în vârstă decât arăta.

Absentă, Danni îşi răsucea o şuviţă de păr în jurul degetului şi continuă:

— Începusem cursurile de comerţ, dar subiectul nu mă interesa prea mult, aşa că m-am transferat la Literatura engleză. Un subiect grozav de studiu dar, cum am spus, nu vreau să predau. Aproape că hotărâsem să urmez medicina – anestezie sau îngrijirea bolnavilor, dar urăsc spitalele şi chestiile astea. Aşa că m-am decis pentru medicina veterinară. Întotdeauna am iubit animalele şi m-am înţeles bine cu ele.

— Aha, şopti Sebastian.

Ea părea că aşteaptă un răspuns, care nu veni.

— Oricum, cred că ar trebui să lucrez aici, cu tine, miercurea, vinerea şi duminicile, în timpul anului şcolar. Îmi iau titlul în şase luni, apoi voi putea să te ajut zilnic – ei bine, până la vară. Atunci plănuiesc să-mi caut ceva de lucru într-o clinică, într-un loc interesant, aşa că, probabil, vei dori să angajezi pe altcineva. Vei avea program sâmbăta, nu? Oamenii abia aşteaptă. Doctorul Adams îşi lua liber duminicile şi marţea. Poţi să-ţi iei liber când vrei, bineînţeles, dar eu cred, categoric, că trebuie să ai program sâmbăta.

— A, da, programasem ore pentru sâmbăta.

— Grozav! exclamă Danni. Va merge perfect.

— Ce va merge? Doamne, ce buimăcit era!

— Să lucrez pentru tine.

— Să lucrezi pentru mine? Să faci ce?

— Lucrările de birou, bineînţeles. Sau orice altceva.

— Bineînţeles, şopti Sebastian, simţindu-se ca lovit în cap. Cu o aripă roz-mov.

— Te mai pot ajuta când e vorba de răni uşoare. De când a plecat doctorul Adams, primăvara trecută, eu m-am ocupat de asta. Nu-mi place ca oamenii să se ducă la veterinar până în Greenstone pentru probleme cum ar fi tăieturi superficiale, râie sau purici. Mi-ar plăcea să mă ocup în continuare de lucruri de genul ăsta. Totuşi, de Peanut te poţi ocupa tu.

— Peanut?

— Taurul favorit al doamnei Walling. Brahma. Iniţial, fiul său l-a primit ca pe proiectul 4-H, dar doamna Walling s-a ataşat de el. Este predispus la boli de piele vara, când e arşiţă şi trebuie să fie îmbăiat şi îngrijit în fiecare săptămână. Urăşte apa şi de aceea poate deveni foarte agitat. Se ascunde când mă vede venind, pentru că sunt singura care îi poate pregăti baia. Îţi voi da câteva sfaturi cum să-l tratezi. E ca un copil mare.

Sebastian nu putu să nu zâmbească la imaginea acestei blonde micuţe luptându-se corp la corp cu un taur indian. Un Brahma, fără discuţie, într-un fel nu era deloc surprins că ea se putea descurca. Avea sentimentul că dacă Danni Sullivan şi-ar fi dorit ceva cu tot dinadinsul, nimic nu i-ar fi stat în cale, nici măcar o greutate de mii de kilograme.

— Câteva sfaturi mi-ar prinde bine, domnişoară Sullivan. Uite, eu…

— Te rog, spune-mi Danni.

— Danni. Bine, Danni. Nu sunt sigur că voi avea atâta treabă ca să-ţi ofer ceva de lucru.

— Vei fi mai ocupat decât îţi închipui. Oamenii vor face o adevărată pasiune pentru tine – ca să nu mai vorbim de animalele lor.

Sebastian îşi înăbuşi un oftat. Nu dorea, pe moment, să-i spună

că nu era genul de secretară pe care şi-o imaginase. La New York secretara sa, o femeie între două vârste, îşi luase munca în serios de parcă ar fi lucrat pentru un chirurg de renume mondial. Danni Sullivan părea prea uşuratică pentru a se ocupa de lucruri prozaice, ca munca de birou.

Privind-o, pregătindu-se s-o refuze, se întâmplă ceva. Ar fi jurat că ochii ei aruncau scântei. Mai auzise cândva această expresie, dar în cei treizeci şi patru de ani pe care-i avea nu mai văzuse aşa ceva. Era sigur. Ochii violeţi ai lui Danni Sullivan scăpărau scântei aurii. Scântei de umor, maliţiozitate, capriciu. Viaţă.

Nu era sigur de ce, dar îi întoarse zâmbetul. Cu un calm ciudat îşi dădu seama că o acceptă pe isteaţa domnişoară Sullivan. Era, probabil, o imensă greşeală. Nu ştia încă în ce categorie să o plaseze. În plus, nu numai că bătea câmpii, dar era, cu totul, atrăgătoare. Asta nu putea decât să-i încurce treburile.

Îl zăpăcea. Îl intriga. Îl făcea să zâmbească. Cum nimeni nu o mai făcuse de foarte, foarte multă vreme.

— Cum arată? o întrebă bunica, Virgie Pace, de îndată ce intră în casa de curând renovată pe care o împărţeau împreună.

Danni îşi aruncă geanta pe scaunul supraîncărcat de lângă intrarea principală şi se cocoţă pe braţul lui.

— Pare foarte drăguţ, bunico. Puţin cam pretenţios, totuşi, mai ales pentru White Creek. Pantofi de lac şi pantaloni cu dungă subţire. Pantaloni potriviţi pentru fese remarcabile, se gândi ea. Cămaşa albă îi acoperea umerii largi şi braţele puternice. Nu spuse nimic cu voce tare. Bunica s-ar fi apucat să tricoteze botoşei…

Virgie îi spusese deseori că nu-şi mai doreşte nimic altceva decât să o vadă măritată şi la casa ei. Danni nici nu se gândea. Lumea întreagă o aştepta, dorea să o cunoască şi să realizeze multe lucruri înainte de a se mărita. Dacă se va mărita vreodată.

— Ai primit slujba?

— Mm-hm. Voi începe… ei bine, de fapt nu am stabilit o dată. Cred că ar trebui să mă duc pe acolo mâine, după ore, să-l ajut să-şi facă ordine printre lucruri.

— Ordine? Tu? Virgie îşi ridică privirea şi pe faţa-i plăcut ridată

se aşternu un zâmbet larg. De când, Danielle?

— Pot face lucruri care merită atenţie, spuse Danni pe un ton amuzant de autoapărare. Se ştie că de cele mai multe ori acordăm timp şi energie unor lucruri fără valoare. Cel mai bine e să iei viaţa aşa cum este, nu crezi? Ne facem planuri toată viaţa.

Bunica aprobă şoptit şi Danni continuă.

— Uită-te la doctorul Kent. Înconjurat de cutii care nu numai că poartă etichetele camerelor în care trebuie să ajungă, dar fiecare are o listă cu ce conţine. Şi încă o listă – probabil o listă a listelor. Se ocupă mai mult de liste decât de mirosul cafelei sau al trandafirilor.

Cu aceste cuvinte plutind în aer, Danni se întoarse în camera însorită şi se aşeză pe canapeaua sa favorită, supraîncărcată, cu cartea de biologie şi notiţele, remarcabil de ordonate.

Câteva ore mai târziu stătea întinsă pe patul cu coloane privind la desenul fin al dantelei care îmbrăca baldachinul, pus în evidenţă de lumina lunii şi se gândea la interesantul doctor Sebastian Kent.

Era foarte atrăgător, dar ar fi fost mult mai atrăgător dacă părul i-ar fi fost mai lung cu câţiva centimetri. Onduleurile şaten închis ar fi devenit cârlionţi rebeli. Oftă. Îi admirase întotdeauna pe bărbaţii cu părul creţ.

Şi dacă în locul pantalonilor kaki, făcuţi la croitor, ar purta blugi, ar arăta fantastic. Închise ochii şi-i făcu portretul – păr creţ, blugi comozi şi, eventual, un tricou. Când îşi imagină cât de bine i-ar acoperi blugii pulpele zvelte, hotărî că mai bine ar încerca să doarmă. Se ridică, dădu pernei un ghiont puternic şi se întinse din nou. Ce păcat că el nu reuşise să se relaxeze măcar un pic. Zâmbi. Poate l-ar putea ajuta. La urma urmei, nu era ea cea mai veselă persoană pe care o cunoştea?

Sebastian nu şi-o putea scoate din minte pe Danni Sullivan. Se îmbrăcase cu strălucirea unei actriţe de circ şi degajase o senzualitate inocentă care-l lăsase fără grai – deşi, se îndoia, oricum, că ar mai avea ceva de adăugat felului ei de a vorbi – repede, în cercuri ameţitoare, cu fulgerătoare schimbări de subiect. Era, fără îndoială, cea mai ciudată femeie pe care o întâlnise vreodată – chiar printre cele de la New York.

Cunoscuse o doamnă respectabilă, care insista că pisica sa are nevoie de un psihiatru; pe directoarea executivă a unei corporaţii,

care-şi trimitea soţul să doarmă în camera de oaspeţi, doar pentru ca ea să-şi poată culca în pat cei şase căţeluşi poodle aduşi din Franţa. Şi pe Martha, proprietara magazinului alimentar de vizavi de cabinetul său, care îşi frecventa ghicitoarea însoţită de papagal.

Dar, după Danni Sullivan, toate păreau cu totul neinteresante. Pe de o parte, spera ca ea să fi uitat că fusese angajată. Pe de altă parte, era nerăbdător să-i arate ce are de făcut. Dacă ar fi spus că îi stârnise doar emoţii contradictorii, afirmaţia ar fi fost eufemistică.

Aşa că nu fu deloc surprins când obiectul gândurilor sale îi apăru deodată în spate. Nu-şi dădea seama exact cum de ştia că paşii sunt ai ei, arăta tot ca un fluture. Un fluture foarte sexy.

Purta tot roz şi mov, dar de această dată fusta mov şi colanţii roz, dantelaţi, fuseseră înlocuite cu pantaloni cu bretele mov şi bluză croşetată. Nemaipomenita-i coamă de păr era legată într-o coadă de cal, în vârful capului, cu o panglică din dantelă mov. Sebastian nu ştia de ce şi-o amintea de la prima întâlnire ca pe o fetiţă. Era, toată, femeie.

Vina o purtau, oare, pantalonii strâmţi care îi puneau în evidenţă linia pulpelor? Poate era modul în care bluza croşetată, din dantelă, lăsa pielea albă ca laptele, de dedesubt, să-i chinuiască privirea. Sau poate părul. Prima dată când o văzuse îi cădea într-o unduire mătăsoasă – făcând-o să semene leit cu Alice în Ţara Minunilor. Acum, cu părul strâns la spate – îl frapau pometii proeminenţi, forma delicată a nasului şi privirile ucigătoare.

Nestatornică? Probabil. Isteaţă? Da. A naibii de sexy? Categoric.

Dar ştia. Se răsuci şi dădu uşor din cap. M-da, în regulă, bătrâne, atrage-i atenţia cu o conversaţie strălucită.

Danni îi aruncă un zâmbet pe care el nu-l putea descrie decât ca timid şi simţi o strângere neobişnuită în stomac.

— Bună, zise ea, aruncându-şi într-un colţ sacul de umăr jerpelit. Am plecat mai devreme de la ore şi m-am gândit să trec pe aici să văd dacă te pot ajuta cu ceva. Ce trebuie despachetat?

— Nimic. Vreau să spun, nu încă. Trebuie făcută puţină curăţenie.

Danni văzu în colţ mormanul de moloz.

— Cred că bătrânul domn Marshal ar trebui să-ţi împrumute

buldozerul…

— Arată îngrozitor, nu?

— Dacă n-aş fi eu pe-aici, ar dura o săptămână, bombăni Danni, suflecându-şi mânecile. Dar fiindcă sunt, vom termina până la sfârşitul zilei. Lucrez repede şi am minunate talente organizatorice.

— Sunt sigur şi îţi mulţumesc că te-ai oferit, dar mă descurc şi singur.

Nu ar fi vrut să sune rece, dar simţea că aşa ar fi mai bine – mai ales pentru sănătatea sa psihică.

— Să păstreze între ei distanţa strict profesională.

— Să nu mai discutăm! În cazul ăsta, la ce mai sunt bune asistentele? Deci, de unde să încep?

Se trecuse deja de la funcţia de secretară la cea de asistentă şi nici măcar nu se apucase de treabă.

— Vrei să spui secretară, o corectă el.

Ea făcu un gest vag cu mâna.

— Nu contează. Ce-ar fi să încep cu camera din faţă?

— Danni, nu eşti îmbrăcată potrivit pentru a te apuca să cureţi casa asta veche de un secol.

În realitate, îi plăcea cum era îmbrăcată, dar dacă nu-şi schimba hainele, nu ştia ce spor ar mai fi avut la treabă. Ar fi fost ocupat să studieze ţesătura elastică a pantalonilor care i se întindeau pe fund.

Ea făcu o pauză şi se studie.

— Aici m-ai prins. Mai ales atunci când fac treabă atrag murdăria ca un magnet. Alerg acasă să mă schimb. Mă întorc într-o clipă.

Sebastian se aplecă, culese o cutie de carton pe care o folosea pentru gunoi, apoi se întoarse.

— Nu e…

Dispăruse. Doar o secundă îşi întorsese capul. Cum dispăruse atât de repede? Ar fi trebuit să treacă pe lângă el ca să iasă din cameră, dar oare trecuse?

Îşi puse mâna la ochi. Avea vedenii? Sau, mai exact, nu mai vedea bine? Sau ea, într-adevăr, putea să dispară ca pisica Cheshire din Alice în Ţara Minunilor?

Încă se mai gândea, când Danni „se întoarse într-o clipă”, aşa cum promisese.

— M-da, hm, te-ai întors repede, spuse Sebastian.

— O, locuiesc la trei sărituri de aici.

— Trei sărituri?

— Sigur. Am sărit pe fereastră… şi îi arătă fereastra deschisă din spatele ei.

Sebastian oftă uşurat.

— Apoi am sărit pe poteca din spate şi încă o dată dincolo de Denning’s Creek. Trei sărituri, înţelegi?

— Înţeleg, murmură el sec.

A înţeles, în regulă. A înţeles că zăpăceala pe care Danni Sullivan o crea în jurul său avea să devină, probabil, o stare permanentă.

Observă şi preferinţa ei pentru îmbrăcămintea roz şi mov. Ca şi acum. De astă dată blugii comozi îi strângeau fundul, iar sânii tari erau delicat conturaţi de un tricou mov. Când îşi dădu seama că privirea-i stăruie pe sânii ei şi-o îndreptă repede în altă parte. Niciodată nu aruncase ocheade femeilor. I se părea o grosolănie, dar ceva din Danni părea că-l invită la priviri îndrăzneţe, încercă să spună ceva.

— A, se pare că-ţi place la nebunie rozul şi movul.

Danni îl privi cu ochi măriţi.

— Cel mai mult. Magda mi-a spus că sunt culorile mele.

— Magda? Cine e Magda?

— Magda locuieşte la izvor, chiar acolo unde Denning Creek face bulboane – ţâşnind din subteran. Tot anul este rece ca gheaţa. Când eram copil, ne duceam deseori să înotăm acolo. Petreceam verile la bunica, împreună cu verişoara mea, Annabelle, dar niciodată nu puteam sta în apă mai mult de cincisprezece minute. Ni se învineţeau degetele de la picioare. Deci, acolo locuieşte Magda. Spune că strămoşii ei sunt ţigani, dar bunica jură că s-a născut în Waverly şi că au mers împreună la şcoală.

— Magda a urmat vreun curs de combinare a culorilor?

Danni îl privi derutată, în timp ce-şi răsucea o şuviţă în jurul degetului.

— Nu cred. Dar sună interesant. Va trebui să-mi povesteşti

despre ele. Magda ştie ce culori se potrivesc. Adică, ce culori poartă noroc.

— Şi tu crezi în chestiile astea?

— Bineînţeles. De ce n-aş crede?

La naiba! S-a întâmplat din nou. Sclipirea aceea a ochilor îndreptată spre el. Ori era o invitaţie de a se amuza împreună, ori îl provoca să râdă de ea. Prudent, dădu din cap evaziv.

— În scurt timp va trebui să o cunoşti pe Magda. Se apropie perioada în care pisicile ei trebuie vaccinate.

— Trebuie să-i stabilesc o dată ca să vină?

— Nu, tu trebuie să te duci acolo. Are prea multe pisici ca să le aducă aici.

— Câte are?

— Douăzeci şi şase, cred, la ultima numărătoare.

Danni zâmbi urmărindu-i expresia.

— Douăzeci şi şase?

— Hei, cred că ţi-am spus deja că aici vei avea cam mult de lucru. E un orăşel, dar aproape fiecare dintre noi are un animal sau două.

— Sau douăzeci şi şase.

— M-da.

Zâmbi din nou. Ştia că-l năucise de tot pe Sebastian. Deseori i se spusese că are acest efect asupra oamenilor. Dar se bucura văzând cum masca impenetrabilă sub care se ascundea, se destramă treptat. Dorea, cu adevărat, să vadă omul de dincolo. Recunoştea că mai avea un motiv pentru care îi făcea plăcere să-l vadă puţin derutat. Când încercase să ţină pasul cu ea, umbrele din priviri dispăruseră. Nimeni nu ar trebui să aibă astfel de umbre în priviri. Se întreba ce anume le aşezase acolo. Şi, mai important, ce-ar putea face ca să i le alunge.

— Se pare că Magda îl folosea ca pe propriul său medic veterinar. De asta a plecat doctorul Adams… l-au înfuriat prea mulţi pacienţi?

— Tot ce se poate, cu toate că a rezistat câţiva ani buni. S-a pensionat la optzeci şi trei de ani. Îl privi estimativ. Mă întreb cât vei rezista tu.

— Te referi la posibilitatea de a mă stabili aici?

Sebastian îşi ridică o sprânceană.

Danni, care îl privise îndelung până atunci, înregistră o nuanţă sugestivă în tonul vocii lui. Reuşise să surprindă o mică parte din bărbatul viril, senzual, periculos, ascuns sub exteriorul serios, profesional. Se gândi că poate n-ar trebui să se grăbească să sfărâme această faţadă. Aşa cum arăta, era suficient de sexy. Ceva mai mult decât atât şi ea ar intra într-o adevărată încurcătură.

— Ţi-a mâncat pisica limba? Sebastian zâmbi şi-i întinse o mătură, ia-o.

Ea îşi trecu limba peste buza de jos, dar se opri observându-i privirea care-i urmărea mişcarea.

— Ce-i asta?

— Şi mai zici că te pregăteşti pentru gradul doi? E o mătură. O ţii de coadă şi o plimbi pe jos, înainte şi înapoi. Un procedeu primitiv pentru întreţinerea curăţeniei. Zâmbi larg.

— Ştiu asta, şopti ea. Vreau să spun, pentru ce?

— Ţi-ai oferit, sau nu, ajutorul voluntar?

— A, da. Da, mi l-am oferit. De unde vrei să încep?

— Ce-ai zice de camera din faţă? Mare parte din moloz a fost scos de acolo. Mai e nevoie doar de puţină ordine şi de şters praful.

— Perfect. Sigur. Nicio problemă.

În timp ce-şi vedeau de treabă discutară despre filme, făcând comentarii gălăgioase, unul într-o cameră, celălalt dincolo. Danni în camera din faţă, Sebastian, în spate. Punctul lor de vedere nu coincidea de cele mai multe ori, dar nu asta conta. Discuţiile erau animate şi prieteneşti. Singura problemă era că lui Danni i-ar fi plăcut să-i vadă figura în timp ce vorbeau.

În sfârşit, Danni lăsă buretele să cadă cu un pleoscăit în găleata cu apă şi-şi trecu dosul palmei peste broboanele de sudoare de pe frunte, lăsând dâre de murdărie. Când îi spusese lui Sebastian că „se pricepe" la treabă, nu exagerase.

Din păcate, atrăgea murdăria – sau, mai bine zis, aceasta se lipea de ea. Pete de murdărie şi de praf îi acopereau mâinile şi hainele şi pânze de păianjen i se prinseseră în coadă. Privi în camera de alături

şi-l văzu pe Sebastian ştergând ferestrele. Făcuse multă treabă în câteva ore. Camera era foarte curată. Şi el la fel.

Danni se privi şi oftă.

Ştia că arată mai rău decât cineva care a supravieţuit unei furtuni, de praf, în timp ce dunga pantalonilor lui era, încă, perfectă. Simţea nevoia să strice această perfecţiune – să-i răvăşească părul şi să-i desfacă şi ceilalţi nasturi la cămaşă. Nu e o idee bună, se gândi ea şi şi-o alungă imediat din minte. Era gata să se îndrepte spre baie să-şi spele faţa şi mâinile când Sebastian îşi ridică privirea.

— Aproape am terminat. Tu cum stai?

— Oh şi eu sunt gata. În afara ferestrelor.

După felul cum o urmărea se întrebă dacă nu cumva gândurile sale, greu de stăpânit, i se întipăriseră pe figură. Privirea lui se plimbă asupra ei, evaluând-o, încet, leneş, înfierbântându-i slăbiciunea.

— Le curăţ eu.

Încă o privea şi Danni începu să se agite stânjenită. Căută să spună ceva, când atenţia îi fu atrasă de motanul mare, cu dungi galbene, care stătea într-un colţ al camerei şi-şi netezea blana.

— Cine-i, prietenul tău?

Arătă în direcţia pisicii.

Sebastian ridică din umeri.

— Habar n-am. Ieri a apărut, m-a urmărit o vreme şi azi-dimineaţă s-a ivit din nou, mieunând afară, la uşa din spate, până l-am invitat la micul dejun. E, totuşi, ciudat. Nici nu s-a atins de conserva de ton pe care am deschis-o – dar înnebunise după fulgi de porumb cu lapte. Ce crezi, ar putea aparţine acelei Magde?

— Nu ştiu. Danni clătină din cap. Cred că e posibil. Casa ei este chiar lângă pârâu. De fapt este aşezată pe un teren cam pe la cotitura de dincolo de păşunea lui Willard. E un teren mlăştinos. În orice caz, nu ar fi venit prea de departe. Ai observat că are un ochi verde şi unul albastru?

— Am observat aseară. Poţi s-o suni ca să afli dacă îi aparţine?

— Nu. Nu are încredere în telefoane, spune că e prea mult pentru un fleac de ultimă oră. E, totuşi, ciudat, dar are un VCR şi compact discuri. Poţi s-o întrebi dacă este al ei când vei merge să-i

vaccinezi pisicile.

— O, e în regulă. Probabil, într-o zi săptămâna asta.

— Te pot ajuta, îi propuse Danni, plină de speranţă. Ţi-ar fi de folos încă o pereche de mâini atunci când te vei ocupa de cele douăzeci şi şase de pisici.

— Bănuiesc.

Sebastian îşi studie mâinile şi se strâmbă. Trebuia să se spele. Dar mai multă nevoie avea Danni, constată el, privind-o. E ciudat, totuşi, cum petele de pe faţă îi puneau în lumină trăsăturile clasice de culoarea piersicii cu frişcă.

Şi mai avea o pată şi pe tricou, peste linia sânilor. Degetele lui Sebastian se încleştară dorind să ajungă să şteargă acea pată. Chiar se surprinse întinzând mâna dar, în ultimul moment şi-o ridică să-i dea la o parte un fir de păianjen prins de o buclă care-i atârna pe frunte.

Danni zâmbi timid.

— Ţi-am spus că m-am apucat serios de treabă. Să mă vezi când grădinăresc. De obicei sunt udă şi murdară de noroi din cap până în picioare.

— Îmi pot imagina, şopti el.

Necazul era că îşi putea foarte bine imagina. Avu o scurtă imagine a ei în tricou ud, lipit de corp. Ridică mâna şi-şi frecă ceafa. Gânduri de genul acesta sunt periculoase. La urma urmei, ar fi trebuit să înveţe deja lecţia, cum să nu te laşi atras de fluturi. Una nu-i fusese de ajuns?

Trăsăturile i se înăspriră şi se îndepărtă, începu să aşeze în ordine materialele pentru curăţenie. Danni i se alătură în tăcere.

— Termin eu aici, spuse Sebastian politicos. De ce nu te duci acasă? Apreciez ajutorul tău, dar ai pierdut prânzul. N-aş vrea să văd cum pierzi şi cina.

— Nici să nu te gândeşti. Întotdeauna termin ce am început. Îmi va lua doar câteva minute să găsesc un dulap în care să îngrămădesc toate astea. Apropo de mesele pierdute, cum te descurci?

— Mai am câte ceva de făcut pe aici şi apoi mă duc la băcănie.

— Ce ai pentru cină?

— Am o conservă cu carne de vacă sau chili.

Danni se strâmbă.

— Porcărie. Te-aş invita la mine la cină, dar bunica şi cu mine mâncăm la Maud Greeley. Este întâlnirea lunară a comitetului de înfrumuseţare. Dar, te rog, vino mâine seară. Bunica are întotdeauna provizii cât să hrănească două-trei persoane în plus. Îi voi spune să pregătească şuncă Smithfield şi tarte cu ananas.

— Am auzit că şunca Smithfield. Este o specialitate din Virginia.

— N-ai mâncat niciodată?

— Nu pot spune da.

— Bine, atunci aşteaptă-te la o adevărată tratație. Şi îţi vor plăcea şi tartele cu ananas.

— Nu te-aş putea obliga. Voi petrece seara de mâine punându-mi în ordine câteva lucruri şi citind.

— Să mă obligi? Nici să n-aud. Doar suntem vecini. Grăbeşte-te, îl îndemnă ea. Îi voi spune bunicii să pregătească nişte fiertură de ovăz cu ciocolată de casă rasă deasupra.

— Cu ciocolată rasă?

Danni ar fi putut jura că simţise în vocea lui o umbră de dorinţă, repede înăbuşită. Era sigură, întotdeauna poţi ajunge la sufletul unui bărbat urmând calea spre stomacul lui – mai ales atunci când acesta se hrăneşte, de un timp, numai cu conserve…

— Cea mai grozavă fiertură de ovăz din această parte a lui Blue Ridge Mountains. Pune multă ciocolată rasă şi bucăţi de nucă. Aproape că vedea cum îi lasă gura apă şi zâmbi ridicând o cutie mică de carton. Asta-i ultima. Unde s-o pun?

— Las-o acolo. Este o cursă de şoareci. Am adus destule ca să pun câte una în fiecare cameră şi două în bucătărie.

— Curse de şoareci?

Lui Danni nu-i plăceau în mod deosebit micuţele rozătoare cu blăniţa cozii roz, dar la gândul prinderii lor în cursă i se făcu milă.

— Eu, oh, nu ştiu dacă pot… Vocea i se pierdu de tot atunci când Sebastian îi întinse un dispozitiv ciudat. Era o cutie de formă rectangulară, cu o uşiţă care glisa în jos peste partea din faţă. Ce este asta?

— O cursă de şoareci.

— Nu arată ca acela pe care le-am mai văzut.

— Este o cursă de şoareci inofensivă. Deschizi uşiţa glisantă şi o fixezi în partea de sus. Pui momeala înăuntru şi instalezi mecanismul de declanşare. Când şoarecele prinde momeala, resorturile uşiţei se închid şi-i poţi da drumul. Afară.

Inima lui Danni se înmuie. Acestui lungan îngâmfat chiar îi păsa de micuţele creaturi patrupede. Slavă cerurilor şi ce atrăgător era. Şi, Dumnezeule, în ce încurcătură intrase!

Doi

Termină aranjarea curselor de şoareci şi Danni îşi privi ceasul.

— O, Doamne. Trebuie să plec! Nu vreau să întârzii. Sunt preşedinta. La ce oră să vin mâine dimineaţă?

Sebastian o privi perplex.

— Mâine dimineaţă?

— Pentru ziua deschiderii oficiale a Clinicii veterinare din White Creek. Totul este curat, nu ne-a mai rămas decât să aranjăm instrumentarul, dar asta o putem face şi mâine, în pauza dintre vizite. Nu mă aştept la un număr uriaş de pacienţi în prima zi, tu ce zici? Am o idee grozavă cum să aranjăm curtea interioară a spitalului. Trebuie, bineînţeles, să izolăm animalele recuperabile de cele internate şi noi…

Continua să vorbească, timp în care Sebastian observa, privind în gol, frecvenţa cu care ea folosea cuvântul „noi”. Se întreba dacă se considera deja partener şi nu doar asistentă.

— Ei bine, atunci vin pe la nouă.

— O, sigur. La revedere. Aşteaptă. Mâine nu e marţi? Şi cursurile tale?

— Nicio problemă. Am rugat o colegă să-mi înregistreze cursurile de dimineaţă. Cele două ore de laborator de după-amiază au fost amânate. Pe curând.

Danni ieşi cu paşi săltaţi. Sebastian iscodi prin perdea şi-i urmări mersul. Exista o exuberanţă naturală în felul ei de a umbla care-i făcea părul să strălucească în soarele târziu al după-amiezii şi-l unduia în ritmul paşilor.

Această imagine îl făcu să se gândească la tot ceea ce pierduse în viaţă în ultimii ani. Entuziasmul. Interesul. O, Doamne şi ea câtă energie are! Poate de aceea vorbeşte atât de repede – e atât de plină de vitalitate încât nu poate cuprinde tot – şi debordează în cuvinte.

Se simţea ca un anchilozat care-şi dezmorţea oasele la căldura unei flăcări. Mai exista oare vreo părticică în el care să tânjească să-şi recapete dorinţa de viaţă pe care o pierduse? Sau, mai degrabă, se rupsese din rădăcini? Oftă, lăsând perdeaua şi se îndepărtă.

Danni nu se arătă până la nouă şi douăzeci, dar nici Sebastian nu se aştepta, cu adevărat, să fie punctuală. Îşi închipui doar că şi-a modificat programul. Fluturii nu pontează prezenţa la lucru.

— Bună dimineaţa, ciripi ea împingând cu piciorul uşa din plasă. În mâna stângă ţinea în echilibru o cutie cu două căni din ceramică, cu cafea aburindă, iar în mâna dreaptă un coş împletit şi în el o frumoasă plantă ornamentală.

Aşeză cutia pe masă.

— Nu ştiam dacă ţi-ai băut cafeaua şi, pentru orice eventualitate, ţi-am adus o cană. Una este decafeinizată, cealaltă normală. Eu beau, de obicei, decafeinizată pentru că sunt cam nervoasă, dar, dacă vrei, nu contează dacă beau şi normală.

— O iau pe cea normală. Mulţumesc.

În niciun caz Danni nu ar fi avut nevoie de cafeină… şau altceva. Luă cana pe care i-o întinse şi sorbi din lichidul fierbinte.

Danni scoase şi cealaltă cană.

— Unde ţi-ar plăcea să aşezi sphathiphyllum-ul?

— Poftim?

— Sphatipfiyllum-ul. Crinul păcii. L-am adus ca să decorez sala de aşteptare. Aici e cam plictisitor, nu crezi?

Nici nu se gândise până atunci la asta. Privi camera de jur-împrejur ca şi cum atunci ar fi văzut-o prima dată. Cu excepţia tapetului demodat de pe perete nu era prea prietenoasă. Cel puţin nu fusese până în momentul în care Danni Sullivan intrase înăuntru şi o încărcase de culoare şi energie strălucitoare…

— Pune-o unde vrei. Făcu un gest vag cu mâna. Crezi că ştie cineva că noi am deschis azi?

Constată că şi el folosise pluralul.

Danni aşează planta pe masa din mijlocul camerei.

— Azi dimineaţă am trecut pe la Bosco Wilson's Foot Mart şi i-am spus.

— Şi-i va anunţa?

— Sebastian, acesta este un oraş mic. Crede-mă, o va face.

— Telefon, telegraf şi zici Bosco?

Danni zâmbi.

— Cam aşa ceva. În plus, bunica se duce azi la o gustare la clubul în aer liber şi le va spune celor care nu vor fi aflat deja de la Bosco.

Veştile se împrăştie repede. Până pe la prânz consultaseră doi câini răpciugoşi şi unul râios, un pisoi cu conjunctivită, chiar şi un miel apatic. Danni se surprinse urmărindu-l pe Sebastian în timp ce îngrijea animalele. Le vorbea mângâindu-le blând, arătând o duioşie sinceră. Şi animalele reacţionau. Chiar şi bătrânul şi nervosul câine de vânătoare al domnului Mueller dădea din coadă scâncind ca un căţeluş.

Putea să-şi dea seama de ce Sebastian îşi alesese această meserie. Avea o înclinaţie firească spre aceasta. Până la amiază, când se liniştiră, căpătase un imens respect pentru el. Era prietenos, conştiincios, remarcabil de competent. Era fericită că are şansa să lucreze cu el. Era genul de medic veterinar cu care voia să semene.

— Deşi nu chiar atât de rigid.

În timp ce Sebastian aştepta noi pacienţi, deschise şi ultima cutie aranjând piesele din instrumentar. Danni stătea într-un colţ conspectându-şi notiţele.

Sebastian îi aruncă scurte priviri în timp ce lucra. Aproape căzuse pe gânduri, cu capul în palmă, singurele mişcări fiind acelea când întorcea paginile. Calmul ei îi stârnea curiozitatea. Când vorbea, vorbea repede şi mâinile i se agitau frenetic. Ca un fluture poposind din floare în floare. Acum fluturele se odihnea la soare, bătând scurt din aripi.

Atunci când ea se încruntă la un moment dat, se întrebă la ce oare se gândea, iar când ea oftă uşor chiar o întrebă.

— Poftim?

Ea îşi ridică privirea.

— Oh, păreai supărată în legătură cu ceea ce citeai.

— Citeam despre, hm, ştii, cum să adormi un animal. Trebuie să fie îngrozitor. Tu cum procedezi în asemenea situaţii?

El se aplecă peste masă.

— Prima dată când am fost nevoit să aplic eutanasia unui animal, era vorba de o căţeluşă de 16 ani pe care o chema Daisy. Cu un ochi nu mai vedea deloc, era aproape surdă, avea displazie a coapsei şi îşi pierduse parţial controlul asupra vezicii urinare şi a intestinelor. Stăpâna îi ţinea capul pe genunchi şi a mângâiat-o până a închis ochii. Ea plângea şi plângeam şi eu. După ce stăpâna a plecat, am vomitat. A fost unul din cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată.

— Dar, uneori, e necesar.

— O, da. Cred că singurul mod în care poţi să-l faci este să-ţi aduci aminte că este necesar. Bineînţeles că, uneori, poţi da peste vreun idiot care vrea să se descotorosească de animal. Asta n-am mai acceptat-o.

— La ce te referi?

— De exemplu, am cunoscut un tip la New York care se obişnuise să-mi aducă pisoi abia fătaţi de pisica lui şi pe care dorea să-i omoare, doar pentru simplul fapt că era prea comod să o castreze.

— Şi ce-ai făcut?

— L-am luat cu mine acasă şi i-am dat prin vecini. Cred că în acea perioadă fiecare avea una sau două pisici.

— Şi cu idiotul care avea acea pisică prolifică, ce-ai făcut?

— A treia oară când m-a vizitat i-am spus în termeni hotărâţi că dacă nu-şi castrează pisica nu mai are ce căuta la mine.

— Şi el ce-a răspuns?

— Mai nimic, dar şi-a adus pisica la mine.

— E ceva. Cât e ceasul, Sebastian?

— În jur de cinci şi jumătate.

— Te superi dacă ne oprim aici? L-am promis bunicii că pregătesc eu tartele cu ananas. Vrei să vii pe la şase şi jumătate?

— La şase şi jumătate, e în ordine.

N-ar fi trebuit să accepte invitaţia la cină, dar acum era prea târziu să mai dea înapoi. În plus, telefonul urma să fie instalat abia a

doua zi, astfel că nu putea telefona ca să contramandeze. Cel puţin asta îşi spunea în sinea lui. Trebuia să admită că o mâncare pregătită acasă era foarte ispititoare… fără a mai pune la socoteală un anumit spirit blond.

Se purtase oare prea aspru cu Danni? Faptul că se îmbrăca puţin mai neobişnuit şi vorbea ceva mai repezit nu însemna că era uşuratică sau nedemnă de încredere. Chiar aşa? Oricum, azi i-a fost de un real ajutor.

Pisica încă refuza hrana pentru animale, aşa că îi deschise o conservă cu carne de vacă. Sebastian, care îşi făcuse duş şi se schimbase, urmărea pisica mâncând cu un aer dezgustat, în ciuda dimensiunii şi aspectului său jigărit.

Plecă pe la şase şi douăzeci. Spre surprinderea sa, pisica îl urmă afară şi merse tot drumul pe lângă el. Era lângă el şi atunci când Sebastian ajunse la Danni.

Ea deschise imediat.

— Bună.

Sebastian intră, iar pisica se strecură pe lângă el ca şi când ar fi fost şi ea invitată.

Danni nici nu clipi. Zise doar uitându-se peste umăr:

— Bunico, te rog, închide uşa spre camera de zi. Se întoarse spre Sebastian: Lewis şi Carroll sunt acolo.

Din nou Lewis.

— O, nu ştiam că ai şi alţi musafiri.

— Ei nu sunt musafiri. Danni îşi flutură genele. Locuiesc aici.

— Fac parte din familie?

— Sunt păsărelele mele. Le-am botezat după numele autorului poveştii mele preferate din copilărie. Alice în Ţara Minunilor.

Nu era deloc surprins. Pentru el, ea deja era Alice.

— Nu ştiu ce-i cu pisica asta. Privi în jur. Unde o fi şters-o bătrâna asta destrăbălată?

Danni îi arătă căminul în faţa căruia pe un covoraş, pisica, leneşă, îşi lingea blana.

— Sper că nu aşteaptă focul. Până atunci mai are de suportat o vară călduroasă.

— Vrei s-o dau afară?

— Las-o. Se simte bine acolo. Cina va fi gata într-un minut. Să-ţi aduc ceva de băut? Avem băuturi răcoritoare, limonadă şi cafea.

Fusese cald pentru o zi de aprilie, aşa că Sebastian preferă limonada, sorbind recunoscător lichidul rece, acrişor, urmărind-o pe Danni făcând ultimele pregătiri în bucătărie.

De-abia acum observă că se schimbase. O combinaţie de haine puse una peste alta în albastru, verde, galben peste un şort din satin verde tras peste pantaloni portocalii ca de biciclist. Combinaţia de culori era atât de stridentă, încât se miră cum naiba nu o observase până atunci.

— Văd că în seara asta nu porţi roz şi mov, şopti el.

— Ba port. O cămăşuţă roz şi chi… Se opri brusc, dându-şi seama ce era gata să spună. Hmm, arăţi foarte drăguţ. Îi arătă pantalonii kaki şi cămaşa crem. Bunica trebuie să plece imediat. A întârziat puţin la prânzul oferit de The Women's Missionary Society şi care a ţinut toată ziua.

Sebastian de-abia auzi ultima frază, mintea sa fiind ocupată de cămăşuţa roz şi chiloţii de satin mov. Îşi putea imagina prea bine linia frumoasă a picioarelor pusă în valoare de croiala acestora şi ţesătura mătăsoasă a cămăşuţei mângâind-o uşor. Respiră adânc şi-şi îndreptă privirea spre părul ei minunat. Era prins într-o coadă ceva mai ordonată. Nu se gândea decât cum ar putea desface această coamă în şuviţe strălucitoare, l-ar răsfira această cascadă de păr peste umeri şi peste cămăşuţa roz şi apoi…

— Sebastian?

Vocea slabă a lui Danni îi întrerupse gândurile.

— Ţi-o prezint pe bunica, Virgie Pace.

Bunica nu arăta deloc cum şi-o imaginase, o doamnă cu părul alb, plinuţă şi cu figură blândă. Aceasta era bunicuţa care cocea prăjituri şi îngrijea trandafirii din faţa casei? Semăna, mai degrabă, cu bunica lui Easy Rider. Micuţă şi vânjoasă, cu părul tuns scurt de culoarea morcovului, ce-i apărea de sub pălăria neagră din vârful capului.

Purta o fustă de piele, o jachetă asortata, cizme negre şi câte

patru cercei în fiecare ureche.

Privirea lui Sebastian rămase pironită asupra pălăriei. Ei bine, Mad Hatter era bunica potrivită pentru Alice.

Zâmbi acestui gând şi-i întinse mâna.

— Bună. Sunt Sebastian Kent. Mă… Mă bucur să vă cunosc.

Observă privirea amuzată a lui Danni, ca şi cum ar fi fost obişnuită cu astfel de reacţii în ceea ce o privea pe draga ei bunicuţă. Îi aruncă o privire care promitea revanşa cu prima ocazie.

Virgie Pace dăduse atacul în bucătărie ca un sergent instructor.

— Sebastian, nu vrei să aranjezi tu masa? Danielle, de ce nu tai feliile de şuncă? Eşti singura care le poate tăia atât de subţire.

Danielle? Sebastian îi aruncă o privire. Numele Danielle i se potrivea mult mai bine… Chiar şi în hainele acelea, puse una peste alta, deborda feminitate. Liniile trupului său erau prea evidente şi trăsăturile prea delicate ca să însemne altceva decât feminitate.

În ciuda înfăţişării sale neobişnuite, Virgie Pace era o bună gospodină, conchise el, mâncând porţii generoase de şuncă, tarte cu ananas şi mazăre din ultima recoltă din grădină. Era o bună companie de flecăreală în timp ce vorbeau despre oraş, oameni şi vreme. Trecea de la un subiect la altul fără pauză şi Sebastian se simţea cu totul absorbit de monologul ei. Acum îşi dădea seama de unde moştenise Danni felul neobişnuit de a fi – din ramura familiei căreia îi aparţinea Virgie.

După cină Danni îi arătă casa. Tot ce o înconjura îi dezvăluia personalitatea. Camera însorită era, fără îndoială, locul ei preferat. Canapeaua era un amestec de culori dulci, pastelate – nelipsind roz şi mov, iar la ferestre atârnau perdele roz, transparente. Era o cameră atât de feminină, încât nu ar mai fi plecat de acolo, dar asta nu se putea. Era o cameră prietenoasă şi confortabilă.

Rafturi albe din răchită şi sticlă susţineau o colecţie de figurine. Când Sebastian se apropie, văzu că sunt creaturi fantastice – vrăjitori, zâne, unicorni, spiriduşi.

— Singurul lucru care-ţi lipseşte este un Moş Crăciun şi Iepuraşul de Paşte, şopti el, admirând un unicorn micuţ, din cositor.

Danni ridică un iepure din porţelan cu un ou de ametist între

lăbuţe.

— Iepuraşul de Paşte.

— Crezi în toate astea? o întrebă curios Sebastian.

Ea îi zâmbi cu acel surâs extraordinar şi enigmatic.

— Adică, dacă cred în spiriduşi, unicorni şi zâne? Sigur că da.

— Şi în magie.

— Da. Tu?

— Nu. N-am avut niciodată vreo dovadă a existenţei lor.

— Ciudat. Eu le văd mereu.

Danni se aşează într-un colţ al canapelei, trăgându-şi picioarele sub ea.

Sebastian lângă ea, întinzându-şi picioarele lungi.

— Ce vrei să spui?

— Văd magie peste tot. În orice. Când aud un copil râzând, sau văd curcubeul, sau un apus de soare, sau o stea căzătoare. Există magie în orice adiere rece, într-o zi caniculară şi în orice boboc de trandafir care se deschide.

Sebastian îşi înclină capul.

— Dar în legătură cu adevărata magie? Ştii, dispariţii şi reapariţii, descântece…

— Elixiruri de dragoste? Danni îl urmări în timp ce el se foi puţin.

— Mda. Şi asta.

— N-am nicio dovadă că nu ar putea exista.

— Nici eu n-am vreo dovadă că ar exista.

— Deci, tu nu crezi decât ceea ce vezi?

— Exact.

Danni oftă.

— Ce trist. Spune-mi, crezi că au existat dinozauri?

— Bineînţeles.

Sebastian îşi ridică o sprânceană, întrebându-se unde avea să ducă această conversaţie.

— De ce? Ai văzut vreunul?

— A, nu, dar…

— Atunci, după definiţia ta, nu poţi crede în ei.

— Dar există o mulţime de dovezi că au existat.

Un zâmbet de satisfacţie arcui buzele lui Danni.

— Vezi, sunt o mulţime de dovezi că magia există.

— Dar nu din ce am văzut.

— Atunci înseamnă că nu ai privit cum trebuie, îi replică Danni blând.

— Sunt singurii ochi pe care-i am, se apără aprins Sebastian. Ce-mi propui? Să cumpăr alţii? zâmbi forţat. Sună ridicol, nu?

Valuri de căldură se ridicară în pieptul lui Danni. Îi întoarse zâmbetul.

— Oh, nu ştiu. Ai putea încerca la Bosco Wilson's Food Mart. Acolo găseşti tot ce doreşti. Se opri un moment. Sebastian, dacă priveşti lucrurile cu inima…

— Am încercat o dată, şopti el, mai mult pentru sine. Şi m-am distrus.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Danni, dar ştia că nu-i va răspunde. Văzu cum se închide în el, cu un gest de dureroasă amintire, iar ea dorea din toată inima să-i poată alunga durerea.

El se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre colivia mare din răchită, din colţ.

— Care e Lewis şi care e Carroll?

Danni îşi dădu seama că încearcă să schimbe subiectul. Cu puţin noroc va fi timp suficient să afle ce – sau cine – l-a făcut să sufere.

— Lewis e cel care încearcă să te ciupească. Îi arătă pasărea care se agăţase de o latură a coliviei.

— O! Ce vrei să spui prin „încearcă"? De ce nu mi-ai spus că-şi poate scoate capul printre gratii? îşi ridică arătătorul, arătându-i un semn roşu, abia vizibil. Aşa, spuse cu seriozitate dar cu ochi zâmbitori, devii vicios, mâncătorule de oameni.

Danni deschise uşa coliviei şi-şi băgă mâna. Lewis, iritat, i se prinse de încheietură. Când scoase pasărea din colivie îşi ridică cealaltă mână, iar Lewis îşi înclină capul, aşteptând să fie mângâiat. Danni îl scărpină uşor pe pieptul pufos, iar pasărea închise ochii într-o stare de beatitudine.

— Vezi, parcă-i un bebeluş.

— Mda, un bebeluş cu dinţi, spuse Sebastian, încercând fără succes să-şi ascundă o grimasă. Vorbeşte?

— Nu încă. E genul potolit. Carroll e cel care pălăvrăgeşte.

Danni se aplecă să mângâie cealaltă pasăre.

Urmărind-o, îşi spunea că încă nu o putea înţelege. Avea acelaşi umor maliţios ca al spiriduşilor în care credea. Şi, evident, lua viaţa ca pe o extraordinară aventură. Nu se putea să nu se întrebe dacă se comporta la fel şi în dormitor.

Ar face dragoste cu acelaşi spirit creativ şi inventiv pe care-l avea în alte situaţii? Ar fi fost derutată şi uşuratică? Sau sigură pe ea şi cu gesturi calculate?

Şi în dormitor cum s-ar comporta? Cu acel spirit uimitor şi inocent pe care-l cunoscuse la prima întâlnire, sau ca femeia caldă şi vibrantă de mai târziu?

Gânduri periculoase, îşi dădu seama în timp ce simţea, clar, valuri de căldură. Merse spre fereastră şi dădu deoparte perdeaua să privească spre curtea din spate. Ceea ce văzu, îl ului.

— E…? Un porc care doarme pe veranda din spate?

Danni veni lângă el.

— Da. E Marigold. Favorita bunicii. A fost a doamnei Walling. Ultimul pui fătat. De aceea nu a crescut prea mult.

Sebastian se gândi că nimic nu ar mai trebui să-l surprindă legat de familia ei.

— Bunica ta este, cu siguranţă, ei bine, o persoană originală, nu?

Danni îi aruncă unul din zâmbetele sale exasperante.

— Chiar aşa?

— Ai locuit aici tot timpul?

— O, nu. M-am născut la Raleigh. Părinţii mei locuiesc acolo, dacă te interesează. Am venit aici când am intrat la colegiu, apoi m-am hotărât să rămân ca să-mi iau al doilea grad. Oricum, verile mi le petreceam aici. Pentru un copil este un oraş mare.

— Te-ai gândit să te măriţi şi să te stabileşti aici?

— O, Doamne, nu! Am gânduri mari. Când termin în mai vreau să fac practică într-un loc exotic, poate în Bermude, Hawaii, Australia. Vreau să văd lumea. Nu ştiu dacă mă voi căsători vreodată. Măritişul şi

copiii le leagă pe femei de mâini. De obicei, nu pot ţine pasul cu bărbaţii, dar dacă stai să te gândeşti, nici bărbaţii nu pot rămâne însărcinaţi.

— Asta cam aşa e, murmură Sebastian.

— Nu mă refer la tinerele femei sau bătrânele doamne, sau Doamne fereşte, la cele ţinute în jug. Dar tu, Sebastian, cum ai vrea să arate soţia ta?

— Eu… e târziu. Trebuie să plec. Când crezi că trebuie să mergem s-o vedem pe doamna cu pisicile?

— Magda. Are un program dezordonat. Ce zici de joi, pe la ora unu? Trec să te iau.

— Să mă iei?

— Din moment ce nu ştii unde. Locuieşte, mă gândeam că ţi-ar fi mai uşor dacă te conduc.

Numai Dumnezeu ştie cum conduce, se gândi Sebastian şi adăugă:

— Conduc eu şi tu îmi arăţi drumul.

— Sebastian, drumul este prost până la Magda. Ai o maşină rezistentă?

— O, nu…

— Atunci, conduc eu. Am un jeep micuţ, dar îmi rezolv treburile cu el. Trebuie să plec.

Şi, ca şi cum ar fi ştiut ce gândeşte, adăugă:

— Sunt un şofer foarte bun. Atunci, joi la unu. Ne vedem mâine.

— Bineînţeles.

Miercuri a trecut mai greu decât marţi. În ciuda ideilor preconcepute în ceea ce o privea, lucrurile au mers bine. Chiar foarte bine. Chiar dacă era îmbrăcată, arăta şi vorbea ca o uşuratică, Sebastian începuse să-şi dea seama că dincolo de toate astea avea o perspicacitate şi o inteligenţă ascuţite şi, surprinzător, un bun spirit organizatoric.

În timp ce el consulta animalele, ea îi punea întrebări, din când în când. În pauze, învăţa.

La sfârşitul zilei el privi peste sistemul de plăţi şi-l aprecie ca foarte eficient. O.K. Îşi făcuse o părere proastă despre unele lucruri

legate de ea. Nu era o fluşturatică. Dar încă se mai îndoia că ea ar dori să rămână aici. Dacă începuse să se plictisească şi dorea să plece?

Era motivul pentru care se întreba dacă va reuşi să-şi termine cursurile şi decise că da. Oricum ar fi fost, îi plăcea să se ocupe de animale şi se pricepea să o facă. Aproape că n-ar fi vrut să recunoască, dar din ce văzuse în aceste două zile – ar deveni un foarte bun medic veterinar dacă s-ar putea stabili într-un loc pentru a profesa.

După plecarea ei se întoarse şi privi în jur. Casa părea pustie, fără viaţă şi singurătatea se accentuă după ce se duse la culcare.

Stătu încordat citind ultima revistă de specialitate şi urmări câteva ore programul TV, dar când stinse lumina această stare îl copleşi. Aprinse din nou lumina şi stând în pat privi în jur. Un dormitor mai mare decât cel de la New York, cu ferestrele spre o grădină de flori frumoasă, chiar aşa, neîngrijită.

Casă, deşi luminoasă şi aerată, o simţea fără viaţă, fără culorile strălucitoare şi texturile pline de contrast care făceau din locuinţa lui Danni un loc atât de cald şi de neuitat. Doar culorile şi texturile o făceau caldă şi de neuitat? Nu era chiar Danni, cu râsul său plin de viaţă şi aura unei energii fără astâmpăr?

Chiar şi atunci când nu făcea nimic, aerul părea că vibrează în jurul ei. Tot ce avea de făcut era să intre într-o cameră pentru ca aceasta să prindă viaţă.

Dar, gândindu-se acum la ea, singurătatea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Ce ciudat, fusese singur ultimii patru ani, chiar înainte de Sharon – dar niciodată nu se simţise singur. Niciodată până la Danni.

Cele două femei erau atât de diferite şi totuşi atât de asemănătoare. Şi Sharon fusese un fluture. Dar, în loc să treacă de la un subiect la altul, ca Danni, ea trecea de la o slujbă la alta, de la un bărbat la altul. Bineînţeles, când se căsătoriseră nu ştia nimic despre ceilalţi – nimic până în momentul în care rămăsese însărcinată. Nu, nimic până nu avusese copilul – se corectă el. Perioada sarcinii îl surprinsese nerăbdător şi fericit. Încă îşi mai amintea sentimentul de bucurie care-l cuprinsese când i se pusese copilul în braţe.

Şi-şi mai amintea chinul sufletesc când aflase că acel copil,

micuţa şi frumoasa fetiţă, nu era a lui. Nici chiar Sharon nu fusese sigură dacă era a lui José, antrenorul de tenis, sau a lui Marcus, patronul, până când nu-şi făcuseră testul de paternitate.

Oare nu învăţase să nu se lase atras de fluturi? Nu învăţase ce înseamnă eşecul?

Era aproape unu şi jumătate, joi, când Danni apăru.

— Scuză-mă, zise, după ce opri în drum. Un idiot a parcat greşit în faţa şcolii şi nu am mai putut ieşi.

— Nu-i nimic. Oricum, nu aş fi putut fi gata mai devreme. Tocmai a plecat comitetul de doamne care mi-a lăsat provizii cât pentru toate regimentele unite ale armatei, forţelor navale şi marinei comerciale.

— Societatea misionară. Cred că bunica le-a spus că te-ai instalat. Acum eşti gata? Ai luat totul? Unde ţi-e pisica?

— Nu e pisica mea şi nu ştiu unde e. Aseară s-a hotărât să nu mă mai conducă acasă. Azi dimineaţă nu a apărut nici măcar la micul dejun.

— Iat-o.

Danni îi arătă fereastra din faţă unde, înăuntru, pisica se lăfăia la soare.

— Cum o fi ajuns acolo?

— O, pisicile găsesc întotdeauna calea înăuntru. Mă întreb cum îi va prii plimbarea.

Sebastian deschise uşa de la intrare, pisica ieşi şi se îndreptă direct spre jeep, sărind exact pe scaunul din faţă. Indiferentă, începu să se cureţe în timp ce el îşi punea geanta în spate şi se aşeza alături.

— Ai o pisică tare ciudată, remarcă ea în timp ce ieşea în stradă cu spatele.

— Nu e pisica mea. Pisica, părând că-l contrazice, îi sări pe genunchi, privind pe fereastră.

— Poate ai dreptate. Nu e a ta pe cât eşti tu stăpânul ei. Zâmbi.

Sebastian respiră adânc.

— E destul de adevărat. Se pare că nu mai am nimic de spus în legătură cu asta.

O studia pe Danni în timp ce conducea. Şi mai mult roz şi mov.

Purta un tricou roz-mov, blugi cu margarete roz şi mov brodate în partea de jos şi pantofi sport roz. Era adorabilă şi sexy. Întoarse capul spre fereastră, convins că mai sănătos ar fi dacă nu s-ar mai uita la ea.

Trecură de oficiul poştal, de magazin, de staţia de benzină şi de restaurant, care formau centrul oraşului şi ieşiră din Denning Lane. Sebastian remarcă covorul de flori sălbatice, galbene, roşii, roz şi albastre, de o parte şi de alta a drumului.

— Ce frumos.

— Mulţumesc. Mi-a luat aproape toată vara trecută să realizez asta, dar mă bucur cum a ieşit.

— Tu ai făcut asta?

Deja văzuse cu o seară în urmă că frumuseţea şi culoarea erau importante pentru ea. Evident că dorea să ofere tuturor în jurul ei culoare şi frumuseţe.

Tot oraşul a făcut-o. Eu doar am propus proiectul în consiliul municipal, primăvara trecută. Am crezut că va fi mai drăguţ să priveşti flori sălbatice în locul întinderilor de iarbă uscată.

E o ruşine că municipalităţile nu se ocupă de R. la Dacă ar fi avut-o pe Danni să le propună proiecte, ar fi făcut-o, se gândi el.

Danni întoarse pe un drum îngust şi prăfuit şi opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sebastian, apoi văzu răspunsul. Patru pisici dormeau în mijlocul drumului. Să înţeleg că suntem aproape de casa Magdei?

Danni confirmă şi ieşi din jeep, le dădu la o parte, mai conduse câţiva zeci de metri înainte să oprească şi să repete figura. După vânătoarea de pisici, încercă să evite o duzină de hârtoape.

De fiecare dată lăsa să-i scape vesele epitete care-l făceau pe Sebastian să zâmbească. Pe unele nu le mai auzise niciodată. Chiar şi limbajul ei era excesiv de colorat.

Când zări casa Magdei, zâmbetul îi pieri, înlocuit de un sentiment de teamă. Din cine ştie ce motive şi-o imaginase ca pe o cabană din lemn, iar pe Magda, o femeie bătrână, zbârcită, împărţind elixiruri şi sfaturi localnicilor. Dar casa era imensă, în stil colonial olandez, cu coloane la intrare şi lei de piatră de o parte şi de alta a aleii. Semăna leit cu o plantaţie construită în terase. Danni îşi strânse buzele

observându-i figura.

— Nu e chiar cum ţi-o imaginai, nu?

— Hei, nu am spus…

— Nici nu trebuia. Oricum, mai bine să te pregătesc pentru întâlnirea cu Magda. Nu arată chiar cum te-ai aştepta.

— Te bucuri, nu?

Ea îşi reţinu cu greu un surâs.

— Ai perfectă dreptate! Voi, orăşenii, veniţi într-un orăşel de provincie şi vreţi imediat să ne puneţi sub şablon. Ei bine, aici în White Creek, nimeni nu se supune şabloanelor.

Sebastian oftă adânc.

— O.K., atunci pregăteşte-mă.

— E un amestec între Katharine Hepburn şi…

— Se opri un moment încruntându-se, apoi zâmbind – şi Popeye.

— Katharine Hepburn şi Popeye?

— Vei înţelege când o vei vedea. Uite-o.

Femeia care deschise uşa casei era înaltă şi elegantă precum Katharine Hepburn. Dar la o inspecţie mai amănunţită îi puteai observa atât braţele musculoase ca ale lui Popeye cât şi pipa strânsă între dinţi.

Nu fumează cu adevărat, îi şopti Danni, apoi no întoarse şi-i întinse mâna. Salut, Magda.

— El e noul medic veterinar? întrebă Magda cu voce gravă.

— Da. Ţi-l prezint pe doctorul Kent. Sebastian, ţi-o prezint pe Magda.

Magda îi scutură puternic mâna în timp ce-l privea pătrunzător.

— Trebuie să porţi albastru. E o culoare norocoasă pentru tine.

— Nu prea port albastru. Şi acum, în mod deosebit fac eforturi să evit culoarea asta, continuă în gând.

— Înţeleg că ai venit să-mi vaccinezi pisicile. Mă duc să le chem.

Un fluierat ascuţit şi în câteva minute, pisici de toate formele, mărimile şi culorile începură să apară înfăşurându-i gleznele, încât părea că intrase într-o mare.de blănuri.

Când Sebastian se duse la jeep să-şi ia geanta, îşi văzu pisica

dormind încovrigată pe scaunul din faţă.

— Magda? E una din pisicile tale?

Magda se apropie şi privi pe geam.

— N-am mai văzut-o. Ciudată pisică. Ai observat că are şase gheare la laba din spate? Un ochi albastru şi unul verde?

— Da, are. Nu ştii a cui o fi?

— Nu. Ştiu doar că bunica – era ţigancă – spunea mereu că o pisică cu 6 gheare şi ochi în două culori e ceva deosebit, aşa că mă aştept să se întâmple ceva extraordinar.

În modul de a gândi al lui Sebastian deja se petrecuse ceva extraordinar. Le găsise pe Alice şi pe Mad Hatter trăind bine, sănătoase, în White Creek, Virginia.

Trei

Ţinând cont de numărul lor, toate pisicile au fost examinate şi vaccinate într-un timp relativ scurt. Oricum, Danni cunoştea fiecare pisică în parte, vârsta şi istoricul bolii fiecăreia. Sebastian nu ştia cum reuşise asta, dar fără ea ar fi fost derutat. Trebuia să recunoască faptul că Danni era de-a dreptul surprinzătoare.

Era după-amiază târziu când s-au întors acasă la Sebastian. Magda le oferise un prânz elegant, chiar original, cu sandvişuri din sardele şi spanac.

Prânzul durase cam mult. Alungarea pisicilor le luase mai mult timp decât, servitul propriu-zis.

— Te mai pot ajuta cu ceva înainte de a pleca acasă? întrebă Danni.

Pentru un moment, doar pentru un moment, Sebastian fu tentat să-i dea ceva de lucru doar pentru a mai sta împreună.

— Azi nu mai fac nimic, dar îţi mulţumesc că te-ai oferit.

— Oricând, cu plăcere. Pentru ce sunt buni asistenţii?

Sebastian abia zâmbi.

— Noapte bună, Danni.

— Noapte bună, Sebastian. Pe mâine.

Când deschise portiera jeepului, pisica îi sări din poală, alergă

pe pajişte, se urcă în copacul de lângă casă şi apoi pe acoperişul verandei.

— Ce-o fi cu ea? zise frecându-şi degetul acolo unde ghearele pisicii îi lăsaseră urme.

— Cred că de-abia aştepta să iasă afară. A petrecut aproape toată ziua înăuntru.

— Ea a vrut-o. Am încercat s-o scot afară cât eram la Magda, dar a sărit înapoi pe geam.

— Poate credea că ai de gând s-o laşi acolo.

— Nu ştiu de ce ar fi crezut-o. Până acum a făcut exact ce a vrut, indiferent de ce am vrut eu.

— E un tip independent, nu? O urmăriră în timp ce se plimba de colo-colo de-a lungul acoperişului verandei, mieunând.

— De ce plânge oare? Crezi că nu mai ştie să coboare?

— S-a urcat acolo de una singură.

— Ei, haide. Eşti medic veterinar. Ştii doar că animalele se bagă deseori în locuri de unde nu mai pot ieşi.

Sebastian coborî din jeep şi se întinse în lumina după-amiezii târzii.

— Ce-ai vrea să fac? îşi imagina ce-i va spune.

— Cred că trebuie să încerci s-o dai jos.

Asta ştia şi el.

— Ce trebuie să fac?

— Ai o scară?

— În magazia din spate. Dar… mi-e frică de înălţime.

Danni îşi dădu ochii peste cap.

— Aiurea.

— Urc scările şi deschid fereastra. Poate pot s-o iau aşa.

Danni sări din jeep.

— O.K. Haide.

— Lasă. Mă descurc eu.

— Ţi-ai dat seama că ţi-ai pierdut o groază de timp încercând să mă convingi că nu ai nevoie de ajutorul meu?

— Chiar că e pierdere de timp, nu? Nu mă asculţi nici măcar cât pisica.

— Nu ascult lucrurile pe care nu vreau să le ascult.

Danni îl urmă pe scări, curioasă să-i vadă camera. Ce i-ar putea destăinui despre acest bărbat?

Nu-mi spune mult, se gândi ea dezamăgită în timp ce intrau în hol. Dintr-o privire îi păru mobilată cu gust, dar pustie. Fără tablouri, fără plante, fără lucruri personale. Poate nu le despachetase încă. Sau poate le lăsase la New York. Exista, oare, ceva la New York de care voia să uite?

Sebastian intră într-o cameră goală la capătul holului.

— Asta dă spre verandă. Să vedem dacă ne va scuti de efort şi va intra singură. Deschise fereastra şi se aplecă în afară. Haide, pisicuţo.

Danni privea din spatele lui. Pisica stătea aplecată în afară, urmărindu-i. Putea să jure că în ochii ei neobişnuiţi vedea un licăr de amuzament.

Sebastian continua să cheme pisica, dar aceasta stătea şi-i urmărea. Într-un târziu spuse:

— Las fereastra deschisă să intre când vrea. O.K?

Se întoarse surprinzând-o pe Danni fără apărare la câţiva centimetri distanţă de el. Ea era hipnotizată de ochii de culoarea nucii. Ce-o fi cu oxigenul? Gândi în timp ce se trăgea înapoi. Creierul parcă încetase să-i mai funcţioneze.

— Eu, oh, ne vedem mâine. La nouă?

El dădu din cap.

— În legătură cu ziua de sâmbătă, la ce oră ai făcut programările?

— Sâmbăta oamenii aşteaptă telefoane la domiciliu. Am şi făcut o listă cu telefoanele pe care le ai de dat.

— Ai o listă?

— Bineînţeles. Toţi au aflat că sunt asistenta ta, aşa că m-au sunat. În definitiv, nu ţi-ai instalat încă telefonul.

— Cel târziu în această după-amiază îl voi avea instalat.

Danni se întoarse din capătul scărilor.

— Înseamnă că va dura oricât (de mult) începând din acest moment. Dacă vrei să laşi numărul meu de telefon cuiva, poţi să o faci.

— Nu am cui.

La uşa de la intrare se întoarse şi-l privi.

— Familia sau prietenii?

Nu se considera o persoană curioasă, dar ar fi dat oricât să ştie ce-l făcuse să părăsească New York-ul. Şi era convinsă că era legat de ceva ce se întâmplase acolo. Nu renunţase el la o profesiune de succes în Manhattan ca să vină în White Creek să vaccineze pisici. Nu, era mai mult decât o evadare în White Creek.

— Nimeni.

Danni nu putea lăsa să-i scape ocazia.

— Şi părinţii tăi?

— Au aniversat de curând 40 de ani de căsătorie, undeva în Caraibe. Şi dacă nu au altceva mai bun de făcut decât să mă sune, atunci vor avea de-a face cu mine.

Îi deschise uşa şi ea ieşi pe verandă.

— Oh, bine, dacă te răzgândeşti… Lăsă fraza neterminată.

— Mulţumesc. Şi-ţi mulţumesc că m-ai însoţit la Magda. A fost – zise zâmbind – o experienţă.

O conduse la jeep şi-i ţinu portiera. Ea se urcă aruncându-i un zâmbet la înaltă tensiune.

— O experienţă. Asta spune totul despre Magda. Şi despre tine.

— Despre mine?

Danni îl privi fix cu ochii săi albaştri-violeţi limpezi.

— Întâlnirea cu tine a fost o experienţă, doctore Kent. O experienţă foarte plăcută. Sunt bucuroasă că eşti aici. Eşti un om deosebit.

Urmări cum Sebastian deschise gura să spună ceva şi apoi o închise. Ce idioţi lăsase în urmă la New York că niciunul nu-i spusese asta până atunci? El se întoarse şi merse încet spre veranda din faţă, în timp ce Danni îl privea gânditoare. Când ajunse pe treapta de sus privi înapoi spre ea.

Danni bâjbâi după cheile de la maşină înainte de a le pune în contact. Privirea lui Sebastian o făcea să fie nervoasă. În sfârşit, porni jeepul. Ridică privirea ca să-i facă semn, dar el nu mai stătea pe treapta de sus. Zăcea pe cea de jos.

— O, Doamne! O, Doamne!

Coborî din jeep alergând spre el. Zăcea acolo, singura culoare pe figura palidă fiind roşeaţa umflăturii care-i creştea rapid pe tâmpla. Dreaptă. Pisica şedea pe acoperişul verandei exact deasupra locului unde stătuse el. O placă din acoperiş căzuse lângă el pe treaptă. Pisica trebuie să fi mişcat placa de şindrilă, ea căzuse şi-l lovise pe Sebastian.

Creierul lui Danni trecu repede în revistă toate procedurile de prim-ajutor pe care le învăţase. Ridică-i picioarele. Da, trebuie să facă asta. Controlează locul care sângerează. Îl studie cu grijă. Nu sângera prea mult. Doar o pată mică de sânge pe tâmpla dreaptă.

O.K. şi mai departe? Încălzeşte-l. O pătură. O pernă şi o pătură. Alergă pe scări şi luă pătura şi o pernă de pe pat. Îi puse perna sub picioare şi-l acoperi cu pătura. Cheamă doctorul.

— Mi-e foarte cald, şopti Sebastian azvârlind pătura în timp ce încerca să se sprijine într-un cot. Ce s-a întâmplat?

— O, Doamne, ţi-ai revenit. Ţi-ai revenit. Danni îşi şterse ochii umezi. Stai liniştit, O.K? Mă reped la vecini să telefonez după doctor. Mă întorc imediat.

— Nu. Mă simt bine. Se ridică clătinându-se.

— Sebastian, te rog, aşază-te, îl rugă ea. Cred că ai suferit un şoc sau ceva asemănător.

— Mă simt bine, insistă el şi se ridică cu greu în picioare, agăţându-se de balustrada verandei, dar imediat se aşeză din nou lăsându-şi capul în palme.

— Ştiam eu! Mă duc să sun doctorul.

— Las-o baltă! Mă simt bine.

— Mă recunoşti? Ştii cine sunt? Ştii cum te cheamă? Cum te cheamă? Cum te cheamă?

— Tu eşti Alice în Ţara Minunilor, iar eu March Hare.

Danni se făcu albă calvarul.

— Aduc doctorul.

— Am făcut o glumă proastă. Tu eşti Danni, suntem în White Creek şi pe mine mă cheamă Sebastian. Ţi-am spus că mă simt bine. Mă doare puţin capul, asta-i tot. Ce s-a întâmplat, totuşi?

— Nu ştiu prea bine, dar cred că pisica a atins una din plăcile astea vechi de şindrilă care a căzut în capul tău. Te doare şi în altă

parte?

Fără să se gândească, se aşeză lângă el şi îi pipăi coastele căutând o eventuală fractură. Nu că ar fi recunoscut vreuna dacă ar fi simţit-o, dar altceva nici nu putea face. Duritatea muşchilor sub degetele sale îi ridică o mulţime de întrebări în legătură cu pieptul lui. Avea păr sau doar puţin? Era aspru sau mătăsos? O, e oribil. Cum pot să mă gândesc la aşa ceva? Are nevoie de un doctor, pe Sfântul Petru!

Sebastian o prinse de încheietură şi-i imobiliză mâinile la pieptul lui.

— Mă simt bine, Danielle. Nu am nevoie decât să stau puţin întins. Asta-i tot. Vrei să mă ajuţi să urc?

— Nu, bineînţeles că nu. M-aş simţi mai liniştită dacă m-ai lăsa să-l chem pe doctorul…

— Şi-ar pierde timpul. Mi-ar spune să mă duc să mă culc, ceea ce am şi eu de gând să fac. Ţie ţi-ar spune să-mi pui o pungă cu gheaţă pe cap, ceea ce vei face de îndată ce mă urc în pat. Apoi îţi va spune să mă trezeşti după o oră sau două şi să te asiguri că ştiu în ce zi suntem şi cine eşti tu şi-ţi va spune să fii atentă dacă am ameţeli. O vei face, nu-i aşa?

Danni confirmă.

— Bineînţeles că o voi face. Dar tot mai bine ar fi să chem un doctor.

— De ce să-l mai deranjezi?

Încercă din nou să se ridice, de această dată cu mai mult succes, deşi încă se mai ţinea de balustrada verandei cu amândouă mâinile. În timp ce se întorcea să intre în casă, privi pisica iscodind de pe marginea acoperişului.

— Magda a avut dreptate asupra unui lucru. Spunea că pisica va face un lucru extraordinar. Şi l-a făcut. Aproape că m-a omorât.

— Să nu mai spui asta nici măcar în glumă, zise Danni trecându-şi un braţ în jurul taliei lui.

Inima îi bătea foarte puternic şi începu să simtă dureri şi în alte zone ale corpului care, foarte probabil, s-ar putea transforma, mai târziu, în vânătăi, dar nu erau chiar puternice, aşa că putu observa ce bine se potrivesc ei doi, chiar dacă el era cu mult mai înalt decât ea.

Părea atât de delicată, dar mult mai puternică decât arăta, observă el, simţindu-i braţul în jurul mijlocului.

Putea să-şi odihnească obrazul pe creştetul capului ei şi să-i respire mireasma dulce şi uşoară a părului. Putea să-i simtă formele trupului lângă trupul lui şi felul în care pieptul i se freca uşor de braţul lui. Şi-şi putea aminti în vii detalii cum îi simţise mâinile pe piept cu puţin timp înainte. Puternica pulsaţie de dorinţă din coapse fu anulată de un junghi în cap. Se aşează cu greu pe marginea patului.

Danni se aşeză în genunchi în faţa lui şi-i scoase pantofii.

— Acum întinde-te. Te rog.

— Vreau să-mi scot cămaşa. Nu vreau s-o şifonez prea mult. Nu-mi place să calc.

Îşi azvârli cămaşa pe podea şi, gemând, îşi lăsă capul să alunece pe binecuvântata moliciune a pernei.

— Nu te simţi bine? întrebă repede Danni. Vrei să chem doctorul?

— Totu-i bine. E minunat să stai întins. Nu mai fi îngrijorată, Danielle. Mă simt bine. Pe cuvânt.

— Nu ştiu. Nu prea cred. S-ar putea să fii într-adevăr rănit. Lasă-mă să mă uit la ochii tăi.

— De ce?

— Pupile inegale. Cred că e semnul unui şoc.

El deschise ochii, dar spuse:

— Nu e nevoie, am pupilele normale.

Se aplecă şi privi în ochii lui.

— Arată O.K. dar mai târziu va trebui să-i mai controlez o dată.

— Dacă te face fericită.

— Mă face. Cobor să aduc pătura pe care am lăsat-o pe trepte şi nişte gheaţă. Mă întorc într-un minut. Nu încerca să te ridici.

Nu-i plăcea acest ton de îngrijorare din vocea 3 i şi avea de gând să o cheme înapoi şi să o asigure că situaţia nu este atât de critică. Primise lovituri mult mai puternice decât aceasta şi capul nu-l duruse mai tare decât acum, atâta timp cât stătea liniştit, dar nu zise nimic. Nu era sigur de: e. Poate pentru că îi făcea plăcere ca ea să se agite în jurul lui? Era, cu siguranţă, o schimbare.

În timpul căsătoriei sale triste şi obositoare cu Sharon fusese nevoit să facă mereu pe dădaca. Ea avusese nevoie de mult suport afectiv. Retrospectiv, putea să-şi dea seama că nu-i făcuse niciun serviciu acordându-i credit şi uscându-i lacrimile. Ar fi trebuit să o ajute să se maturizeze şi să-şi accepte asumarea responsabilităţii.

Avusese multe experienţe cu oamenii. Părinţii săi fuseseră atât de preocupaţi să se realizeze, încât uitau, de multe ori, să achite datoriile casei, plata serviciilor publice sau aprovizionarea. Când devenise destul de matur să înţeleagă cuvintele „datorie neachitată" îşi luase responsabilitatea achitării notelor de plată, aducându-le cecurile doar pentru semnături.

Nu avea niciun resentiment faţă de părinţi – îi iubea şi le înţelegea preocupările profesionale. Chiar copil, fusese mândru de ei, mama sa era microbiolog, tatăl, istoric. Şi el ştia că părinţii îl iubesc. Îşi putea aminti, totuşi, mai mult decât de vreuna din bolile copilăriei, cum îşi pregătea singur sucul de portocale sau supa de pui, sau cum se ducea la culcare. Într-un fel, vărsatul de vânt şi pojarul nu fuseseră atât de grave ca să-i reţină întreaga atenţie.

Şi iat-o, acum, aici, pe domnişoara Danielle Sullivan, înfăşurându-l în pătură, apoi dându-i uşor deoparte o şuviţă de pe frunte înainte de a-i pune punga cu gheaţă pe locul unde îl rănise placa de şindrilă.

— Să-ţi aduc ceva? întrebă ea. Vrei să bei ceva? Poate ceva rece?

— Mi-ar plăcea. Am o cutie cu suc într-unul din dulapurile din bucătărie.

— O conservă? Danni strâmbă din nas. Nu cred. Mă întorc într-o clipă. Închide ochii cât sunt plecată, O.K? îl privi. Închide-i.

— Te întorci repede? O.K.

Vocea lui era ceva mai slabă decât ar fi fost nevoie, gândi el cu vinovăţie. Dar fusese rănit şi nu trebuia să fie lăsat singur mai mult de câteva minute.

Danni îşi lăsă mâna pe braţul lui.

— Mă întorc imediat, promit. Acum, te rog, închide ochii şi odihneşte-te puţin.

Se supuse. Parfumul pluti în aer chiar şi după plecarea ei.

Pleoapele i se închiseră în timp ce se gândea ce nume să dea acestui parfum.

S-a întors într-un minut. Chiar acum coada ei se desface lăsându-i i părul de aur să-i cadă peste braţe. Era dezamăgit că nu fusese el cel care să desfacă acea împletitură. Îşi schimbase şi îmbrăcămintea şi acum purta mov – Unul din acele lucruri dantelate căruia i se spune „ursuleţ „dar pe care el îl găsea încântător, decadent, plăcut şi care era făcut să-i dezgolească frumoasele picioare – picioare surprinzător de lungi pentru o femeie atât de micuţă. Ţesătura subţire şi mătăsoasă îi punea în valoare pieptul tare, plin şi sfârcurile întărite sub privirea lui fierbinte.

Veni spre el, parfumul ei plutind în întâmpinarea lui – mireasma trandafirilor în miezul verii.

— Iar el închise ochii să o savureze. O simţi alături în pat şi deschise din nou ochii.

Era pisica.

Mi-au. Îşi atinse nasul de cel al lui Sebastian.

Sebastian bombăni.

— A naibii pisică. Nu erai sigură dacă placa de şindrilă m-a dat gata şi ai venit să-ţi termini treaba, nu?

Auzi paşi alergând pe scări şi Danni apăru în uşă.

— M-am întors, zise gâfâind. Eşti O.K? Ţi-am adus sucul. Am fost acasă. E proaspăt. Bunica l-a făcut chiar azi-dimineaţă. Ţi-am adus şi o farfurie cu mâncare ca să ţi-o încălzesc mai târziu.

Sebastian luă paharul cu suc de portocale şi sorbi. În acelaşi timp, pisica se decise să încerce lichidul şi aproape îşi băgă nasul în gura lui Sebastian. Sebastian bombăni din nou.

— Uite ce e, pisico, de ce nu te duci tu să te caţeri într-un copac sau, mai bine, să prinzi unul sau doi şoareci, ce zici?

Pisica sări imediat din pat şi împinse uşa de la dormitor.

— Ce-a fost chestia asta? întrebă Danni.

— Dacă pisica şi-ar petrece mai mult timp îndeplinindu-şi îndatoririle de pisică şi mai puţin timp dându-mi de lucru, ar fi mai bine pentru toată lumea, zise golind jumătate din pahar dintr-o singură sorbitură. E bun. Mulţumesc.

Danni luă paharul pe jumătate gol şi-l puse pe noptieră.

— De ce nu încerci să dormi puţin? îşi trecu degetele peste umflătura de pe tâmpla lui, apoi aranjă punga cu gheaţă. Cum e? E bine pusă? După ce el o asigură de asta, adăugă: Te trezesc peste o oră să mă conving că te simţi bine.

Supus, Sebastian închise ochii, iar Danni ridică de lângă pat revista veterinară, petrecându-şi următoarea oră răsfoind-o. Privi la Sebastian. Arăta altfel când dormea. Liniile atât de proeminente de pe frunte erau acum estompate, iar ochii aceia sardonici şi întunecaţi, acum închişi, îi dădeau înfăţişarea unui copil neajutorat.

Această imagine fu imediat alungată de cea a pieptului puternic, bărbătesc, descoperit, de sub pătura pe care Sebastian o aruncase în timpul somnului. Danni îşi ţinu respiraţia văzându-i frumuseţea desăvârşită. Nu dăduse niciodată prea multă importanţă corpului omenesc, nici chiar propriului corp. Îşi aduse totuşi aminte că în adolescenţă îşi deplângea liniile plăcute ale corpului care brusc începuseră să atragă privirile lacome ale băieţilor de vârsta sa.

Corpul lui Sebastian părea extraordinar de bine făcut. Pieptul lat, musculos şi bronzat continua cu şolduri înguste şi coapse musculoase. Fiecare parte, luată separat, arăta nemaipomenit, împreună arătau splendid. Revista veterinară îi alunecă neobservată de pe genunchi, în timp ce ea se ridică şi se aşeză lângă el, pe marginea patului. Cu un deget îi atinse cicatricea subţire, palidă, care îi brăzda partea stângă a claviculei. Se întrebă ce oare se întâmplase. Părea veche, un accident din copilărie.

Se urcase în copac, sau jucase baseball, sau făcuse acrobaţii cu bicicleta? Fusese genul de copil neastâmpărat care nu se teme de nimic, care-şi încânta şi în acelaşi timp îşi înspăimânta părinţii?

Danni zâmbi imaginându-şi-l pe Sebastian copil şi-şi trecu uşor degetele peste suprafaţa înroşită din stânga, care deja începuse să se învineţească.

Probabil că a căzut pe coaste. Când îl pipăise nu simţise vreo umflătură sau altceva deosebit, poate scăpase doar cu o simplă zgârietură.

Îşi dădu seama că degetele ei răsucesc o buclă întunecată. Era

moale şi era răspunsul la una din întrebări. Din nefericire, mai avea câteva mii la care să găsească răspuns. Se întrebă cum sărută. Buzele lui bine conturate şi ferme, sărutând, ar fi devenit moi sau tari în clipele de pasiune? îşi surprinse mâna coborând pe pielea caldă şi arsă de soare.

El se trezi şi gemu, apoi ridică o mână şi-i cuprinse încheietura, ţinând-o lângă pieptul lui. Deschise ochii.

— O, îmi pare rău. Te-am lovit?

Îşi privi mâna observându-şi degetele furişate printre cârlionţii de pe pieptul lui. Când oare se întâmplase?

— Nu.

La auzul vocii lui răguşite privirile li se încrucişară, ochii căprui-aurii oglindind o dorinţă arzătoare. Privirea lui coborî pe buzele întredeschise, iar mâna stângă dădu drumul încheieturii şi alunecă de pe braţ, spre umăr, atingând fiecare parte a pielii ei. Degetele i se frecară de scobitura gâtului apoi alunecară pe ceafă trăgându-i capul spre spate.

Nu, nu e o idee bună, se gândi Danni. Nu ne cunoaştem decât de câteva zile.

Dar în clipa în care buzele li se întâlniră toată rezistenţa ei cedă. Gurile se acopereau perfect, a lui fierbinte şi fermă, a ei moale şi flexibilă, începuse atât de simplu, buzele lui abia mişcându-se pe ale ei, mângâind-o, ademenit-o. Treptat, tensiunea crescu şi limba lui îi desfăcu buzele. Surprinsă de savoarea ei, deschise gura şi vârful limbii pătrunse cu îndrăzneală.

Mâinile lui Danni alunecară de pe pieptul lui pe umeri şi de pe buze i se desprinse un sunet de protest şi abandon, în acelaşi timp. Corpul i se lăsă moale peste al lui. Încetase să se mai gândească la faptul că de-abia se cunoscuseră, încetase să se gândească chiar la faptul că era atât de bine. Nu se mai gândea la nimic. Un semnal de alarmă sună în adâncurile îndepărtate ale minţii sale şi deşi nu putea spune de ce, făcu un efort, abia vizibil, să se îndepărteze.

Fusese suficient. Buzele lui Sebastian se supuseră, apoi se liniştiră, iar ea se ridică îndreptându-şi o şuviţă de păr de pe frunte cu mâna tremurândă. Privirile li se întâlniră din nou şi Danni observă că

el era la fel de şocat ca şi ea.

— Eh, ah, mă duc să-ţi încălzesc cina, şopti ea.

Când se gândise la sărutările lui nu-şi închipuise că va fi chiar aşa de bine. Se gândise, totuşi, la momente plăcute, ei bine, minunate. Nu avusese în vedere un asemenea seism.

Sebastian respiră adânc şi privi la ceas.

— E prea devreme pentru cină, Danielle…

— Uite ce este, Sebastian, îl întrerupse ea. Eu… a fost o greşeală. Nu vreau…

— Sunt de acord cu tine.

Îl privi îndelung, apoi zise:

— Eşti de acord?

— Sunt de acord. Nu cred în combinaţiile cu persoanele cu care lucrez, una la mână. Şi apoi, nu sunt dispus să o fac cu cineva chiar în acest moment. Îndeosebi cu o Alice în Ţara Minunilor, absolut fermecătoare şi atrăgătoare.

Danni oftă uşurată.

— Nici eu.

— Trebuie să ne asigurăm că nu se va mai întâmpla niciodată.

— Absolut. Altă dată nu se mai poate întâmpla; ne-ar îngreuna relaţiile profesionale.

— Categoric. Şi nu cred că vreunul din noi doreşte acest lucru.

Îi aruncă un surâs, evident forţat.

— Ei bine, de ce nu încerci să mai dormi puţin? Mă duc să-mi fac de lucru pe jos – să fac ordine sau altceva. Se îndreptă spre uşă.

O strigă.

— Danielle? Te rog, nu încerca să aranjezi nimic. Am propriul meu sistem.

Ea confirmă cu un gest brusc şi ieşi din cameră.

Privi după ea. Crezuse tot ce-i spusese. Nu era tentat de combinaţii cu persoanele cu care lucra. Şi nu căuta vreuna chiar acum. Mai ales, nu cu ea, care nu avea intenţia să rămână. Nu ar amăgi pe cineva aşa cum făcuse Sharon, dar totdeauna ar zbura pe altă floare.

Şi, totuşi, nu credea că avea să fie la fel de uşor. Ceva asemănător unei albine închisă într-o sticlă îi stimula libidoul. Poate

aerul curat de ţară sau celibatul care dura de patru ani. Sau, poate, Danielle. Danielle cu ochii ei violeţi de culoarea panseluţei şi părul auriu şi mătăsos. Şi zâmbetul ei. Acel încântător surâs care pune stăpânire pe tine şi-ţi taie respiraţia.

Şi buzele. Acele buze divine. Când le simţise desfăcându-se sub ale lui şi simţise şi dulcea apăsare a corpului ei, avusese senzaţia unei violente dorinţe înăuntrul său, ca lovitura unui baros. Urmele acesteia încă îi mai ardeau şira spinării. Ştia un singur lucru. Că va fi al naibii de greu să lucreze cu ea.

Trebuie să fi aţipit din nou pentru că era aproape şase şi jumătate când Danni intră în cameră ducând o tavă pe care o aşează pe noptieră.

Privind oriunde în altă parte, dar nu în ochii lui.

— Bine.

Se ridică sprijinindu-şi spatele de pernă. Se simţi uşurat când constată că durerea de cap cedase, cu excepţia unei uşoare sensibilităţi pe locul lovit. În schimb, dorinţa nu-i dispăruse. Încă îi mai excita terminaţiile nervoase în timp ce o privea pe Danni.

— Miroase frumos.

— Pui cu sos de lămâie, glazură de morcovi din grădina Magdei şi fasole verde dintr-a a mea. Nu ştiam ce doreşti să bei, aşa că ţi-am pregătit ceai cu gheaţă, dar, dacă preferi, îţi pot face şi cafea.

— Cum te simţi? întrebă cu glas cristalin sau dau o fugă până acasă să-ţi aduc limonadă…

— Atât e suficient. Mulţumesc. O, Doamne, ce conversaţie pretenţioasă. Nu mai aveau mult şi vor discuta despre vreme sau despre vezica biliară a nu ştiu cui. Trebuia să înceteze.

— Danielle…

Se opri, nefiind sigur ce vrea să spună.

Chiar atunci pisica se agăţă de piciorul patului, iar Sebastian, cu recunoştinţă, îşi îndreptă atenţia într-acolo.

— Aha, hoţoman bătrân, unde ai fost toată după-amiaza?

— Ce are în gură?

— Poftim?

Danni arătă spre ceva gri care se zbătea, dar înainte ca unul din

ei să poată face ceva, pisica clipi şi, după câţiva paşi elastici de-a lungul patului, depuse chiar pe pieptul lui Sebastian un şoarece, un şoarece viu. Întotdeauna Danni îşi va aminti, în imagini descompuse, ce s-a întâmplat după aceea: Sebastian sărind, şoarecele alergând să scape, pisica speriată sărind pe tavă şi împrăştiind în jur puiul şi legumele.

Când şocul trecu, Danni îşi frecă pielea acolo unde o atinsese tava; pisica stătea într-un colţ ospătându-se cu pui cu lămâie, iar Sebastian scutura glazura de morcovi şi fasole de pe noptieră privind pisica cu dispreţ.

— De ce, dracu', a făcut-o?

Danni îşi ridică privirea de la pata de mâncare de pe pantaloni.

— Ce să facă? Să-ţi dea şoarecele?

— Mda.

— A făcut ceea ce i-ai spus să facă.

— Poftim?

— Cu puţin timp în urmă o alungase şi spunându-i să se ducă să prindă unul sau doi şoareci, nu-i aşa?

— Da, dar…

— Atunci de ce eşti surprins?

— Danielle, vorbeşti de parcă ar fi înţeles ce-am spus.

— Şi dacă a înţeles?

— Nu fi caraghioasă. A făcut ce-ar fi făcut orice pisică normală într-o casă plină de şoareci. Pisicile prind şoareci. Punct.

— Eşti sigur că asta-i totul? Magda spunea că e o pisică deosebită.

— Şi tu crezi tot ce spune ea?

Danni îl privi fix şi nu mai zise nimic.

— Nu te mai uita aşa la mine, bombăni cu ciudă. Ochii tăi iar…

— Iar, ce?

— Strălucesc într-un fel anume.

— Te simţi bine?

— De fiecare dată când discutăm despre un subiect controversat – cum ar fi magia – ai acea privire ciudată care… care… pâlpâie spre mine.

Danni sări în picioare.

— Asta e. Chiar acum îl sun pe doctorul Hartman. Cred că ai halucinaţii. Sau asta se întâmplă, sau ţi-ai pierdut o rotiţă.

— Dacă mi-am pierdut o rotiţă e pentru că vorbeşti fără întrerupere – dar nu contează. Mă simt bine, Danielle. Nu e nevoie să chemi pe nimeni.

— Atunci de ce ai spus acele lucruri caraghioase despre ochii mei?

Sebastian oftă şi-şi frecă uşor ceafa.

— A fost doar o izbucnire. La ce-ai vrea să te aştepţi de la un om înfometat care şi-a văzut cina devorată de un patruped?

Danni sări în picioare.

— Te rog să mă scuzi. Cred că ai ceva de mâncare. Ce-ai zice dacă am să curăţ aici şi am să-ţi pregătesc ceva?

— De ce nu desfaci o conservă sau altceva? Mi-e atât de foame, încât în acest moment nu-mi mai pasă. Ce mănânc.

Pisica o urmă pe Danni jos.

— Încă nu crede în magie, îi şopti ea pisicii în timp ce o mângâia pe cap. Şi are atâta nevoie. Atât de multă nevoie.

Patru

Danni pregăti o masă frugală din ce găsi în dulapurile bucătăriei, în timp ce el mânca, ea curăţă petele de mâncare de pe jos şi de pe pereţi. Pisica stătea pe pervazul ferestrei cu coada tremurând, gata să se năpustească pe buretele care scârţâia de colo-colo.

Apoi au urmat cele mai. Neplăcute două ore pe care Danni le petrecuse vreodată. Stătea pe scaun ia picioarele patului, prefăcându-se că citeşte o revistă, în timp ce Sebastian întins în pat se prefăcea că urmăreşte programul TV. Ea îi arunca priviri furişe doar ca să observe dacă el îi aruncă priviri furişe. În sfârşit, pe la nouă şi jumătate se ridică şi puse revista pe noptieră.

— Cred că trebuie să plec. Vreau să-mi aşez în ordine notiţele pentru laboratorul de mâine. Mă întorc înainte de culcare să mă asigur că te simţi bine. Poate voi avea răgazul să-mi adun hormonii într-o cutiuţă drăguţă şi bine îngrijită.

— Nu e nevoie. Nu mă mai doare capul şi, cu siguranţă, nici ameţit nu sunt. Continua să o privească cu un zâmbet neaşteptat de amuzat.

Ea îşi feri ochii de privirea lui irezistibilă.

— Nu mă interesează şi cred că voi dormi şi mai bine dacă te voi controla. Am să las deschisă uşa din spate.

— Deschisă? De ce nu iei cheia?

— Sebastian, te afli în White Creek. Aici nimeni nu încuie uşile.

— Şi crimele?

— Crime? Ultima spargere şi intrare de aici a fost atunci când s-a blocat uşa oficiului poştal şi doamna Heard a sărit pe fereastra din spate. Şi ultima dată când cineva a fost reţinut pentru ceva a fost atunci când Sam Johnson a împuşcat cocoşul bătrânului Petrie pentru că îi cânta sub fereastră.

Sebastian dădu din cap.

— Se deosebeşte mult de New York. Acolo aveam două rânduri de încuietori la fiecare uşă şi sistem antifurt.

— Acesta este motivul pentru care te-ai mutat aici?

— În parte, poate. Cel mai mult simţeam nevoia schimbării decorului. În plus, obosisem să mai tratez căţei nervoşi şi papagali răsfăţaţi. Am văzut prea multe animale de casă, unele subdezvoltate, altele supraalimentate. Mi-era dor să văd câini de vânătoare normali şi, uneori, vaci şi cai. Mi-am petrecut vara anului în care am absolvit şcoala veterinară cu un medic de ţară, veterinar în Connecticut. Mi-au plăcut mult orăşelul, animalele, ritmul de viaţă mai domol. Nu-mi aduc aminte să fi cumpărat vreodată laptele sau ouăle. Aşa că, atunci când m-am hotărât să părăsesc New York-ul după aproape opt ani, am căutat un loc asemănător.

Toate acestea au fost doar o parte din motivele care l-au adus aici – observă ea. Mai era ceva. Ceva care-i îndurera privirea. Trebuia să afle ce. Era ca un joc de puzzle pe care trebuia să-l rezolve, îmbinând, treptat, fiecare piesă.

— Cât timp ai locuit la New York? întrebă, păstrându-şi tonul nesigur.

— Opt ani. După vara petrecută în Connecticut, m-am mutat la

New York ca să-mi practic meseria.

— Unde ai copilărit?

— În Albany.

— De ce nu te-ai stabilit acolo să-ţi practici meseria?

Pentru că tocmai o cunoscusem pe Sharon, ea mai avea un an de colegiu şi nu voia să părăsească New York-ul. Dar nu-i răspunse lui Danni, doar ridică din umeri.

— Ai… spus că nu există nimeni în New York care să aibă nevoie să ia legătura cu tine?

Expresia feţei lui Sebastian se înăspri.

— Aşa e. Nimeni care să îndrăznească, cu atât mai puţin să încerce. Nici chiar Sharon. După ce a pus-o la punct ultima oară. José a luat-o pe Cindy în îngrijire. Fără copilaş cu care să se joace mămica şi fără vreun bărbat după care să alerge, Sharon a încercat să-l convingă pe Sebastian să o primească înapoi. Dar el a reuşit să ignore ochii înlăcrimaţi şi surâsul tremurat pe care ea îl putea afişa oricând voia. Asupra lui nu mai aveau niciun efect.

— Acum plec acasă. Mă întorc pe la miezul nopţii să văd ce faci. Noapte bună, Sebastian.

Porni spre uşă, apoi către pisica ghemuită lângă pat.

— Noapte bună, pisico. Apropo, i-ai pus vreun nume? Nu poţi s-o chemi „pisicuţo”.

— De ce nu?

— Nu ştiu. Zâmbi. Dar cred că poţi să-i dai un nume dacă vrei.

— Dacă mi-o laşi pe cap am s-o botez Terminator.

— Terminator. De ce?

— Pare un nume potrivit de când a încercat să-mi dea în cap cu placa de şindrilă şi să mă sperie de moarte cu şoarecele ăla. Ţie cum ţi-ar plăcea să-l cheme?

— Mie? Nu ştiu. Eu iubesc miturile şi legendele. Când Sebastian dădu ochii peste cap, ea zâmbi. Ştii ce părere am despre magie. Cred că l-aş boteza Merlin. Merlin, pisica magică.

— Merlin, Terminator.

— Dacă spui tu… Zâmbetul lui Danni se transformă în grimasă. Mă întorc imediat.

Sebastian făcu şi el o grimasă.

— Te aştept.

Continuă să zâmbească astfel mult timp după plecarea ei.

Zâmbise mai mult în ultimele zile decât în ultimii opt ani. Datorită lui Danni.

Nu era deloc genul lui. Îi plăcuseră întotdeauna femeile înalte, zvelte şi practice. Sharon fusese singura excepţie şi asta pentru că putea arbora un aer practic atunci când îi convenea. Pe de altă parte, Danni era micuţă, cu forme rotunde şi departe de a fi practică. Atunci, de ce se lăsa furat de gânduri? De ce-şi imagina picioarele ei încolăcite în jurul lui şi sânii ei striviţi de pieptul lui?

Cum se întâmplase că această femeie deosebită îi putea trimite libidoul în spirală să perforeze tavanul? Asta ar fi vrut să ştie. L-ar fi plăcut să-şi retrăiască viaţa într-un mod plăcut şi previzibil – aşa cum nu fusese până în ziua în care o cunoscuse pe Danielle Sullivan.

De ce camera i se părea deodată atât de goală? Se dădu jos din pat şi începu să se uite la nişte tablouri pe care le rezemase de perete. Poate că dacă ar agăţa câteva, ar mai însenina locul.

La naiba, erau la fel de plicticoase ca şi camera. Stai puţin.

— Sunt tablouri foarte bune, mormăi el pisicii şi le sprijini de marginea patului pentru a le studia.

Calmă, pisica se îndreptă spre unul din ele şi începu să zgârie rama cu gheare ascuţite.

— În fiecare din noi zace câte un critic. Goni pisica. Du-te şi mai prinde un şoarece sau altceva, ce zici? Dar nu mi-l mai aduce.

Nu se hotărî să atârne tablourile, dar optă pentru un duş şi bărbierit.

După duş îşi puse din nou blugii şi cămaşa şi se aşeză pe marginea patului să-şi usuce părul cu prosopul. Îşi ridică privirea chiar în momentul în care Merlin intra în cameră cu alt şoarece atârnându-i în gură. Uimit, Sebastian urmări pisica sărind pe pervaz şi dând drumul şoarecelui. Rozătorul înspăimântat făcu un salt pe fereastra deschisă şi de acolo pe acoperişul verandei. Pisica clipi enigmatic şi mieună.

— Să fiu al naibii! Prosopul îi alunecă pe jos. Ai înţeles ce-am

spus, nu?

Pisica tocmai căsca. Îşi ridică piciorul din spate şi începu să se cureţe la fund.

— Nu. Asta e o nebunie. Nu e posibil să fi înţeles ce-am spus. Pur şi simplu, ai făcut ceea ce orice pisică, cu sânge în vine, ar face pentru a-şi merita porţia de mâncare, într-o gospodărie plină de şoareci. Sebastian se aşeză în genunchi în faţa pisicii şi privind în ochiul verde impenetrabil pe care Merlin îl întorsese spre el întrebă: Nu-i aşa?

Merlin căscă din nou, îşi trase labele dinainte sub el şi închise ochii.

— De ce te-ai dat jos din pat?

Sebastian tresări auzind vocea lui Danni, apoi se întoarse şi se ridică sprinten în picioare.

— Bună. Am făcut un duş. De ce te-ai întors atât de repede? Nu e încă miezul nopţii.

— Nu am putut învăţa. Mi-am făcut griji pentru tine, recunoscu ea şi se aşeză alături. Mi-e ruşine pentru examenul oral de laborator. În orice caz, m-am gândit că dacă vin aici să învăţ poate aş reţine mai mult. Îl privi, apoi zări pisica adormită. Sper că totul e bine, adăugă cu ezitare în glas.

Inima lui Sebastian făcu un salt mortal. Nimeni nu-şi făcea griji în privinţa lui. Era prea competent şi prea sigur pe sine. Şi iată că, aici, exista un spiriduş, din cale afară de atrăgător, care purta numele de Danielle şi căruia îi păsa de el. Se întinse şi îi luă mâna.

— Mă simt bine, spuse el blând. Într-adevăr. Dar dacă te simţi mai bine aici, eşti binevenită.

Danni îşi ridică privirea şi zâmbi, un zâmbet abia schiţat, aproape ruşinat. Era atât de drăguţă. Îi întoarse zâmbetul, apoi privirile li se întâlniră, se susţinură şi zâmbetul pieri. Văzu izbucnind în ochii ei aceeaşi dorinţă care îl stăpânea şi pe el. Îi urmări limba umezindu-i una din buze.

Sebastian întinse un deget şi merse pe urma pe care o lăsase limba, trecând peste buza de jos şi apoi mişcându-se circular pe cea de sus.

— Nu e o idee bună, şopti Danni, stins.

— Ştiu.

Mâna îi alunecă înconjurându-i gâtul, îi prinse coada şi i-o împinse pe spate. Îi susţinu privirea în timp ce-i înălţa coada, lăsând să-i alunece vârful pe un obraz, apoi pe celălalt şi apoi în jurul gurii.

— Tu nu te combini cu persoanele cu care lucrezi, protestă ea, cu Vocea chiar mai stinsă decât înainte.

— Aşa e, şopti el. Îşi înfăşură părul în jurul mâinii şi foarte uşor o trase mai aproape.

— Dar… mi-ai spus… că trebuie să ne asigurăm că asta… nu se va mai întâmpla. Pleoapele i se zbătură şi se închiseră atunci când feţele li se apropiară mai mult.

— Da, şopti el lângă gura ei. N-ar trebui să se întâmple.

Îşi lipi buzele de ale ei în scurte sărutări. Îi sărută un colţ al gurii, apoi celălalt. Îi muşcă uşor cu dinţii buza de sus, apoi pe cea de jos. Dar gura lui nu i-o putea acoperi cu totul. Ar fi cazul să se oprească, gândi el, înainte ca buzele lor să se fi unit.

Se retrase cu intenţia de a face exact ce gândise, dar îşi surprinse privirea zăbovind pe pielea netedă a gâtului ei: era fragedă, moale, plăcută. Să o guste doar o dată. Trebuia să guste măcar o dată. Îşi trecu buzele spre scobitura gâtului. Capul lui Danni se înclină spre spate pentru a-i uşura mişcările. Sebastian profită, sorbind delicat, muşcând cu dinţii, alintând cu limba. Lăsă o urmă umedă pe urechea ei, acolo unde îi supsese lobul.

— Sebastian? Era o întrebare, rugăminte sau comandă?

Era pierdut.

— Da, Danni?

O sărută din nou, total, complet, cu o dorinţă imperioasă care cerea să fie satisfăcută. Limba lui o poseda, o cucerea. Şi când limba ei îi răspunse, el deveni cel cucerit.

Mâna îi apucă tremurând părul, apoi îi alunecă pe spate, strângând-o mai aproape. Sânii ei moi se potriveau perfect pe suprafaţa mai tare a pieptului lui. Scoase un geamăt răguşit.

— Vrei să mă opresc? gemu el lângă buzele ei.

— Nu. Da. Eu… da.

Sebastian respiră adânc şi cu o voinţă de oţel, se retrase uşor şi

o eliberă, trecându-şi degetele peste braţele ei, aşa cum o mai făcuse.

— Sebastian. Vocea ei era confuză, cu nuanţe de frustrare.

— Danielle, ce facem?

— Nu ştiu. Îşi dădu părul pe spate cu mâna tremurândă, apoi se îndreptă pe scaun. Eu – ar fi fost mai bine dacă tu, dacă noi – ştii…

— Mda. Sebastian chicoti pe înfundate. Punem pariu pe o mie, ce zici?

— Pariu pe ce? Că ne combinăm?

— Mda.

— Poate că suntem deja. Respiră adânc şi-şi dădu la o parte şuviţele de păr. Evident, niciunul din noi nu doreşte complicaţii afective. Am prea multe lucruri de realizat înainte de a mă stabili. Îşi înălţă capul. De ce nu vrei să te implici?

— Am fost o dată căsătorit. Nu a mers. M-am decis. Fără complicaţii, fără dulcegării care duc la dragoste.

Danni confirmă.

— Înţeleg.

Tăcu şi ochii i se îngustară.

— Spune-mi, ai ceva de obiectat în legătură cu o relaţie-fără-obligajii?

— Ce propui?

Privirea lui stărui pe buzele ei roz, încă umflate.

Ea îşi întoarse privirea spre pisica ce stătea pe pervazul ferestrei.

— Ei bine, te găsesc foarte atrăgător şi nu pot să nu mă gândesc ce ar fi dacă tu, dacă noi, ştii, am avea o… o aventură.

Îşi întoarse privirea spre Sebastian.

Nici dacă i-ar fi crescut aripi ca în poveşti şi şi-ar fi luat zborul n-ar fi fost mai năucit. Îl urmărea atent cum făcea eforturi ca faţa să-i rămână imobilă. Dar, brusc, i se fixă în minte o imagine a amândurora îmbrăţişaţi în pat. O vedea la fel de clar ca şi cum deja se întâmplase. Părul ei auriu răsfirat pe pernă, ochii ei strălucind de dorinţă. Strângând-o la piept, aproape că i-ar fi putut simţi sânii cu pielea ca mătasea şi picioarele-i subţiri încolăcindu-se în jurul lui, corpurile lor mişcându-se cu pasiune în aceeaşi cadenţă.

Simţi cum corpul îi reacţionează la acest gând, dar Danni era prea ocupată să-i studieze faţa pentru a observa.

— O aventură? Slavă Domnului că vocea nu-l dăduse de gol!

— Nu ştiu. Poate da. Poate nu. În mod sigur, nu acum, dar dacă admitem că există dorinţa… mă găseşti atrăgătoare, nu? Nu fac presupuneri, dar mă refer la faptul că m-ai sărutat şi mi-am închipuit…

— Eşti atrăgătoare, spuse el brusc.

— Atunci, dacă admitem că dorinţa există şi că poate vom avea o aventură, fără implicaţii afective, atunci lucrurile s-ar simplifica foarte mult. Nu va mai fi nevoie să flirtăm. Înţelegi?

— Mda. Nu era sigur că înţelesese tot. Să iei o asemenea decizie, nu-ţi pare, mai degrabă, un târg?

— Şi ce-i rău în asta? Dacă mai multe decizii s-ar lua în acest mod, totul s-ar sfârşi cu bine. De fapt, nici nu ne-am decis dacă vom avea o aventură. Tocmai am admis că n-ar trebui să ne cramponăm tocmai de acest lucru. Singurul lucru pe care-l avem de făcut este să ne amintim regulile. Regula numărul unu: nu confunda pasiunea cu dragostea. Regula numărul doi: nu uita regula numărul unu.

— Şi dragostea?

— Ce are a face asta cu dragostea?

— Nu crezi în dragoste? Tu crezi în magie. Nu e dragostea o parte din toate? Nu e dragostea sfârşitul basmului?

— A, ba da, cred în dragoste. Dragostea este magie. Dar acum nu am timp de ea. În plus, dragostea duce implicit la căsătorie şi nu e nici momentul şi, cu siguranţă, nici locul pentru a mă mărita. Vreau să cunosc lumea şi vreau să-mi împlinesc sute, mii de visuri. De altfel, în ce priveşte dragostea, nu am avut bătăi de cap. Până acum. Se opri şi-l privi curioasă. Nu cumva te-ai îndrăgostit de mine?

— O, nu. Sigur că nu.

— Dragostea şi sexul nu înseamnă acelaşi lucru şi atâta timp cât vom face această distincţie, totul va merge bine, foarte bine. O aventură, dacă o vom stabili în viitor, poate fi un interludiu plăcut în viaţa noastră.

Un interludiu cu adevărat plăcut! De multă vreme nu mai avusese o conversaţie atât de ciudată.

— Sunt derutat. Chiar propui că ar trebui să… să o facem?

— Bineînţeles că nu. Oricum, nu acum. Poate nici nu se va întâmpla vreodată. Spuneam doar că dacă ştim că s-ar putea întâmpla şi ne vom aduce.

Aminte că suntem doi adulţi pe deplin maturizaţi, cu autocontrol asupra emoţiilor noastre, atunci ne putem duce la culcare fără implicaţii mai profunde.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Danni se aplecă să-şi deschidă fermoarul genţii cu cărţi scoţând un teanc de notiţe. Te deranjează dacă învăţ aici?

— A, nu.

O urmări surprins cum începe să studieze hârtiile. Se simţea şocat că ea putea discuta acum despre dragostea fizică pentru ca, apoi, cu uşurinţă, să-şi îndrepte atenţia spre altceva, total diferit, fără a omite niciun amănunt. Pe de altă parte, era captivat încă de imaginile mentale în care ei doi se iubeau cu pasiune.

Un interludiu plăcut, hm? Nu că ar fi avut ceva împotrivă, dar dacă se va întâmpla să facă dragoste cu Danielle Sullivan ar fi dorit ca ea să i-o ceară. Nu s-ar mulţumi doar cu ceva plăcut. Ar fi dorit ceva teribil, fantastic, ca un cutremur. Şi avea sentimentul că putea să-i ofere asta. Cu condiţia ca ea să fi simţit ceva mai mult decât un interes oarecare. Trebuia să ardă de pasiune.

Deocamdată purtase cea mai stranie conversaţie din viaţa lui. Dar nu l-a surprins câtuşi de puţin că o avusese cu ea. Pentru că, la urma urmei, ea era cea mai ciudată femeie pe care o cunoscuse vreodată.

O fi muşcat din momeală? Am întins prea mult coarda? Nu, cred că am făcut o treabă grozavă luându-l un pic peste picior. Şi nu cred că şi-a dat seama că nu eram nici pe jumătate atât de calmă cum păream. Poate nici nu a bănuit că am tot atât de multă experienţă de viaţă cât el într-o noapte obişnuită de vineri.

Danni îşi puse deoparte notiţele şi fără jenă îl studie pe Sebastian în timp ce dormea. Trebuia să acţioneze. Dacă ar continua acest duel, colaborarea lor ar deveni de nesuportat. Dar ea dorea să lucreze cu el. Teribil de mult.

În plus, dacă dorinţa lor comună ar rămâne nemărturisită, s-ar mulţumi doar să clocotească până când unuia dintre ei i-ar da de gândit că este ceva mai mult decât o simplă reacţie chimică. O.K., nu atât de simplu ca o reacţie chimică dar, fără îndoială, o reacţie chimică.

Sebastian se mişcă în somn şi se întoarse pe o parte, aşezându-şi braţul peste pisica cuibărită lângă el. Pisica deschise un ochi somnoros, miorlăi subţire şi adormi din nou. Danni simţi o zvâcnitură fierbinte în interior. Îi plăcea să-l privească dormind – nici ea nu ştia de ce.

Avea un păr atât de întunecat, des şi foarte puţin ondulat, încât avea sentimentul că dacă l-ar lăsa să crească puţin, s-ar ondula chiar mai mult. Cârlionţii mătăsoşi de pe piept aveau aceeaşi culoare a nucii. Întinse un deget să-i atingă, apoi îşi retrase mâna. Trebuia să fie cuminte, aşa că-şi încrucişă braţele şi-şi căută o poziţie mai comodă pe scaun. Îi plăcea să-l privească. Ar fi fost în stare să-l privească toată noaptea. Oftând adânc închise ochii. Doar un minut.

Danni lovi fluturele care-i gâdila nasul. De-abia o atinsese.

— Pleacă, mormăi ea şi-l lovi din nou. Se chinui să-şi deschidă ochii şi-l văzu pe Sebastian la capătul patului cu o aripă în mână.

— Bună dimineaţa, spuse el cu aceea voce răguşită şi minunat de blândă.

Danni, care adormise pe scaun, sări în sus ca o săgeată, crispându-se, muşchii ei protestând din cauza poziţiei incomode în care stătuseră toată noaptea.

— Bună dimineaţa. Ce-ţi face capul?

— Cât se poate de bine. Îţi mulţumesc că ai rămas cu mine.

— Mi-a făcut plăcere.

— La ce oră trebuie să fii la laborator?

— O, Doamne. Cât este ceasul?

— Aproape opt.

— La naiba. Trebuie să fiu acolo la nouă, dar fac patruzeci de minute până la Norfolk. Nici duş n-am făcut şi, ah, am adormit înainte de a termina de învăţat. Voi cădea la examen. O ştiu de pe acum!

— Despre ce e vorba?

— Fiziologia animalului, îi răspunse în timp ce-şi băga hârtiile în geantă.

— Cât crezi că va dura examenul de laborator?

Danni îşi ridică geanta plină pe umăr.

— Două ore, apoi trebuie să mă duc la bibliotecă. Trebuie să fug. Poate mai am timp să-mi schimb tricoul şi să mă pieptăn.

— Ce-ai zice dacă te-aş conduce şi pe drum ai mai învăţa?

Danni se opri.

— Să mă conduci?

— Oricum trebuie să mai fac câteva cumpărături la Norfolk şi sunt sigur că voi găsi ceva cu care să-mi omor timpul până pe la unu.

Danni îi zâmbi, ochii ei luminându-se în timp ce-l privea.

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc foarte mult. Poate luăm prânzul acolo. Invitaţia mea.

— Invitaţia mea.

— Nu are rost să discutăm. Îmi plătesc datoria.

— Oricum mă duceam la Norfolk.

— Atunci lasă-mă să plătesc măcar benzina.

— Danni, nu discutăm. Du-te şi schimbă-te. Vin să te iau peste 20 de minute.

— Iuhu!

Sebastian îşi ridică privirea la uşoara bătaie în geamul maşinii şi o văzu. Ieşi din maşină şi deschise portbagajul să pună geanta cu cărţi.

— Ce-ai făcut la examen?

Danni nu răspunse. În loc de răspuns privi amuzată peste umărul lui.

— De data asta cu cine te-ai mai împrietenit? Sebastian se uită în jur şi văzu un porumbel pe capota maşinii, la nicio jumătate de metru de umărul lui.

— Eu ştiu? Poate e unul din prietenii lui Merlin.

— Seamănă mai degrabă cu cina lui Merlin.

— Nu ştiu. Merlin a prins doi şoareci, asta doar cât am văzut eu şi le-a dat drumul fără să le facă nimic.

— Poate e milos.

— Milos, probabil mai mult decât atât.

— Da, pasărea asta se pare că are o slăbiciune pentru tine. Amândoi urmăriră porumbelul cenuşiu care sări un pas mai aproape.

Şi încă unul. Haide, întinde mâna.

— De ce?

— Să vezi dacă te lasă să-l atingi.

— E ridicol, spuse el, dar o întinse. Porumbeii caută adesea o mână întinsă dar, de obicei, nu le permit străinilor să-i atingă… îşi lăsă uşor degetele peste capul păsării. Să fiu al naibii.

Apoi priviră uluiţi cum un alt porumbel coboară lângă primul, foarte aproape, cu gâtul întins, aşteptând parcă să fie şi el mângâiat. Danni îl privi ciudat.

— Întotdeauna ai atras animalele în felul ăsta?

El dădu uşor din cap.

— Nu. Dar există o explicaţie perfect logică. Suntem aproape de campusul universitar. Porumbeii sunt, probabil, obişnuiţi să fie hrăniţi aici. Asta-i tot. Când îi văzu privirea sceptică adăugă cu mai multă forţă: Asta-i tot!

— Dar, Sebastian, asta nu ţi se pare ciudat? Adică Merlin, pisica şi Jonathan Livingstone Pigeon, care-i aici…

Tăcu auzind înjurătura voalată a lui Sebastian şi-i zâmbi îndreptându-se spre cafenea.

Discutară degajat, mâncând sandvişuri cu brânză şi cartofi prăjiţi. Sebastian privi pe fereastră, peste umărul lui Danni, la cei doi porumbei cocoţaţi pe capota maşinii, apoi întâlni ochii lui Danni care licăreau spre el. Existenţa lui nu avusese niciun sens. Niciunul, până când Danni Sullivan nu intrase în viaţa lui, fluturând din aripi.

— Ce facem după-amiază? întrebă Danni, muind ultimul cartof prăjit în ketchup.

— Cred că o să mă întorc în oraş să văd dacă mai au de gând vreodată să vină să-mi instaleze telefonul.

— O, Jamie şi Buford se vor ocupa de asta. Ei lucrează după un program propriu.

— Nu-mi pasă care e programul lor. Când am vorbit cu ei miercuri mi-au promis că până joi mi-l instalează, azi e vineri şi tot nu am telefon.

Danni oftă.

— Nu au specificat joia cărei săptămâni, nu?

— Nu.

— Dar…

— Trebuie să le ceri socoteală în termeni mai aspri. Dacă au spus că o vor face joi, o vor face joi – într-o joi – a oricărei luni. Zâmbi văzând expresia exasperată a lui Sebastian. Ei, ţi-ai dorit viaţă de provincie, asta-i viaţa de provincie.

Îl studie, mâncând ultimul sandviş. Arăta atât de atrăgător când era deconcertat, supărat sau exasperat. Multe ploşniţe în dulapul lui cu haine! Dar avea sentimentul că omul din dulap merită toată atenţia. Îşi scutură capul, se ridică şi-şi azvârli pe umăr geanta.

— Cred că trebuie să plecăm.

În timp ce se îndreptau spre maşină, un alt porumbel se apropie de ceilalţi doi.

— Mă întreb dacă cineva a mai făcut vreo ecranizare după Păsările, zise Danni caustic, dar tăcu imediat sub privirea lui Sebastian.

— Amuzant, bombăni el şi se aplecă încet să deschidă portiera. Acest gest îl puse faţă în faţă cu primul porumbel care sări un pas mai aproape şi gânguri spre el. Pe Sfântul Petre, vrei să mă laşi în pace? Ca într-un singur gând cele trei păsări îşi luară zborul. Sebastian scăpă cheile. Se aplecă să le ia şi când se îndreptă întâlni privirea uimită a lui Danni. Nu spune nimic, o avertiză el. Niciun cuvânt.

Danni ridică mâinile.

— Nici nu mă gândeam. Faptele vorbesc.

Se învârti fără rost aproape toată după-amiaza, aşteptându-i pe Jamie şi pe Buford care promiseseră să se arate „astăzi, doctore, pregăteşte-te”. Se ocupă cu mărunţişuri de rutină, printre care şi o solicitare de a vedea o vacă de lapte căreia îi pierise pofta de mâncare.

Danni curăţase biroul vechi din lemn de stejar din cabinetul de consultaţii. Atârnase perdele în sala de aşteptare şi terminase cu aranjarea cuştilor în camera din spate. Sebastian, care între doi pacienţi îşi petrecuse aproape toată după-amiaza aranjându-şi instrumentarul pentru a fi mai uşor de găsit la nevoie, urmărea forfoteala ei de colo-colo.

Fusese întotdeauna un lup singuratic şi nu-i plăceau oamenii ţinuţi sub papuc. Dar pe Danni o plăcea în preajma lui. Era atât de

zvăpăiată. Fredona în cabinet, cânta în sala de aşteptare şi fluiera pe ton jos în camerele din spate.

Încă nu era sigur ce-l atrăgea la Danni. Nu era genul lui, dar era atras de ea.

Poate că tot ce spusese ea noaptea trecută era chiar un târg. Dacă şi-ar accepta atracţia unul faţă de celălalt treaba ar merge mai bine. Plăcere, pasiune fierbinte şi nicio obligaţie. Şi, poate poate, va reuşi să şi-o scoată din inimă.

Cinci

— Ei, cred că suntem aproape gata.

Sebastian auzi un zgomot.

— Gata pentru ce? Ştia oare ia ce se gândise?

— Gata să aducem înăuntru animalele pentru noapte. Ce credeai că voiam să spun?

— Eu – nimic. Nu ştia şi era aproape dezamăgit. Mi-ai fost de mare ajutor azi. Mulţumesc.

— Eşti gata pentru cursele de mâine?

— Ah, da. Ai lista cu adresele?

— De fapt, o am în geantă! Tăcu şi privi în jur.

Pe undeva, pe aici. Aş fi putut jura că am pus-o într-un colţ în sala de aşteptare.

Următoarele cincisprezece minute le pierdură căutând geanta, în final găsind-o într-o cuşcă din spate.

Triumfând, Danni o pescui de acolo şi ridicând-o, spuse:

— Am găsit-o. Cum o fi aterizat acolo? Şi ce voiam că fac cu ea?

— Lista.

— A, da.

Se opri şi scotoci în geanta imensă.

Sebastian rămase cu gura căscată văzând ce are înăuntru. Ar fi fost o mare surpriză la emisiunea să încheiem o afacere. Dacă prezentatorul emisiunii concurs, Monty Hall, ar fi cerut cuiva să-i dea o lămâie, o pereche de şosete roz, un roman de dragoste, o cutie cu creioane şi un dispozitiv de telecomandă, atunci Danni ar fi câştigat

premiul.

— Iat-o! exclamă ea şi flutură o bucată de hârtie. Să vedem. Doamna Walling a întrebat dacă poţi trece să-l vezi pe Peanut. E vremea să-i facă baia săptămânală, să-l pregătească pentru vară şi ar vrea să te obişnuieşti cu el. Apoi, bătrânul Petrie este supărat din cauza iepei. Are ceva la unul din picioarele din faţă. John McLendon are o iapă care alăptează pentru prima oară şi ar vrea să o vezi. Magda doreşte să te duci din nou la ea. A mai adoptat cinci pisici de la orfelinatul pentru animale din oraşul vecin.

— Încă cinci?

— Are un contract cu orfelinatul. Dacă ei ţin pisicile două săptămâni şi până atunci nu le adoptă nimeni, le ia ea. De obicei reuşeşte să le găsească un adăpost, dacă nu, rămân la ea.

Sebastian ridică din umeri. Nu putea să o acuze pentru asta.

— Doctorul Adams a încheiat vreodată vreun contract cu ea, i-a dat vreo chitanţă de plată sau altceva?

— Nu. Cred că niciodată nu i-a trecut prin minte. În plus, până acum câteva luni avea doar douăsprezece pisici sau cam aşa ceva.

— Bine. Este o problemă pe care o voi discuta cu ea. Poate am să-i ofer o mică bonificaţie.

Un zâmbet îi făcu ochii să strălucească şi figura i se destinse. Îşi puse mâna pe umărul lui.

— Ai face un lucru minunat. Eşti un om deosebit, Sebastian Kent.

Sebastian îi privi întâi ochii albaştri-violeţi, strălucind cu luminiţe argintii, apoi în jos, mâna delicată aşezată pe braţul lui. Avea sentimentul deosebit că toate gândurile despre sex fierbinte şi fără probleme fuseseră ridicole.

Atunci de ce nu se putea opri? se întrebă ridicându-i mâna la buze. Şi le lipi de partea dinăuntru a degetelor ei, apoi întorcându-i mâna depuse un sărut în mijlocul palmei. Îi auzi respiraţia şi privirile li se întâlniră. Văzu în ochii ei tot ceea ce şi-ar fi dorit.

Ţinându-i mâna, o trase mai aproape. Îşi ridică cealaltă mână şi-i cuprinse faţa, ridicându-i-o spre el.

— Danielle? şopti el.

— Ştiu.

Nu o sărută imediat. Îşi plimbă degetul mare în jurul buzelor ei, încercând să se convingă că e nebun. Era curată nebunie să o dorească în felul acesta, curată demenţă să dorească să-i guste din nou buzele. Şi le apropie de ale ei. Ei, da, era dement.

Şi dacă nu era încă nebun că o doreşte, buzele ei îl vor scoate din minţi. Încercă să se convingă că nu erau cele mai moi buze pe care le sărutase vreodată, sau cele mai dulci. Încerca. Dar nu reuşea.

Încerca să-şi convingă braţele că ar simţi la fel dacă ar îmbrăţişa-o pe oricare altă femeie. Dar ele nu-l credeau…

Când ea îşi desfăcu buzele sub ale lui, invitându-l, inima îi tresări în piept. Şi când ea îi înconjură gâtul cu braţele, trăgându-l mai aproape, simţi un spasm pornind din interior. Era zguduirea tuturor principiilor în care crezuse în ultimii patru ani. Crezuse că nu va mai dori nicio legătură sentimentală, dar acum începea să se îndoiască. Dar, în primul rând, nu voia să se lege de un alt fluture. Oricum, era captivat de unul aşezat pe mâna lui.

Ca să zboare, fluturilor trebuie să le oferi un pretext. Fără tragere de inimă, cu buzele lipite de ale ei, se linişti, se calmă.

Privirea ei blândă, pierdută, aproape îl dezlănţui. Nu mai dorea nimic altceva decât să-i strivească buzele sub ale lui. Şi pentru că o dorea atât de mult hotărî că e mai sigur – şi mai prudent.

— Să o facă. Nu, până când nu va descoperi cum să prinzi şi, în acelaşi timp, cum să laşi un fluture să zboare liber.

— Sebastian? Vocea lui Danni era cea mai dezolantă şoaptă.

Sebastian nu se putu abţine să nu îi mângâie obrazul.

— Îţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat azi, Danielle. La ce oră vrei să vin să te iau mâine? Vocea îi era caldă şi mângâietoare, dar conţinea un evident ton de concediere.

Danni respiră adânc.

— Hm, când vrei tu, mie-mi convine oricând. Aminteşte-ţi că lucrez pentru tine.

Sebastian zâmbi. Se întrebă cât timp îşi va aduce ea aminte acest lucru.

— Atunci vin la zece. O conduse spre uşa principală. Apropo, nu

vrei să iei nişte mâncare acasă? Niciodată nu am să pot mânca tot ce au adus.

Danni îl urmă în bucătărie.

— Ce-ai zice dacă te-aş scăpa de puiul prăjit? În vocea ei încă se mai simţea unda de slăbiciune de acum câteva minute.

Sebastian încercă să o ignore şi deschise frigiderul umplut până la refuz. Îi dădu o casoletă înfăşurată în folie de aluminiu.

— Sigur nu vrei două? Cred că pot umple un coteţ întreg cu tot ce-i aici. Şi aş mai adăuga una sau două casolete. Îţi place conopida? Am patru feluri, toate cu brânză deasupra şi mai am şi budincile astea de porumb. Îi dădu câte una din fiecare.

Luă una din tăviţele cu biscuiţi de deasupra şi înhăţă una din cele şapte bucăţi de plăcintă de pe masa din bucătărie. Deschise uşa din faţă, o ajută să pună totul în maşină şi rămaseră perplecşi. Acolo, pe balustrada verandei, stăteau doi porumbei.

Ochii lui Danni se măriră, îşi umezi buzele şi spuse:

— E bine dacă nu sunt Jonathan Livingstone Pigeon şi prietenul lui.

— Nu sunt aceiaşi, dădu Sebastian din cap şi spuse mai mult pentru sine: Nu pot fi ei.

— Ba da. Îl privi pieziş. Depinde ce vrei să crezi.

— Cred în ceea ce e logic şi posibil.

— Sebastian, când vei învăţa că a fi logic tot timpul e plictisitor? Şi că unele lucruri desfid logica. Se opri, îşi umezi buzele şi continuă: Ştii la ce mă refer, sau pisica sau lovitura la cap.

— Cum adică?

— Spuneai că înainte nu aveai această influenţă asupra animalelor. Nu crezi că de când a apărut Merlin şi ţi-a căzut placa de şindrilă în cap lucrurile au căpătat o nuanţă supranaturală? Mă întreb dacă nu e magie.

Vocea ei era foarte serioasă, dar în ochi îi apăruseră acele sclipiri exasperante. Umor şi fantezie? Sau vorbea chiar serios?

Sebastian îşi petrecu seara la televizor, mâncând biscuiţi Oreo, dar dacă cineva l-ar fi întrebat ce urmăreşte nu ar fi putut spune. Mintea îi era ocupată cu examinarea şi clasarea problemelor.

Problema numărul unu: O pisică cu şase gheare şi doi ochi ciudaţi era interesantă, cu siguranţă, dar nicidecum nemaipomenită. Şi ce-i cu asta? Nimic.

Problema numărul doi: i-a spus pisicii să „se ducă la vânătoare de şoareci. Mare scofală. Această casă veche era plină de şoareci, aşa că nici asta nu însemna nimic.

Problema numărul trei: Doi porumbei stăteau pe capota maşinii. Erau în apropierea campusului universitar şi erau, probabil, obişnuiţi să primească de pomană. Şi? Nimic.

Problema numărul patru: Doi porumbei care semănau cu primii stăteau pe balustrada verandei. Toţi porumbeii seamănă între ei. Şi dacă se gândea că asta ar putea însemna ceva şi-ar pierde prea mult timp cu Danielle şi prea puţin cu persoane normale, cu scaun la cap. Ah, se gândi el satisfăcut, logica totdeauna învinge.

Totuşi, pregătindu-se să stingă lumina, nu putu rezista să nu întrebe motanul, ce stătea pe pervazul ferestrei, dacă nu vrea să doarmă în pat. Ignoră sentimentul de uşurare pe care-l simţi când pisica doar deschise un ochi somnoros şi apoi îl închise din nou. Zâmbind în sinea lui, stinse lumina şi plecă la culcare.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, capul îi era cuibărit lângă ceva cald şi moale. Pentru o fracţiune de secundă îşi imagină că sunt sânii plini ai lui Danni. Nu putu să meargă cu imaginaţia ceva mai departe. Şi-ar mişca obrazul de pe sânii ei şi i-ar lua sfârcul tare în gură, făcând-o să-şi piardă răsuflarea. Şi-ar plimba mâinile în jos pe corpul ei spre cuibul cârlionţat şi mătăsos – trebuia să fie de un blond deschis – şi s-o excite până când ea îl va ruga să o ia.

Îi plăcea ideea ca ea să-l roage să o ia. Îi plăcea atât de mult, încât simţi cum creşte şi palpită de dorinţă. Oftă şi încercă să se întoarcă I în umbra plăcută care se aşterne între starea de somn şi cea de veghe. Îşi îngropă din nou obrazul în moliciunea de lângă el, dar auzi un zgomot ciudat. Asta-i mai lipsea, să se scoale în fiecare dimineaţă cu gura plină de păr.

— De ce nu te duci să te culci pe pervaz? murmură el, dar se opri perplex când pisica îşi înălţă capul cu aer de regină, dispreţuitor, ca pentru a-i aminti că el o invitase să doarmă în pat.

O.K., deci, problema numărul cinci: Pisica a dormit în pat. Pisicile iubesc confortul. Patul era confortabil. Deci, nici asta nu însemna nimic. Totuşi, în timp ce se ridică din pat simţi ca o lovitură în creştet. Toate aceste prostii îi dăduseră dureri de cap.

Înghiţi cu cafea două tablete şi mâncă la micul dejun pui fript rece, apoi citi săptămânalul. Se simţi mai bine după toate astea. White Creek Gazette era un ziar de scandal, plin de ştiri din orăşel. Era o schimbare plăcută şi binevenită faţă de ştirile cu care era familiarizat: jafuri, crime şi manevre politice.

Îi plăcea să citească despre acţiunile fundaţiei de înfrumuseţare a oraşului, a cărei preşedintă era Danielle Sullivan, rezumatul unui meci de baseball între pompierii voluntari şi membrii corului bisericii – la care participase şi Danielle Sullivan, un articol despre oaspeţii din afara oraşului care fuseseră găzduiţi de familia Foster.

Exista chiar un mesaj de bun venit pentru doctorul Sebastian Kent, noul medic veterinar din Big Apple.

Pentru o doamnă care susţine că va părăsi oraşul de îndată ce-şi va lua examenul de grad, este până peste cap îngropată în acţiuni. Se întrebă dacă ea ştia că fiecare şedinţă de consiliu municipal la care asista, fiecare joc de baseball în care juca, fiecare comitet pe care-l prezida, era o altă rădăcină care o lega de acest loc.

Cunoscuse acest gen de legături. La New York ar fi renunţat la ele. Chiar şi atunci când s-a însurat cu Sharon, a căutat un apartament, nu o casă. A căutat un cabinet de închiriat, nu unul de cumpărat. Poate că în subconştient îşi dăduse seama că Sharon nu va fi decât ceva trecător. Dar aici, acum, era o altă poveste. Era de scurt timp în oraş şi deja se îndrăgostise de el.

Îi plăcea prietenia deschisă a oamenilor – chiar dacă nu ţi-au instalat telefonul la timp. Îi plăcea ţârâitul greierilor dincolo de fereastră, în locul vacarmului şi vuietelor de fiecare zi şi noapte ale metropolei. Îi plăcea că poate pleca de acasă fără să încuie uşa.

Îi plăcea ideea să cunoască oamenii după nume şi să se oprească la vreo discuţie despre vreme cu diriginta oficiului poştal, când se ducea cu vreo scrisoare. Îi plăcea chiar să ştie că în White Creek, Virgie Pace, care se îmbrăca precum bunica din ceruri, era o excentrică

fermecătoare. La New York nu s-ar fi uitat nimeni la ea a doua oară.

Plecă de acasă să se întâlnească cu Danni pe la zece fără cinci minute. Şedea în balansoarul de pe verandă sorbind dintr-o cană cu ceai. Arăta minunat, cu ochii somnoroşi şi căscând. Îi zâmbi şi îi spuse:

— Scuză-mă. M-am trezit doar de câteva minute. Am dormit mai mult pentru că am învăţat aproape toată noaptea.

Era îmbrăcată în blugi excentrici şi o bluză fără mâneci cu nasturi în faţă. Nici roz, nici mov? Era aproape dezamăgit. Ea căscă din nou şi se întinse. Nasturii se desfăcură puţin şi văzu dedesubt o bucăţică de dantelă roz. O, Doamne! Nu era sigur că va fi capabil să o mai privească fără să se gândească ce purta sub bluza de culoarea cireşei.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, spuse brusc. Unde mergem mai întâi?

— Cred că trebuie să trecem mai întâi pe la doamna Walling. Sâmbăta, după prânz, se duce la biserică şi vrea să se asigure că totul e pregătit pentru duminică. Apropo de duminică, vrei să mergi mâine la biserică? E locul potrivit de cunoscut oamenii.

— Cred că aş putea. La ce oră începe slujba?

— Cea catolică, la opt dimineaţa. Orele de duminică ale Şcolii protestante încep la zece. Slujba la unsprezece.

— Slujba catolică?

— Cea mai apropiată biserică catolică e la treizeci de minute de aici. Unii localnici se duc la Waverly şi Norfolk, alţii rămân aici. Părintele Patrick se opreşte aici duminică dimineaţa în drum spre slujba de la ora zece din Suffolk. Pe Gregory nu pare să-l deranjeze.

— Cine e Gregory?

— Pastorul. Cred că-ţi va plăcea. Este tânăr şi energic, pasionat şi implicat într-un milion de procese. O jumătate dintre femeile care vin la biserică îl iubesc la nebunie, cealaltă jumătate şi-au împins fetele în braţele lui. Îşi muşcă gânditoare interiorul buzei, apoi spuse încruntându-se: Bineînţeles că lucrurile se pot schimba când te vor cunoaşte pe tine.

Vorbea cu căldură sinceră despre acest Gregory. Sebastian era deja sigur că nu-i va plăcea. Toate femeile îl iubesc la nebunie sau

doresc să-şi mărite fetele cu el? Oare Danni îl iubeşte şi ea la nebunie? Şi dacă e aşa, ce a avut de câştigat când l-a sărutat aşa cum l-a sărutat?

— Acum, fii atent cu Peanut, îl avertiză Danni când intrară pe drumul spre doamna Walling. Nu-i prea plac străinii.

Lui Sebastian nu era nevoie să i se spună să fie atent în preajma unui bivol indian sau a oricărui animal cântărind sute de kilograme. Vedea capul uriaş al taurului după gardul de lemn care separa izlazul de grădina familiei Walling. Trecu dincolo de gard la doi metri distanţă pentru a-i permite taurului să se obişnuiască cu mirosul lui. Danni sări peste gard şi-l scărpină între coarnele răsucite.

Spre surprinderea lui, taurul îşi întinse capul înainte, în direcţia lui şi mugi.

Danni îşi ridică o sprânceană.

— Nu-i ciudat?

— Ce?

— Cred că vrea să-l mângâi.

Sebastian privi taurul cu prudenţă.

— De unde ştii?

— E clar ca lumina zilei. Şi-a îndreptat nasul în direcţia ta şi a mugit.

Sebastian făcu doi paşi mai aproape şi întinse mâna, gata să sară înapoi la nevoie. Peanut îşi lipi capul de palma lui ca un câine care doreşte să fie mângâiat. Îl scărpină după ureche şi se întoarse spre Danni.

— Nu pot să cred, şopti ea. De obicei îi trebuie ore, chiar zile, să se acomodeze cu cineva. Pe cuvânt. Îl privi îndelung, apoi respiră adânc. Încă un lucru supranatural.

— Nu începe iar, Danni. Sunt medic veterinar şi mă simt bine în preajma animalelor. Ţi-o poate spune şi el.

— Bine, zise Danni. Dar nu ar putea spune acelaşi lucru şi despre doctorul Adams pe care l-a fugărit peste izlaz de prima dată când a venit aici.

Mai discutară câteva minute cu doamna Walling, apoi plecară spre John McLendon. John avea un teren chiar la marginea oraşului pe care creştea câţiva cai, una din iepe fiind acum la prima naştere. Totul

era în ordine şi după prânzul oferit de Mary McLendon se duseră la Magda.

Magda nu era acasă, dar lăsase un bilet agăţat de uşa principală anunţându-i că pisicile sunt în camera de serviciu. Sebastian văzu pisicile, lăsând şi el o chitanţă lipită de uşa camerei de serviciu. Danni fluieră când văzu totalul sumei. Erau doar câţiva cenţi în plus pe care-i adăugase notei de plată. La naiba. Cum îşi putea închipui că ar mai putea păstra distanţa de siguranţă când el făcea gesturi atât de drăguţe? Cum ar putea spera să aibă o aventură nemaipomenit de pasionantă, fără implicaţii emoţionale adevărate când îi plăcea fiecare amănunt pe care îl descoperea la el?

Nu că s-ar fi îndrăgostit de el, se asigura pe sine, dar poate ar deveni buni prieteni. Se întrebă dacă ar fi posibil să aibă o aventură pasionantă fără a afecta sentimentul de prietenie.

— Unde locuieşte domnul Petrie?

— Oh, ceva mai jos. Scuză-mă, Sebastian. Trebuia să mă fi gândit să luăm jeepul. Drumul îţi va face praf cureaua de transmisie şi bara de direcţie.

— Drumul nu e chiar atât de prost. N-am nimerit decât în vreo şase hârtoape.

— Sebastian, drumul care duce de la Magda la şoseaua principală a fost răscolit de buldozer acum trei săptămâni.

Sebastian tăcu preocupat.

— Vrei să spui că de aici încolo e şi mai prost?

Danni dădu din cap.

— Din păcate.

Se încruntă privind drumui şi căutând obstacolele. După câteva momente spuse pe ton nesigur:

— Cred că maşina o să reziste. E obişnuită cu traficul din New York. Sunt convins că… va fi bine.

Danni tresărea ori de câte ori puternicul Volvo lovea vreo hârtoapă. Şi lovea multe. El îşi înăbuşea înjurăturile doar pentru că-şi ţinea dinţii încleştaţi. „Săracul”, se gândea Danni, privind figura mai supărată cu fiecare metru străbătut.

— Jur că am de gând să mă duc la Norfolk să închiriez o

camionetă.

— Ar fi cel mai bine, şopti Danni.

— Cât mai avem de mers?

— Cam un sfert de milă.

— Slavă Domnului!

Danni zâmbi cu simpatie la exclamaţia venită din tot sufletul.

— Anul trecut am schimbat o Mazda mică, roşie şi drăguţă cu jeepul. Ce m-a determinat a fost o excursie la Petrie când ştiu că am lăsat bucăţele din motor în cel puţin patru hârtoape. Şi nici nu-ţi poţi închipui cum arată drumul ăsta după o ploaie torenţială.

— Am o imaginaţie bogată. Categoric, am nevoie de o camionetă. Aici e?

Sebastian zări o construcţie care arăta ca şi cum un milion de cuie şi zece straturi de vopsea n-ar mai fi avut ce-i face. Arăta ca împrăştiată de un strănut puternic.

— Aici e. Petrie a botezat-o Femdale. Are impresia că un nume fantezist îi dă şi distincţie. Nu-şi dă seama că locul ăsta, cu toată distincţia lui, arată tot ca o grămadă de gunoi. E foarte mândru de el, aşa că fii politicos.

Sebastian ridică o mână în semn de jurământ solemn.

— Promit.

— Sally şi Pepper sunt în grajd. Sally e cea care şchioapătă. O s-o recunoşti imediat. Pepper e juncan. Să-l anunţ pe Petrie că ai venit.

Danni se îndreptă spre uşa dărăpănată.

Sebastian o urmări îndepărtându-se. Îi plăcea mersul ei. Agale şi, totuşi, sigur. Un mers degajat, băieţesc, dar cu acea legănare feminină, ispititoare a şoldurilor pe care o mai remarcase. Avea şolduri minunate. Purta oare chiloţei mov? Sau poate roz, pentru a se asorta cu dantela acelui ceva de sub bluză.

Fără tragere de inimă se îndreptă spre grajd.

Sally era o iapă drăguţă, brun ciocolatie, cu un semn alb şi picioare albe. De îndată ce-l văzu pe Sebastian îşi scoase capul peste uşă şi necheză uşor. Sebastian îi frecă uşor nasul şi îi vorbi în şoaptă.

Când fu sigur că s-a obişnuit cu el, intră în boxă şi îi pipăi blând fiecare deget de la copite.

— La care te-ai lovit, fetiţo?

Spre surprinderea sa, iapa îşi ridică copita dreaptă din faţă. Sebastian auzi un zgomot în spate şi o privi pe Danni peste umăr. Figura ei avea o expresie ciudată.

— Poţi vorbi cu animalele, şopti ea. O adevărată minune.

Sebastian oftă.

— Nu începe iar. S-ar putea să nu fie ăsta piciorul.

Dar degetele lui cercetătoare şi ochii ageri descoperiră o umflătură la copita dreaptă.

— Ce spuneai? îl întrebă Danni mulţumită de sine.

Problema numărul şase: Dacă piciorul este rănit, iapa nu-şi poate aşeza greutatea pe el, spuse, în timp ce se pregătea să dreneze abcesul.

— Nu te grăbi să dispreţuieşti magia, Sebastian. Trebuie să recunoşti că totul depinde de soartă.

Sebastian nu-i dădu atenţie.

— Unde-i domnul Petrie?

— Vine în câteva minute. E în grădină. Am impresia că te va plăti în produse.

Sebastian ridică din umeri.

— Aş schimba cu plăcere puii prăjiţi şi casoletele asortate cu legume proaspete. Nu mai vreau să văd legume semipreparate în sos de smântână sau cu brânză rasă. Poţi să-mi aduci un vas cu apă fierbinte? Şi vezi dacă domnul Petrie are nişte săruri de Epsom.

Danni se întoarse în câteva minute însoţită de domnul Petrie, care aducea produse.

— Sebastian? Ţi-l prezint pe Lemuel Petre. Îi prezentă un bărbat înalt, uscăţiv, cărunt, care părea să aibă între cincizeci şi o sută de ani. El este doctorul Kent.

Sebastian strânse o mână aspră.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Petrie.

— Oamenii-mi zic Lem. Ce-i cu bătrâna Sally?

— Nimic grav. Un abces la copita dreaptă din faţă. Îl drenez şi îl curăţ. Trebuie să-i curăţaţi piciorul în fiecare zi cu apă fierbinte şi săruri de Epsom. Timp de o săptămână să i-l ţineţi în bandaje uscate.

Asta-i tot.

— Nu cred că o mai pot lăsa pe izlazul din spate. E un teren mlăştinos şi îi place să pască iarba grasă de acolo.

— Mi-e teamă că umezeala nu-i va face bine.

Petrie dădu din cap.

— Voi avea grijă. V-am pus un coş cu legume în maşină. Sper să fie bine.

— Va fi bine. Sunt sigur.

— Doamnele de la biserică au trecut pe la el, spuse Danni. Tu ştii ce-nseamnă asta. Sebastian abia aşteaptă să schimbe cu legume proaspete.

Faţa brăzdată de riduri a bătrânului Petrie se lumină într-un zâmbet larg.

— Pariez că te-ai săturat de pui prăjiţi, nu?

— Ăsta-i adevărul.

— Am pus mazăre, salată, spanac, ridichi şi două verze.

— Grozav, mulţumesc.

Mai vorbiră câteva minute, mai ales despre capriciile primăverii, apoi Sebastian şi Danni plecară. Nu scoaseră niciun cuvânt pe drumul plin de hârtoape, până la şoseaua principală. În sfârşit, Danni rupse tăcerea:

— Sebastian, ştiu că nu vrei să discutăm despre asta, dar trebuie să recunoşti că, într-un fel, tu poţi comunica cu animalele.

— Nu-i decât o coincidenţă. Există o explicaţie logică, de bun simţ, pentru tot ce s-a întâmplat.

— Sebastian…

— Danni, nu mai insista cu magia şi chestii de genul ăsta. Mă refer la ce-mi sugerezi – că, de fapt, pot vorbi animalelor. Pentru Dumnezeu!

— E chiar o nebunie?

— Nebunie. Mda, e o nebunie.

— Există multe lucruri pe lume pe care nu le înţelegem şi nu le putem explica. Asta nu le face mai puţin credibile. Ce este curcubeul?

— Există o explicaţie ştiinţifică.

— Există…

— Am mai discutat despre asta. Nu cred în magie. Punct.

— Dar trebuie. În viaţă există multă magie. Dacă respingi automat lucrurile inexplicabile, îţi limitezi orizontul intelectual.

— Deci trebuie să cred că pot comunica cu pisicile, caii şi porumbeii?

— Închipuie-ţi, pentru o clipă, că poţi. N-ar fi minunat? Eşti medic veterinar. Niciodată nu te-ai gândit la asta?

— Cu siguranţă ar simplifica lucrurile, perfect, doar pentru că ar fi nostim să putem face n-are importanţă ce.

— Dar, Sebastian, tu nu crezi în nimic inexplicabil?

— Mda. Întotdeauna plouă de 4 iulie şi chiar şi în Alaska nu întotdeauna e zăpadă în Ajunul Crăciunului. Orice altceva are o explicaţie logică, chiar dacă nu o cunoaştem.

— Şi care este explicaţia logică a ceea ce s-a întâmplat cu iapa lui Lem?

— Era lovită la picior. Deci, nu-şi putea lăsa greutatea pe el. A fost doar o coincidenţă că şi-a ridicat copita tocmai când o întrebam care o doare. Doar o coincidenţă. Ai priceput?

— Spune-mi, Sebastian, în sinea ta chiar eşti convins de ce spui?

Şase

— Nu accepţi realitatea.

— Realitatea? Realitatea înseamnă, după tine, să poţi vorbi cu animalele. Tu eşti cea care nu acceptă realitatea, Danni. Nu există magie.

— Atunci, cum numeşti tu toate lucrurile supranaturale care s-au întâmplat?

— Coincidenţă. Nimic decât coincidenţă. Orice persoană care judecă poate vedea asta.

— Dar au fost prea multe coincidenţe. Pisica, porumbeii, calul…

Sebastian îşi pocni palma de volan.

— La naiba! Nu mai vreau să vorbesc despre asta, aşa că las-o baltă. Las-o baltă.

— Scuză-mă. Ce s-a întâmplat? Te-am enervat? Nu poţi admite

nici măcar un minut că ar putea fi adevărat?

Danni îşi încrucişă braţele şi împunse aerul cu bărbia.

— Nu ai dreptate, spus el sec.

— Şi tu ai? Vocea ei se ridică cu un ton mai sus. Sebastian, viaţa nu este întotdeauna raţională şi limpede. Închipuindu-ţi că este, chiar crezi că o faci să fie?

— Cel puţin, eu nu mă prefac să cred în spiriduşi şi unicorni.

— Cine ţi-a spus că eu mă prefac? izbucni ea întorcându-şi capul spre fereastră. Du-mă acasă.

— Chiar asta făceam.

Au fost ultimele cuvinte până când Sebastian trase în faţa porţii. Bunica, în blugi şi cămaşă.cu motive Hawaiene, cu părul morcoviu zburlit, îl privi, apoi se întoarse să spele porcul care lenevea în bazinul de înot din curtea din faţă. Sebastian îşi dădu ochii peste cap.

— Să nu spui nimic despre bunica!

— Nici n-aveam de gând.

— Ţi-am văzut expresia feţei.

— Privirile nu sunt cuvinte.

— Ştiu ce gândeşti.

— Şi de când îmi cenzurezi gândurile? Mai bine spus, de când am devenit medium? Cum naiba de-mi ghiceşti gândurile?

— Pur şi simplu, ştiu, asta e. Gândeşti că bunica e o excentrică.

— Nu mai mult decât tine, ţipă el.

Danni ieşi trântind puternic portiera.

— La revedere, strigă fără să se întoarcă.

Intră pe alee, trecu pe lângă bunica şi intră în casă.

— Pare cam prost dispusă, declară Virgie Pace pe ton liniştit.

Sebastian dădu din cap, îi făcu semn cu mâna şi întoarse maşina spre casă.

— La naiba de încăpăţânată, practică, îndârjită, fluşturatică, încăpăţânată – asta parcă o mai spusese!

— Îndărătnică, capricioasă, sigură de sine, neraţională… Nu mai găsi alte epitete, poate cu excepţia celor ca sexy, fermecătoare, generoasă, blândă şi nebună.

Cum oare reuşise să-l excite încât îl făcuse să-şi lase hormonii în

cutia de viteze? Voia să o prindă, să-i zgândăre simţurile şi să o sărute chiar fără voia ei. Trase în faţa casei şi intră. La naiba, îl înnebunise. Asta se întâmplase. Încă câteva zile şi vor veni să-l închidă într-o sală de masaj. Şi dacă ei nu o vor face, va intra singur acolo.

Se aşeză pe o treaptă şi încercă să-şi facă ordine în gânduri.

Problema numărul unu: Ea era o himeră. Ei şi? Doar nu se însura cu ea.

Problema numărul doi: L-a pus pe jăratic mai mult decât oricare altă femeie. Ei şi? Oricum nu se însura cu ea.

Problema numărul trei: îi menţionase că afacerea despre care discutaseră nu o deranjează. O poate duce în pat să facă dragoste chiar contrar principiilor lui – fără sentimentul vinovăţiei. Odată ce ar fi avut-o, probabil că şi-ar putea controla hormonii şi ar fi capabil să se concentreze asupra motivelor pentru care ea l-a înnebunit de dorinţă. Foarte bine şi pisica poate zbura. Se gândea la Merlin. Ca măsură de siguranţă, n-ar spune-o cu voce tare.

Cum de reuşise să-l aducă în starea de agitaţie a unui câine mâncat de purici? Privi pisica miorlăind şi sărind peste balustrada verandei. Îl lăsase pe Merlin înăuntru, cu toate ferestrele închise, nu ştia cum ieşise afară, dar dorea să ştie.

O.K., avea o pisică cu ochii în două culori. Şi ce dacă? Nu ştia de ce Danni îl bătea la cap cu această pisică afurisită şi cu lovitura la cap, ca şi cum ar fi fost cauza tuturor ciudăţeniilor care se întâmplaseră. Nu aveau nicio legătură între ele. Dacă vreo forţă supranaturală avea vreo influenţă asupra acestei încurcături din viaţa lui, aceasta era Danni. După cum văzuse, acest talmeş-balmeş îi era caracteristic.

Îşi ridică privirea chiar în momentul în care cei doi porumbei se aşezară lângă Merlin pe balustradă. Sări în picioare şi se duse la maşină. O zi ca asta cere o bere. Dacă nu chiar şase. Ce noroc că la Bosco Wilson's Food Mart nu închidea înainte de şase, acum era doar cinci şi jumătate.

Conduse spre micul magazin şi parcă maşina pe unul din locurile din faţă. Era prima dată când intra la Bosco şi trebui să se oprească un moment şi să adulmece locul. Era aprovizionat ca orice alt magazin din New York, cu excepţia faptului că acesta era doar un

magazin rural: cutii cu ulei de motor lângă conserve de fasole, pachete cu corzi de chitară lângă pachete cu scutece, murături lângă ceară de depilat.

Danni avusese dreptate când făcuse acea glumă, spunându-i că de la Bosco Wilson's Food Mart îşi putea procura a doua pereche de ochi. Făcu cumpărături, inclusiv cele şase cutii cu bere şi o pungă de biscuiţi Oreo, pe care nu fu nevoie să le plătească. Soţia lui Bosco, Elsie, i le dărui în semn de bun venit în White Creek.

Se simţi mult mai bine când ajunse acasă şi se hotărî să pună berile în frigider înainte de a le desface. De fapt, asta hotărâse chiar înainte de a vedea cei doi porumbei stând lângă Merlin pe balustradă.

Categoric, avea nevoie de câteva beri pentru a-şi forma o imagine de ansamblu asupra situaţiei. Poate că, la urma urmei, nişte porumbei stând alături de o pisică nu ar părea atât de ciudat. Şi după câteva beri s-ar putea să i se pară chiar normal. Nu fu nevoie decât de cinci beri. Nu era obişnuit să bea mult, iar cinci beri şi câţiva biscuiţi îl făcură să nu mai simtă nimic.

De fapt, nu mai simt nimic, chiar nimic, medită el, privind pisica mâncându-şi porţia rece de conopidă. Nu ştia cum intrase pisica, dar acum nici asta nu mai conta. Cei doi porumbei de pe balustradă nu-l mai interesau, aşa cum nici pe Danielle nu mai era supărat.

Din nefericire, singurele senzaţii rămase treze erau dorinţa arzătoare şi foamea care îl rodea. Simţi alt val de supărare împotriva lui Danni, de această dată pentru că nu o vedea la căpătâiul său.

Poate îi făcuse farmece. Presupunând că nu era un fluture, ci chiar o vrăjitoare? Asta ar explica o mulţime de lucruri, cum ar fi gândul că e cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse şi atracţia lui pentru lenjeria ce o purta pe sub tricoul roz-mov. Şi asta ar putea explica şi strălucirea ciudată din ochii ei. Se întrebă cum ar arăta aceşti ochi de vrăjitoare când ar face dragoste. Şi atunci ar străluci tot aşa? Sau ar arunca scântei?

Nu voia să-i cadă în plasă. Chiar nu voia. Dar era aproape la capătul puterilor. Îşi lăsă capul în mâini şi şopti:

— Caută-ţi un altul şi pe mine să mă laşi în pace.

— Sebastian?

Când îşi ridică privirea şi o zări uitându-se îngrijorată la el, mormăi:

— De ce nu-l iei cu tine pe John Philip Sousa şi să plecaţi de aici?

— Te simţi bine?

— Bine. Tu ce cauţi aici?

— M-am întors să… să-mi cer scuze pentru discuţia, pentru cearta dintre noi. Se opri observând cutiile goale de bere înşirate pe masa din bucătărie. Ce e cu cutiile astea de bere?

O privi răutăcios. Ce credea că făcuse cu ele? Că le dăduse pisicii? Te pomeneşti că-l vor aresta pentru contribuţia adusă delincvenţei felinelor.

— Am de gând să mă apuc de tragerea la ţintă şi am nevoie de cutii goale. Aşa că era de datoria mea să fac rost de ele. Observi că fac tot posibilul pentru curăţenia mediului înconjurător strângând cutii de aluminiu.

Îşi înăbuşi un căscat.

— Perfect, şopti sarcastic Danni. Ca şi cum cineva în toate minţile i-ar lăsa unuia în situaţia ta o puşcă pe mână.

— Care e situaţia? Doar nu sunt însărcinat. Mă relaxez.

— Faci des chestii din astea?

— Mda, sigur. Am mai tras o beţie anul trecut, cred că de Paşte. Cu o jumătate de pahar de şampanie. Nu prea-mi place, dar berea e minunată. Mai ales cu pizza. Oftă. N-ai nişte brânză? Eu am numai pui prăjit, iar berea nu merge cu pui prăjit. Singura problemă e că berea mă adoarme. Căscă din nou. Dar acum nu mi-e somn.

Danni, care ar fi băgat pe oricine sub masă fără să se îmbete, nu bea pentru că nu-i plăcea. Poate că şi educaţia baptistă avusese rolul ei.

Nu arăta, totuşi, nostim? Când era serios şi reţinut era atrăgător şi nemaipomenit de sexy. Acum era drăgălaş. Părul, de obicei bine pieptănat, îi stătea ciufulit şi răvăşit, ca zbârlit cu mâna, privirea ascuţită a ochilor căprui-aurii era somnoroasă, iar buzele, de obicei ferme, se arcuiau într-un zâmbet nătâng. Nu se putu abţine şi zâmbi şi ea. Semăna cu un ursuleţ zbârlit – un ursuleţ frumos care parcă fusese îmbăiat de prea multe ori, un ursuleţ pe care l-ar fi dus în pat şi l-ar fi îmbrăţişat.

— Nu vrei s-o împărţi pe ultima cu mine? Ridicase cutia cu o mână, cu cealaltă înăbuşindu-şi un căscat.

— Nu cred că mai ai nevoie, spuse ea blând, luându-i cutia.

— Vrei una întreagă, spuse făcând un gest larg cu mâna.

— Nu, mulţumesc. Ţi-am adus pui fript pentru cină dar, cum spuneai, nu merge cu bere, aşa că de ce n-am pune-o în frigider?

— Să nu mai aud de pui fript. Nu cred că am să mai mănânc vreodată aşa ceva. Nici fiert, nici la grătar, nici gătit cu condimente. Dar, în special, prăjit. O privi strâmb. De ce zâmbeşti?

— Eşti nostim când eşti beat.

— Nu sunt beat, negă el şi se ridică. Se prinse de spătarul scaunului. Camera e cam strâmbă.

Danni oftă înţelegător şi-l luă de braţ.

— Tu eşti cam strâmb, băieţaş.

— Deci, ai venit să-ţi ceri scuze? Drăguţ. Adică recunoşti că ai greşit?

Danni îşi ridică o sprânceană.

— Nu am greşit.

— Atunci de ce îţi ceri scuze?

— Pentru că-mi pare rău că ne-am certat. Dar nu am greşit. Tu ai greşit.

— Ba nu. Nu există magie.

— Te referi la cei doi porumbei de pe balustrada verandei?

Sebastian tăcu.

— Mă doare capul, şopti el.

Danni oftă.

— Atunci, hai sus.

— O să mă duci şi o să mă bagi în pat şi celelalte?

— Aşa-i mai bine. Doar n-o să te las să bântui prin casă în halul ăsta.

— Poţi să te strecori şi tu lângă mine.

Danni nu spuse nimic, dar trase adânc aer în piept închipuindu-şi cum ar fi dacă el ar pune-o pe ea în pat; ar ridică-o cu braţele lui puternice şi-ar lăsa-o uşor pe pat numai după ce ar fi dat aşternutul la o parte cu o smucitură puternică. Şi i-ar spune că

îmbrăcămintea îi stânjeneşte şi cu o mişcare magică i-ar înlătura blugii şi tricoul şi-ar lăsa-o doar în „ursuleţul 11 ei favorit din mătase mov. L-ar răvăşi părul pe pernă şi mâinile i-ar umbla de pe umeri pe sâni, pe părţile laterale ale şoldurilor şi apoi pe picioare.

Şi atunci i-ar atinge şi ea umerii, braţele, pieptul, pulpele puternice. Se întrebă dacă sfârcurile plate şi întunecate, sau îndoitura genunchiului sau ceafa îi erau sensibile, l-ar plăcea să descopere, gândi visătoare. Chiar acum, deşi ţinea în braţe un beţivan pe jumătate adormit.

De îndată ce-şi puse capul pe pernă zâmbi, căscă, mormăi ceva despre dusul la biserică a doua zi dimineaţă şi adormi.

Danni îl privi gândindu-se că de-abia îl cunoscuse şi-şi petrecuse atâta timp să-l ajute să se urce în pat şi să-l vegheze dormind. Greu de crezut că nici nu-l cunoştea cu o lună în urmă. I se părea că îl cunoaşte dintotdeauna şi, în acelaşi timp, că nu-l cunoaşte îndeajuns.

Merlin sări lângă Sebastian şi se aşeză comod, îl putea auzi torcând când se întinse să mângâie părul negru şi mătăsos, de pe fruntea lui Sebastian. Gura i se arcui într-un zâmbet tandru în timp ce se aplecă să-l sărute pe nas. Stinse lumina şi ieşi.

Soarele bătea în fereastră cu claritatea şi strălucirea unui diamant tăiat de mâna unui artist. Ar fi fost o dimineaţă minunată, se gândi Sebastian, dacă elefanţii n-ar fi tropăit de colo-colo în capul lui. Şi dacă furnicile nu i-ar mai fi alergat prin faţa ochilor. Şi dacă greutatea aceea puternică s-ar muta de pe pieptul lui.

Deodată, greutatea de pe piept se mişcă şi Sebastian deschise ochii. Trebuia să fi ştiut. Era afurisita de pisică.

Dădu pisica la o parte mormăind şi se chinui să se ridice în capul oaselor.

— Tu mi-ai făcut-o, mormăi spre Merlin, care sări pe pervaz şi începu să-şi lingă labele. Tu m-ai făcut să beau. Tu şi afurisiţii de porumbei. Şi Danni. Să nu o uităm pe Danni.

Se ridică în picioare şi se împletici spre duş.

— Sunt un bărbat raţional şi practic, îşi spunea săpunindu-se. Iar ea deja m-a înnebunit – m-a făcut să vorbesc de unul singur.

Se simţi ceva mai bine după duş şi după câteva tablete pentru

dureri de cap. Se întoarse în dormitor cu prosopul în jurul taliei şi picături de apă în părul de pe piept! auzi un zgomot uşor şi un „Dumnezeule! „şi se întoarse.

— Salut, Danni, spuse asigurându-se că prosopul este bine prins. Te-ai gândit vreodată să baţi la uşă?

— Am bătut, spuse ea slab, cu capul în jos. Dar nu ai răspuns.

— Şi atunci te-ai hotărât să intri.

Tonul vocii lui era vesel şi abia atunci ea îşi ridică privirea. Constată că nu era deloc nervos şi dacă privirea amuzată nu l-ar fi dat de gol, ar fi jurat că se bucură de stânjeneala ei. Foarte rar roşea, dar acum îşi plecă din nou privirea simţind valuri de căldură pornind de la gât spre obraji.

Gura i se uscă de parcă mestecase talc.

— Mă întorc mai târziu.

— Pleci aşa repede? Trebuie să existe un motiv pentru care ai intrat fără să baţi, dacă nu cumva sperai să mă prinzi sub duş şi nu altfel.

Faţa i se înroşi şi mai mult.

— Voiam să ştiu dacă mai ai de gând să mergi la biserică. A… aseară spuneai ceva în legătură cu asta.

— Bineînţeles că merg. Şi continuă sec: Cum aş putea rata întâlnirea cu toată suflarea credincioşilor din White Creek şi cum e trecut de ora zece, mă voi îmbrăca foarte repede. Zâmbi maliţios ridicându-şi o sprânceană. Mă aştepţi?

— Ne vedem la biserică.

Deci, asta era modalitatea prin care o putea ţine la distanţă. Făcând-o să-şi piardă echilibrul. Dincolo de discursul ei curajos referitor la relaţiile fără obligaţii, Sebastian avea sentimentul că se ascunde fata de modă veche dintr-un orăşel de provincie. Chiar roşise, iar el nici nu-şi mai amintea de când nu mai văzuse pe cineva roşind. Era înnebunit după femeile care mai puteau roşi.

Se aplecă să-şi tragă chiloţii şi elefanţii începură din nou să-i tropăie prin cap. Mai bine s-ar mişca mai atent – măcar câteva ore de acum înainte.

Ajunse la biserică cu puţin înainte de începerea slujbei

religioase. Avu timp suficient să le găsească pe Danni şi pe bunica şi se strecură lângă ele pe bancă. Privi la Danni şi zâmbi, se întoarse să urmărească intrarea corului şi apoi, din nou, spre Danni. Era altfel îmbrăcată. Un deux-pièces roz, obişnuit, cu dantelă gofrată la guler şi manşete. Părul fusese strâns în coadă, apoi răsucit în jurul capului într-o coroniţă surprinzător de sofisticată.

Arăta aproape normal. Aproape. În urechi, cercei roz, în picioare pantofi balerini, iar fusta de la costum mai scurtă atunci când se ridica îi dezgolea porţiunea de picior dintre tivul fustei şi genunchi. Ar fi mers chiar mai scurtă.

Organistul începu o invocaţie entuziastă, dar fiecare sunet îi reverbera în cap. Se simţea neliniştit nu doar din cauza mahmurelii, dar şi a pasiunii pentru blonda gingaşă de lângă el. Mahmureală şi pasiune – mda, i se potriveau de minune.

Pastorul se îndreptă spre amvon şi Sebastian îşi îngustă ochii să-l privească. Reverendul Gregory Talbott era tânăr, să fi avut vreo treizeci de ani, cu o claie de păr roşu şi o licărire rebelă în ochi. Cu siguranţă ţinea predici grozave, cu pasiune şi căldură. Sebastian, care se pregătise sufleteşte să nu-l placă, îşi dădu seama că îi e simpatic.

Se răzgândi, însă, după slujbă, atunci când tânărul pastor, la plecare, o strânse puternic pe Danni în braţe.

— Ai jucat grozav la meciul de baseball din weekend-ul trecut. Putem conta pe tine şi săptămâna asta? Avem meci miercuri seara.

— Dacă eşti gata să mănânci din nou bătaie, voi veni. N-aş vrea să pierd apusul soarelui care îţi aprinde simpaticul halou roşu de îngeraş.

Gregory zâmbi.

— Când eram puşti, tata nu era convins că părul meu roşu e ca un halou ci, mai degrabă, flăcările iadului. Joci baseball, doctore Kent? Mereu înlocuim jucătorii la bătaie. Cei mai mulţi au tendinţa să se ferească de minge.

— Nu ştiu care-mi va fi programul. Dar dacă voi putea, vă anunţ. Ar face-o şi pe asta pentru a se asigura că Gregory nu joacă prea aproape de Danni. Nu, nu-l putea suferi dar, mai ales, nu-i plăcea felul în care îşi ţinea braţul în jurul taliei ei, în timp ce vorbea cu bunica.

Sebastian primi îmbrăţişări şi strângeri de mână, de la aproape toţi cei cu care se întâlnea. Simţea bucuria sinceră a locuitorilor din White Creek. Primi invitaţii la cină, la reuniuni de după-amiază, la balurile pompierilor de la sfârşitul săptămânii. Zâmbea şi-i saluta pe toţi cei care se opreau să-i vorbească, deşi era nerăbdător să-şi fixeze privirea acră pe Gregory şi pe Danni.

La plecare, Virgie Pace îl bătu pe braţ. Se întoarse cu un zâmbet forjat, privirea alunecându-i automat spre Danni, care încă mai vorbea cu pastorul.

— Ne întâlnim la prânz, nu? Vine şi Gregory şi vei avea ocazia să-i vorbeşti. O să-ţi placă de el.

De ce insistau toţi că o să-i placă individul?

— Nici nu mă gândesc să pierd ocazia. La ce oră să vin?

— Poţi veni oricând. La urma urmei, un moment important al prânzului de duminică este să stai pe canapea şi să citeşti ziarul, aşteptând să se rumenească friptura. Dar dacă mai întâi doreşti să te schimbi, du-te… Pe aici noi nu ne formalizăm, iar Danni şi Gregory întotdeauna reuşesc să se murdărească până la sfârşitul zilei.

Sebastian întoarse brusc capul.

— Cum adică, „să se murdărească”?

— Amândoi sunt jucători pasionaţi de ping-pong, cricket, badmington şi şah. Aproape în fiecare duminică joacă.

Sebastian îşi încleştă maxilarele până la durere. Deci, aşa se întâmpla în fiecare duminică. Şi cât de apropiaţi erau? Se consolă cu gândul că, în aparenţă, nu exista niciun angajament oficial între ei. La urma urmei, nu numai că Danni nu purta inel, dar îl sărutase ca şi cum nu ar fi existat ziua de mâine şi nu credea că ar fi făcut acest lucru dacă ar fi avut vreun angajament. Putea fi ea un fluture, dar avea sentimentul că era unul cinstit.

Dorea, într-adevăr, să nu-l poată suferi pe Gregory dar, cum după-amiaza era pe sfârşite, îşi dădu seama că nu poate. Mai întâi pentru că avea un Ford Mustang bine întreţinut. Şi oricine putea aprecia virtuţile unei maşini la care Sebastian râvnea, nu putea fi un om chiar atât de rău. Apoi, maşina era împodobită cu o sumedenie de abţibilduri, dovadă că Gregory era membru al multor organizaţii –

unele dintre ele avându-l ca membru şi pe Sebastian.

Dar cel mai important lucru era că Sebastian nu putea observa nimic mai mult decât un interes pur prietenesc în relaţia dintre cei doi. Chiar jocul de cricket pe care-l jucau când apăruse Sebastian nu arăta decât ca o întrecere amabilă.

Virgie Pace era îmbrăcată altfel decât de dimineaţă la biserică. Se întorsese la costumul de biciclist, cu blugii plini de petice, tricou şi cizme din piele neagră.

— Fac o pereche foarte drăguţă, nu? îl întrebă ea pe Sebastian în timp ce-l întâmpina, privirea-i şireată urmărindu-i reacţia.

El se uită spre curtea din faţa casei unde cei doi terminaseră jocul şi încercă să nu se tulbure sub privirea scrutătoare a lui Virgie.

Ridică din umeri.

— De ce spui aşa?

— Fără motiv. Dar lângă Danni prefer să văd un brunet. Gregory e frumos cu părul roşu dar, întotdeauna, am considerat că unei blonde micuţe i-ar sta mai bine lângă un bărbat înalt şi brunet, nu?

Îi făcu cu ochiul şi-i puse în mână un pahar de ceai cu gheaţă.

Sebastian nu era sigur că rezolvase ceva recunoscând că şi lui îi plăceau, mult mai mult, blondele micuţe – ca Danni – lângă bruneţi înalţi – ca el. Greg intră, urmat de Danni, îmbujoraţi şi veseli. Cu obrajii roşii, cu şuviţele de păr scăpate din coadă şi expresia însufleţită, era nemaipomenit de drăguţă. Aşa ar arăta şi după ce ar face dragoste, se gândi Sebastian şi, în acelaşi timp, simţi o dorinţă atât de puternică, încât îşi aranjă, pentru mai multă siguranţă, ziarul pe genunchi.

Aşa cum arătase azi-dimineaţă, în fusta prea scurtă, nici nu se compara cu aspectul ei de acum, în şort prea scurt şi părul strâns în vârful capului. Sebastian nu ştia dacă să se uite la goliciunea piciorului pusă în evidenţă de şort sau la porţiunea de piele ispititoare care răsărea între marginea de sus a şortului şi bluză.

— Cine a câştigat?

Îi putea mulţumi lui Dumnezeu că nu se bâlbâise.

— El. Danni îşi clătină capul, legănându-şi coada. Dar prin înşelătorie.

Gregory ridică din umeri şi zâmbi.

— Cum te-aş putea înşela? Cu autoritatea mea recunoscută şi figura cinstită pe care o am?

Danni îl lovi uşor peste umăr.

— Ei poftim, ai mituit cumva consiliul diaconilor să declare asta?

Privi în bucătărie să vadă dacă bunica ar avea nevoie de ajutor, apoi se trânti pe canapea lângă Sebastian luându-i una din paginile ziarului. Aruncă o privire şi spuse:

— Uah, nu citesc ştirile. Ziarul ăsta nu are reclame turistice?

Îi aruncă lui Gregory pagina de ştiri şi începu să se uite peste celelalte de pe genunchii lui Sebastian. Sebastian îi prinse uşor degetele şi căută chiar el să-i dea pagina cu reclame turistice.

Danni se apucă imediat de citit, deşi nu vedea reclamele localurilor exotice, ci numai imaginea lui Sebastian din acea dimineaţă, zâmbetul drăcesc şi prosopul. De atunci nu se mai gândise aproape la nimic altceva.

Se uită la Gregory. Un bărbat atrăgător, un bărbat după care suspinau multe femei din parohie. Putea aprecia înfăţişarea lui Gregory aşa cum ar fi apreciat o operă de artă. Ar fi arătat foarte bine înfăşurat într-un prosop, dar, din anumite motive, ideea nu o stârnea aşa cum se întâmpla când se gândea la Sebastian, iar în ce-l privea pe Gregory, imaginaţia nu-i mergea până la îndepărtarea prosopului. Zâmbi uşor întrebându-se dacă chiar ar fi un păcat să-ţi imaginezi un preot înfăşurat în prosop.

Dar cu Sebastian îşi putea imagina palmele alunecându-i peste părul ud de pe piept şi ştergându-i umezeala şi buzele sorbindu-i cu limba picăturile de apă. Şi-ar fi plimbat degetele peste marginea prosopului, l-ar fi tras uşor şi l-ar fi lăsat să cadă, iar cu mâinile i-ar fi mângâiat fesele musculoase şi…

— Danielle, vrei să scoţi tu rulourile din cuptor? Am mâinile ocupate.

— Poftim?

Danni îşi ridică încurcată privirea. Pentru o clipă se văzuse în dormitorul lui Sebastian, dând la o parte un prosop care o stânjenea, acum era din nou în camera de zi căutând reclame turistice în ziarul de

duminică. Ce deziluzie!

— Vin imediat, bunico.

Aruncă o privire scurtă spre Sebastian şi Gregory să vadă dacă ei observaseră că visează cu ochii deschişi, dar ei urmăreau un meci de baseball la televizor.

Intră în bucătărie, termină câteva treburi gospodăreşti, apoi aşează masa. Când se întoarse în camera de zi îl văzu pe Merlin dincolo de plasa uşii, uitându-se înăuntru.

— Hei, Sebastian, ţi-a sosit prietenul.

Deschise uşa şi lăsă pisica că între. Aceasta se îndreptă spre cămin şi se aşeză.

Sebastian îşi ridică privirea, văzu pisica şi mormăi:

— Ce mai vrei, pui de drac? Se întoarse spre Gregory: Scuză-mă.

— Hei, nicio problemă. Înţeleg că e pisica ta.

— Nu, nu sunt eu omul ăla. A apărut într-o zi şi s-a decis să rămână la mine. Se pare că nu mai am nimic de spus în legătură cu asta.

— Mda, zise Danni. Sunt câteva lucruri ciudate…

— Danni, o preveni Sebastian.

Ea oftă şi spuse:

— Gata. Poftiţi la masă.

— Vrei să închid uşa spre camera însorită din cauza lui Merlin?

Ea dădu din cap.

— Nu. Încep să-l cunosc.

— Nu ţi-e teamă că va speria păsărelele?

— Nu cred că o va face.

Sebastian clătină capul. Probabil că Merlin n-ar fi îndrăznit. Se părea că nu era singurul fermecat de Danni. Mai era şi pisica.

După prânz, Gregory se ridică.

— A fost nemaipomenit, ca de obicei, îmi pare rău că trebuie să plec, dar mă duc să o vizitez pe doamna Dawson la spital, în Norfolk, înainte de slujba de seară. Sebastian – se întoarse şi-i strânse mâna, e bine că te avem aici, în White Creek. Sper să te simţi ca acasă, aşa cum mă simt şi eu.

— Deja am constatat că îmi place foarte mult aici. Se abţinu să o

privească pe Danni în timp ce rostea aceste cuvinte. Oamenii sunt de treabă în acest oraş. Cinstiţi, harnici şi au binecunoscuta ospitalitate din Sud.

Gregory se întoarse spre Virgie.

— Mulţumesc din nou pentru prânz. Ne întâlnim la meciul de baseball de miercuri seara.

— Joci şi tu baseball? o întrebă Sebastian după plecarea lui Gregory.

— Arbitrez.

Cu Danni la bătaie şi Virgie pe post de arbitru, Sebastian decise că meciul de baseball nu trebuie pierdut.

Privirea i se îndreptă spre Danni, plimbându-i-se pe părul auriu. Ce păcat că nu era meci de fotbal, deşi, odată ce ar fi intrat în grămadă cu Danni, nu era sigur că ar mai fi vrut să iasă de acolo. Şi numai Dumnezeu ştia ce s-ar întâmpla dacă ar placa-o!

Şapte

— Mai vrei o bucată de plăcintă cu mere? îl întrebă Danni.

Sebastian puse jos furculiţa.

— Nu. Două au fost chiar prea mult. E grozavă.

Virgie se ridică.

— Copii, vă las singuri să mai discutaţi. Mă duc cu Dot Jensen să luăm florile de la altar şi să le ducem doamnei Hubert. După cum ştiţi, e imobilizată în pat de când şi-a fracturat şoldul. Îşi luă poşeta de pe spătarul scaunului de bucătărie şi scoase cheile. Se opri lângă scaunul pe care stătea Sebastian. Sebastian, consideră-te oaspete permanent la prânzul de duminică. Bătrânilor mei ochi le face plăcere să privească un tânăr atât de chipeş. Danielle, lăsaţi vasele acum. Le spăl eu mai târziu.

Vasele erau deja curate. Sebastian le spălase, iar Danni le ştersese.

Astfel se stabili tonul relaţiilor pentru următoarele două săptămâni. Danni şi Sebastian lucrau împreună, supraveghindu-se unul pe celălalt, dar niciunul nu era dornic să-şi manifeste prin cuvinte

dorinţa ce-i apropia. Amândoi ştiau că era doar o chestiune de timp, chiar înainte ca lucrurile să ajungă la punctul culminant.

Sebastian îşi petrecea toate după-amiezile de duminică cu Danni şi bunica. Descoperi că permanent aveau casa plină de musafiri – venea nu numai Gregory dar, deseori, veneau doamna Walling, Lem Petrie, Magda, chiar şi Bosco cu soţia. Oaspeţii plecau după prânz, după care bunica, intenţionat, îşi găsea ceva de făcut în altă parte pentru a-i lăsa singuri.

Nici această duminică nu făcea excepţie.

— Vrei să jucăm ceva? îl întrebă Danni după ce terminară cu vasele. Întotdeauna propunea un joc atunci când rămâneau singuri – poate fiindcă masa de joc era ca un tampon între ei.

Mda, dar, probabil, nu este genul de joc la care te gândeşti tu. Ca de obicei, gândurile lui Sebastian erau toate îndreptate spre Danni. Se gândea, mai ales, la regulile jocului corp-la-corp. Ea se gândea la regulile jocului de dame sau gin-rummy.

— Ce preferi, Parcheesi, jocul chinezesc de dame sau Monopoly?

Niciunul.

— Am jucat Parcheesi duminica trecută.

Ochii lui Danni străluciră.

— Atunci, Monopoly. De fapt, joc mai bine Monopoly decât Parcheesi.

Sebastian stătea pe canapeaua din camera de zi şi-şi masa încheieturile degetelor.

— Şi eu, spuse prudent. Ar fi cazul să joci mai bine Monopoly. Ai jucat slab Parcheesi, dar pun pariu că şi de data asta te bat.

— În acest caz, spuse Danni, să câştige cel mai bun.

Juca cu aceeaşi patimă, cu acelaşi entuziasm şi nonconformism – aşa cum proceda în toate celelalte ocazii. Stabilea reguli noi pe parcursul jocului. Sebastian era fericit, aşa cum era de fiecare dată când erau împreună.

Locul acesta îi devenise ca o a doua casă. Ea începuse să se simtă ca acasă. Deseori, îl neliniştea tocmai sentimentul că se simte ca acasă – la urma urmei, poate nu vor avea niciun viitor împreună – dar se simţea în siguranţă predându-se în faţa ei. Ea va pleca în curând şi

faptul în sine va însemna sfârşitul.

— Încă două mii de dolari, spuse el satisfăcut când ea puse jetonul pe Boardwalk.

— De trei ori la rând, mormăi ea. Cine şi-ar fi închipuit că am să-l pun pe Boardwalk de trei ori la rând? Aveam toate piesele verzi, roşii şi mov, chiar şi calea ferată. Trebuia să fi câştigat. Luă zarurile şi-l privi cu neîncredere. Sunt cumva măsluite?

Sebastian se lăsă pe spate şi-şi masă degetele, privirea oprindu-i-se pe coada aurie pe care ar fi desfăcut-o.

— Sunt cel mai bun, asta e. Mai încercăm o partidă?

— Pentru nimic în lume. Deja mi-ai luat şosetele.

Şi pentru a-şi dovedi afirmaţia îşi scoase sandaua din picior şi-şi mişcă degetele de la picioare.

— Ei, haide, o incită el. Încă un joc. Îţi promit să nu te mai descalţ de şosete.

O privi gânditor.

— Dacă vrei, data viitoare putem încerca cu tricoul.

Îl privi inocent cu ochii larg deschişi.

— De ce, doctore Kent? Ce propui?

Sebastian o privi îndelung, în tăcere, cu zâmbetul pe buze.

— Ce părere ai despre pokerul pe dezbrăcate.

Dacă aş fi sigură că bunica nu se întoarce în câteva ore…

— În orice caz, nu duminica, spuse ea, încercând să pară şocată. Dar poate te-aş putea atrage într-o partidă de Scrabble.

— Doamnă, m-ai putea atrage în foarte multe jocuri.

Soneria telefonului sparse indecent tăcerea. Zâmbi.

— Deocamdată, cred că trebuie să răspunzi.

Ea îşi umezi buzele şi dădu din cap. Un moment mai târziu când se întoarse în cameră îi spuse pe un ton serios:

— Era doamna Kendall. Câinele micuţului Kevin a fost accidentat de o maşină. Ajung în câteva minute cu el la cabinet.

Sebastian se ridică iute.

— Mă duc acasă. Vii şi tu?

— Grăbeşte-te. Te ajung din urmă.

Până atunci toate urgenţele fuseseră mai mult sau mai puţin

grave: un animal gata să nască, un câine înţepat în nas de un porc spinos, o vacă cu ugerul infectat. Dar aceasta… Sebastian trânti uşa şi alergă spre casă, ajungând odată cu Fordul ruginit care tocmai se oprise.

Doamna Kendall, o brunetă înaltă, uscăţivă, cu un aer obosit, ţinea de mână un copil înecat în suspine. Soţul său, chiar mai înalt şi mai slab decât ea, ducea ceva învelit într-o pătură veche. Nici nu aşezase bine câinele pe masa de consultaţii, că Danni dădu buzna salutând în grabă familia Kendall şi mângâindu-l compătimitor pe Kevin, pe creştet.

— Cu ce să te ajut? şopti spre Sebastian în timp ce el scotea câinele, inconştient, din pătură.

— Pregăteşte o perfuzie, apoi îi vom face o radiografie.

Câinele fu examinat şi radiografiat. Familia Kendall aştepta neliniştită. După câteva minute, Sebastian ieşi şi cu voce joasă îl anunţă pe domnul Kendall că nu era sigur dacă putea salva câinele, iar în acest caz ar fi nevoie de o operaţie de amploare.

— Faceţi tot ce se poate, doctore.

Domnul Kendall îşi lăsă mâna pe umărul lui Kevin.

Sebastian dădu din cap, apoi se aplecă spre băieţelul de şapte ani.

— Tu eşti Kevin, nu?

Băiatul confirmă, ştergându-şi o lacrimă cu dosul palmei.

— Tuffy este cel mai bun prieten al meu şi mama spune că o să-l faci bine.

— Bine, Kevin, tu eşti cel mai bun prieten al lui Tuffy şi vreau să ştii că Tuffy a fost foarte grav rănit. Nu ştiu dacă am să-l pot vindeca, însă îţi promit că voi încerca tot ce se poate. Dar vreau să faci şi tu ceva. Să-i laşi pe mama şi pe tata să te ducă acasă şi mai vreau să te gândeşti la momentele când te distrai cu Tuffy şi ce înseamnă el pentru tine. Toate aceste gânduri frumoase îl vor însoţi în timpul operaţiei. Am să te sun mai târziu să-ţi spun cum se simte. Poţi face asta pentru mine?

Danni asculta din camera alăturată în timp ce pregătea în grabă instrumentarul pentru operaţie.

Sebastian se purta atât de blând şi de drăguţ cu băiatul, încât se surprinse ştergându-şi lacrimile.

El intră în cameră.

— Gata?

— Cred că am pregătit totul, dar spune-mi dacă mai e nevoie de ceva.

Îşi spălară mâinile cu soluţie antiseptică şi îşi traseră mănuşile sterile de cauciuc. Danni îl asista. Era o operaţie dificilă, dar el lucra corect şi cu pricepere.

Mişcările îi erau rapide şi eficiente, ochii umbriţi de grijă, fruntea încruntată. Niciodată nu s-ar fi lăsat copleşit de situaţie. Iar Danni îşi mai pierdu o bucăţică din inimă.

Când termină îi şopti suspinând:

— Nu arată prea bine, nu? oftă şi dădu din cap. Aş vrea din tot sufletul să-i spun puştiului mai mult decât atât. E atât de mic şi are atâta încredere că i-l voi vindeca pe cel mai bun prieten. Se afundă într-un scaun şi-şi luă capul în mâini. O, Doamne, sunt obosit, Danni.

Ea îşi aşeză mâna pe capul lui şi începu să-i mângâie părul.

— Ai făcut tot ce e omeneşte posibil. Am stat lângă tine şi te-am urmărit.

— Va conta asta în ochii lui Kevin?

— Acum, poate nu, poate mai târziu. Cel mai important este faptul că ştii că ai făcut tot posibilul.

Braţele lui îi înconjurară mijlocul şi-şi lăsă capul pe pântecele ei.

— Sunt fericit că eşti aici, spuse încet.

Îi apropie capul de ea.

— Să sun la familia Kendall?

El se îndreptă şi spuse:

— Sun eu.

— Sebastian, va fi bine. Ai făcut tot ce-ai putut. Mai departe e mâna lui Dumnezeu. Nici nu ştiu cum i-ai găsit vena de scurgere a sângelui. Cred că eşti înzestrat cu cel de-al şaselea simţ.

— Nici eu nu ştiu. Ceva îmi spunea că mai sângera undeva. Cei opt ani de experienţă m-au ajutat, cred. Se ridică încet, fără tragere de inimă. Mă duc să sun familia Kendall.

Danni îşi puse mâna pe umărul lui.

— Iar eu mă duc să văd ce e prin frigider. Schiţă un zâmbet. Trebuie să mănânci.

— Nu mi-e foame. Poate mai târziu.

— E deja târziu, Sebastian, trebuie să mănânci ceva. Va fi o noapte lungă.

Când intră în bucătărie, Danni pregătea o salată din produsele oferite de bătrânul Petrie, iar supa din conservă aburea deja în castronaşele de pe masă.

Îi împinse un scaun.

— Aşază-te. Cum a mers?

— E doar un puşti, Danielle. Încă mai crede în miracole şi chiar dacă am încercat să-i explic că Tuffy s-ar putea să nu fie unul dintre ele, nu m-a crezut. Încă mai aşteaptă să se producă un miracol, iar miracolul trebuie să vină de la mine.

— Dacă cineva l-ar putea face, numai tu ai fi acela.

— Sunt un simplu om. Un om obişnuit care nu mai crede în miracole.

Danni se aşeză pe un scaun lângă el şi-i spuse cu vocea blândă şi caldă ca o catifea roşie:

— Nu eşti un om obişnuit, Sebastian Kent. Eşti un bărbat foarte, foarte deosebit. De câte ori va mai fi nevoie să-ţi spun acest lucru? Luă lingura şi i-o puse în mână. Acum, mănâncă. Măcar puţin.

Luă câteva înghiţituri, mai mult să-i facă ei plăcere. Apoi se duse să consulte câinele.

— Vreo schimbare?

Danni era chiar în spatele lui.

Dădu din cap.

— Aş fi vrut să fie. Până acum trebuia să-şi fi revenit. În alte situaţii mă gândesc cum să calmez animalul ca să nu-şi rupă firele sau să nu-şi scoată perfuzia.

Îl trase de braţ în sala de aşteptare şi se aşeză pe canapea.

— Le porţi o grijă deosebită animalelor, dar te consumi prea mult. Are vreo legătură cu ceva petrecut mai demult?

— Poate că-mi aminteşte de un alt puşti, cu un căţeluş în braţe

rugând doctorul să i-l facă bine.

Urmărea la fereastră aripile albe ale unei molii zbătându-se pe geam.

— Tu?

— Da.

— Povesteşte-mi, şopti ea, luându-i mâna într-ale ei.

În ultimele săptămâni încercaseră să păstreze între ei distanţa strict profesională, dar nu se mai putea preface. Şi nici nu mai dorea. Din anumite motive dorea ca Danni să afle. Nu-i plăcea să vorbească despre el, dar se simţea bine povestindu-i.

— Aveam cam aceeaşi vârstă cu Kevin. Aveam un căţeluş, o potaie, dar a fost prima fiinţă care m-a iubit şi se gândea la mine…

— Dar părinţii tăi?

— Mă iubeau, nu mă judeca greşit, dar mama este cercetător ştiinţific şi-şi petrecea cincizeci de ore pe săptămână în laborator. Când era acasă era prea ocupată ca să-mi acorde multă atenţie. Tata este istoric şi foarte îndrăgostit de meseria lui. Nu se simte bine decât înconjurat de cărţi şi manuscrise vechi. Poate erau şi sunt, prea preocupaţi de propria persoană ca să-i mai intereseze şi un copil. Nu sunt sigur cum s-au cunoscut. O strânse de mână puţin mai tare. Am devenit independent foarte de timpuriu. Chiar aveam grijă să achit notele de plată – altfel am fi rămas fără căldură, lumină şi telefon. Într-o zi am găsit acel căţeluş. Era aproape mort de foame şi jigărit. L-am dus acasă, l-am hrănit, l-am spălat şi de atunci mi-a devenit cel mai bun prieten. Când veneam de la şcoală ştiam că exista cineva care mă aşteaptă şi-mi dă atenţie.

Inima lui Danni suferea pentru micuţul singuratic care-şi asumase prea devreme atâtea responsabilităţi.

— Cum se numea câinele?

— Mike. Nu aveam prea multă imaginaţie dar, întotdeauna, am crezut că Mike e un nume drăguţ. Zâmbi.

Pentru un frate.

— Şi ce s-a întâmplat?

Îi strânse uşor mâna ca pentru a-i aminti că era acolo, lângă el.

— Într-o după-amiază a fost lovit de o maşină. Eram singur şi nu

ştiam ce să fac, aşa că l-am ridicat şi l-am dus la medicul veterinar, cam la două mile distanţă.

— O, ce îngrozitor! zise ea gâfâind.

— Eram înspăimântat şi nu aveam niciun ban la mine, dar m-am dus direct la clinica veterinară. Deja închiseseră, iar medicul tocmai se urca în maşină. M-am oprit şi l-am implorat să-mi salveze câinele.

— Şi?

— Şi-a scos haina şi s-a întors la treabă. Mike era înfăşurat în bandaje din cap până în vârful cozii, dar l-a salvat. Am păstrat acel câine până a murit de bătrâneţe la şaptesprezece ani. Această întâmplare m-a determinat să-mi doresc să devin medic veterinar. Voiam să-i pot face şi pe alţi copii fericiţi. Mult timp după această întâmplare am crezut în miracole şi nu doream altceva decât să cresc şi să fac? Eu însumi miracole. Bineînţeles că foarte repede am cunoscut realitatea. Nu existau miracole. Era doar muncă multă, fără vreo garanţie.

— Şi multă pricepere, talent şi milă. Poate că tu nu mai crezi în miracole, dar eu cred. Şi cred că oamenii, îndeosebi cei inimoşi, pot, uneori, să facă minuni.

Ochii ei îi spuneau că nu are nicio îndoială că el era unul din acei oameni. O ajuta încrederea nestrămutată în el. Mult.

Încă îi ţinea mâna când Sebastian îşi împleti degetele cu ale ei. Îşi ridică cealaltă mână şi şi-o coborî pe obrazul ei.

— Ţi-am spus că mă bucur că eşti aici?

Dădu din cap, cu obrazul încă în palma lui.

— Da, dar mi-ar plăcea să mai aud o dată.

Zâmbi şi-şi lăsă mâna să alunece spre ceafa ei, trăgând-o mai aproape.

— Mă bucur că eşti aici, repetă el şi-i atinse uşor buzele. Foarte bucuros, spuse din nou şi-şi eliberă cealaltă mână aşezându-i-o în jurul, taliei. Ştia că ea înţelege. Sharon nu-i apreciase niciodată dragostea pentru, animale şi atunci când se întorcea acasă deprimat sau supărat din cauza vreunui pacient, îi spunea cu dispreţ: „E doar un animal care nu poate Vorbi, Sebastian”.

Danni oftă şi-i simţi respiraţia fierbinte pe faţă.

El îşi aplecă uşor gura să o sărute, dându-i răgaz să se retragă dacă ar fi dorit, dar ea nu făcu gestul. Îi aştepta sufocată atingerea buzelor, dar cum el nu se grăbea îşi încolăci nerăbdătoare mâinile în jurul gâtului lui şi-i trase capul spre ea.

Parcă dându-şi seama de nevoia lui de afecţiune, Danni îşi luă asupra sa povara sărutului. Îi muşcă uşor buzele, apoi îşi plimbă vârful limbii peste buza lui inferioară. Când el îi răspunse în acelaşi fel, îi prinse limba între dinţi înainte ca aceasta să-i pătrundă în gură. În timp ce-şi deschidea gura să-i facă loc, îşi înfipse degetele în părul lui. Sânii îi ardeau şi i se umflaseră. Îl trase mai aproape, dorind apăsarea trupului lui peste al ei pentru a-şi alina dulcea durere.

Dar nici aceasta nu era de ajuns să o liniştească; dorea mai mult. Se simţea ca şi cum toată viaţa ar fi aşteptat acest moment – pe el. Îşi arcui corpul pentru a-şi apropia şi mai mult piepturile. Sebastian îi citi invitaţia mută şi-şi trecu mâna, uşor, de pe umăr, în jos, pe braţ şi apoi pe sân. Îi aprecie greutatea şi-şi plimbă palma peste carnea moale şi plină.

— Niciodată până acum nu am ştiut cât de goale îmi sunt mâinile, şopti răguşit. Acum ştiu cât de minunat mi le umpli tu.

Niciodată nu am ştiut ce pustie mi-a fost viaţa până la tine. Îi cuprinse şi celălalt sân şi gemu simţindu-i sfârcurile întărindu-se sub atingerea lui. Şi el dorea mai mult. O sărută din nou şi-şi lăsă mâna să-i alunece sub marginea şortului, peste pielea netedă a spatelui ei. Îi desfăcu sutienul dintr-o singură mişcare şi, în timp ce gura-i nerăbdătoare i-o devasta pe a ei, mâinile îşi descopereru comoara în apăsarea fierbinte a sânilor.

— Sebastian.

Îi şopti numele – era o şoaptă tainică şi dulce, plină de dorinţa de mai mult.

Şi îi dădu mai mult. Îi descoperi mugurii catifelaţi ai sfârcurilor ţuguiate şi-i frământă între degete, smulgându-i scurte gemete. O sărută până îşi pierdu respiraţia.

Şi primi mai mult. Îi prinse marginea bluzei, i-o trase în sus, peste cap şi o aruncă în timp ce îşi îngropa faţa în ceafa ei, gustându-i dulceaţa uşor sărată. Îi prinse breteaua sutienului cu dinţii şi o trase în

jos, peste braţ, apoi îl scoase şi îl aruncă într-o parte.

Se retrase ca să o poată privi, iar Danni îi simţi privirea atât de intensă ca degetele lui. Aluneca peste ea într-o mângâiere fierbinte – atingându-l sânul alb şi sfârcurile trandafirii.

— Dumnezeule, cât eşti de frumoasă, Danielle, zise gâfâind. Atât de frumoasă, încât trebuie să te gust.

Dar înainte ca buzele lui să o poată prinde din nou, auziră un scâncet în camera alăturată. Ochii li se întâlniră, încă ameţiţi de pasiune, dar cu un început de luciditate.

Sebastian sări în picioare, urmat de Danni care îşi trăsese bluza şi ţâşnise în spatele lui. Când Sebastian privi cuşca, despre care crezuse că este ultimul adăpost pe care Tuffy îl mai putea avea, văzu câinele, conştient, lingând perfuzia prinsă de piciorul din faţă.

— Nu pot să cred, murmură el. Jur că nu pot să cred.

Danni îi strânse braţul şi-şi puse capul pe umărul lui.

— Eu cred.

— Aş fi jurat pe orice că nu-şi va mai reveni. Se aşeză pe vine în faţa cuştii. Tuffy Kendall, băiete, sunt încântat de cunoştinţă. Cunosc un băieţel care se va bucura că ţi-ai revenit. Câinele suspină, îşi înclină capul şi închise ochii.

— Pariez că acesta este un apel telefonic care-ţi va face plăcere, spuse ea.

El zâmbi.

— E un apel telefonic pe care nu credeam că voi fi capabil să-l fac! Privi la ceas. Nu crezi că e cam târziu să sun? Este trecut de unsprezece.

— Ţie ţi s-ar fi părut prea târziu dacă ai fi aşteptat veşti despre căţelul tău?

— Corect. Mă duc să sun.

Danni îl putea auzi convingându-l pe emoţionatul Kevin că o vizită la acea oră n-ar fi potrivită pentru câinele care dormea şi care avea nevoie de odihnă. Închise telefonul după ce vorbi şi cu doamna Kendall câteva minute.

— Un asemenea moment merită toată osteneala.

— Un asemenea moment este unul din motivele pentru care

m-am înscris la medicina veterinară, şopti Danni.

— Chiar începuseşi cursurile de Istoria artelor?

Ea confirmă.

— Îmi place arta. Iubesc culorile, contururile şi compoziţia. Adăugă cu regret: Nu pot trage însă o linie dreaptă şi, pe la jumătatea perioadei de colegiu, atunci când mi-am dat seama că trebuia să fac ceva în acest sens, m-am hotărât să urmez cursurile de Istoria artelor.

Sebastian îi întinse mâna şi ea i-o luă fără a ezita. O conduse pe verandă şi o trase în balansoar. O îmbrăţişă şi şi-o apropie, iar ea îşi puse capul pe umărul lui.

— Şi te-ai hotărât să nu mai predai?

— Da. Pentru că nu-mi prea plac copiii. Ştiu că pe ai mei i-aş iubi când îi voi avea, dar, atâta timp cât nu intenţionez să mă mărit mulţi ani de acum încolo şi atâta timp cât nu mă atrage ideea copiilor din flori, aceasta nu se va întâmpla prea curând.

Lată că, din nou, se exprima acea fată de modă veche, se gândi Sebastian. Îi aruncă priviri fugare, ca volănaşele dantelate ale unui jupon, apărut de sub tivul unei rochii. Din respect pentru această fată demodată şedea el acum cu Danni în balansoarul de pe verandă, în loc să o tragă din nou pe canapeaua unde stătuseră înainte de trezirea lui Tuffy.

— Şi atunci, ai luat-o de la capăt cu altceva, cu ce? Comerţ sau literatură engleză?

— Am petrecut un semestru urmând cursuri de comerţ, dar nu mi-au plăcut. Apoi un semestru am urmat cursuri de literatura engleză, până să-mi dau seama că singurul exerciţiu practic consta în a preda. Dar mie mi-au plăcut întotdeauna animalele şi m-am purtat întotdeauna frumos cu ele. Ştii, am avut doi câini, patru pisici şi şase iepuraşi. Nu mai ştiu câţi hamsteri. Când aveam opt ani strângeam bani pentru hrana animalelor. Tata spunea că este exagerat să creşti mai mult de doi câini şi patru pisici şi a trebuit să mă descurc singură dacă doream să le păstrez. Îşi ridică privirea. Dar tu?

— Mike a fost singurul animal pe care l-am avut, dar cu timpul, aveam zece sau unsprezece ani, am început să lucrez în chiar clinica veterinară unde îl dusesem pe Mike. Curăţăm cuştile, hrăneam şi

plimbam animalele internate şi primeam douăzeci şi cinci de cenţi pe oră plus asistenţă veterinară gratuită.

Vorbiră îndelung ca timpul să destrame starea de încordare din acea seară.

Din când în când, Sebastian se ridica pentru a controla starea câinelui, apoi se aşeza lângă Danni, în balansoar. Schimbară impresii despre şcoala veterinară, vorbiră despre copilăria lor, despre prima iubire. În cele din urmă, ea avu destul curaj să-l întrebe despre căsătoria lui.

El privi o vreme în gol, lăsând-o să creadă că nu-i va răspunde.

— Se numea Sharon. Am cunoscut-o în ultimul an de şcoală. Ne-am căsătorit la câteva săptămâni. Puteam spune că era nebună după mine, dar, de fapt, era invers.

— Ce vrei să spui?

— Atât de preocupat fusesem cu studiile mele, încât nu dădusem mare importanţă vieţii sociale. Şi deodată, iat-o pe ea – la fel de strălucitoare şi de frumoasă ca o monedă nouă.

Danni îşi înfrână pornirea de gelozie.

— Şi ce nu a mers?

— Nu-i puteam oferi ce-şi dorea.

— Şi ce-şi dorea?

— Totul. A fost cea mai egoistă femeie pe care am cunoscut-o. Dorea tot ce putea aparţine sufleteşte celuilalt, dar ea nu oferea, niciodată, nimic – nici înţelegere, nici devotament, nici chiar fidelitate.

— Ţi-a fost atât de necredincioasă?

Sebastian râse scurt.

— Mă înşela cu fiecare tip pe care-l cunoştea. Şi eu? Eu eram atât de naiv, că niciodată nu mi-aş fi putut imagina, până când… Respiră adânc. Până când s-a născut copilul şi am descoperit că nu era al meu.

— Îmi pare rău.

— Nu te scuza pentru greşelile ei. Nu mai vreau să vorbesc niciodată despre mine. Vreau să ştiu mai multe lucruri despre tine. De ce vrei să călătoreşti?

Danni privi stelele şi apoi îşi aşeză capul pe umărul lui

Sebastian.

— Am locuit întotdeauna în acelaşi loc. Când părăseam Raleigh-ul ne duceam câte o săptămână, vara, la plajă, sau veneam aici, la, câteva săptămâni o dată. Îmi amintesc, copil fiind, că priveam în cărţi fotografiile unor locuri exotice, visând că într-o zi voi ajunge şi eu acolo. Desenam peisaje pe care nu le văzusem niciodată, dar le visasem mereu: munţi, palmieri, Turnul Eiffel, piramidele. Stăteam în iarba din grădina din spate, priveam cerul, aşteptând să treacă vreun avion. Când trecea, închideam ochii închipuindu-mi că zbor. Cât timp auzeam motorul încercam să enumăr, în ordine alfabetică, atâtea locuri câte puteam. Ceva în genul Mă numesc Danni Sullivan şi plec în Alaska, Bermude, Canada, Danemarca, Egipt…

— Finlanda, Georgia, Hawaii…

— Indonezia, Japonia…

— Cu litera Q ce denumeai?

— Québec.

— Şi cu X?

— Nu ajungeam atât de departe. Oricum, întotdeauna mi-am dorit să fac ceva neobişnuit.

Începu să o mângâie trasându-i cerculeţe pe ceafă, continuând conversaţia, sărind de la cărţi la politică şi muzică. Tot ce descoperea la ea îi aţâţa curiozitatea. Sau ceea ce îl făcea curios era căldura trupului ei? Era, oare, parfumul ei cald şi dulce?

După un timp vocile li se pierdură treptat şi se legănară în tăcere. Se juca cu vârful cozii ei, conturându-i linia urechii. Începu să-i desfacă, încet, împletitura, fiecare şuviţă în parte. Apoi, îi dădu părul pe spate, pe umeri, trecându-şi degetele; cu voluptate, prin şuviţele mătăsoase. Capul i se apropie cât să-i simtă căldura respiraţiei. Îi ridică o buclă şi şi-o duse la gură s-o simtă şi să-i respire vaga aromă.

— Ai un păr frumos, Danielle, murmură el. Ca satinul, ca lumina soarelui.

Danni respiră scurt, în timp ce el îşi apropia şi mai mult capul. Genele ei se zbătură, apoi închise ochii în aşteptarea sărutării lui. O sărută trecându-şi rapid buzele peste ale ei. Apoi se retrase.

Îşi deschise ochii şi-l văzu trecându-şi mâna, nervos, prin păr.

— E târziu, Danielle. Vocea îi era aproape o şoaptă. S-o luăm mai bine ca pe o noapte obişnuită.

Danni dădu din cap şi se ridică cu părere de rău. Nu era pregătită să sfârşească astfel. Abia dacă îşi dădu seama ce face când îşi ridică mâna şi-i atinse obrazul.

Sebastian zâmbi forţat, îi strânse mâna şi înainte de a i-o îndepărta, îi sărută rapid palma.

— Iubito, dacă nu ne oprim acum, nu am să mă mai pot stăpâni şi suntem prea obosiţi. A fost o seară lungă şi tensionată şi avem amândoi nevoie de un somn bun. Când vom face dragoste şi asta se va întâmpla curând, cred că amândoi ştim acest lucru, va trebui să fim bine odihniţi.

Căldura îi inundă rapid faţa, imaginându-şi ceea ce îi evocau cuvintele lui. Avea dreptate, dar asta nu făcea despărţirea mai uşoară. Trebuia, însă.

— Mă duc să mai văd o dată câinele. Apoi te conduc.

— O.K., dar nu trebuie. Stau doar la…

— Ştiu, trei sărituri. Oricum, te conduc.

Când se întoarse, văzu pisica stând pe labele din spate.

— Unde-ai fost azi-noapte?

— Poate e destul de inteligentă să ştie când să nu-mi stea în drum.

Sebastian ridică din umeri. Nu avea de gând să discute despre înţelepciunea sau prostia acestei pisici. Îi luă mâna şi-şi împletiră degetele, coborând strada. Mergeau tăcuţi, prinşi în vârtejul emoţiilor.

Se opriră în faţa uşii, niciunul nedorind să spună acel „noapte bună „care ar fi încheiat seara.

Buzele li se întâlniră într-o mişcare ce s-ar fi vrut să fie un simplu sărut de „noapte bună”, dar nimic nu era simplu în acel moment. Era, poate, mai puţin un sărut şi mai mult o promisiune a ce va fi să fie. Picioarele nu o mai puteau susţine, dar braţele îl înlănţuiră din nou, într-un fel aparte, fără şovăire, degetele strângându-i umerii.

— Danni, nu ştiu exact ce se întâmplă cu noi dar, oh, Doamne, te simţi atât de bine lângă mine, şopti lângă buzele ei.

Mâinile lui neliniştite o mângâiară în sus, pe spate, apoi

coborâră şi iar urcară pentru a se umple cu moliciunea flexibilă a sânilor ei. Danni scoase un geamăt de plăcere înăbuşit, sub gura lui lacomă.

Sebastian aproape îşi pierdu capul, dar ştia că amândoi sunt prea obosiţi pentru a continua. O îndepărtă uşor retrăgându-şi cu regret mâinile din fierbintele refugiu al Sânilor ei. O sărută uşor pe buze, pe nas, pe ochi şi-şi ascunse faţa în părul ei.

Cu un alt zâmbet de regret îi spuse:

— Pe mâine şi îi mai sărută o dată buzele bosumflate. Ochii ei îl priveau, oglindind o rugăminte grăitoare de care nu-şi dădea seama. El îşi înfundă mâinile în buzunare. Urează-mi noapte bună, iubito, îi ordonă blând.

Danni îi zâmbi minunat de calm în ciuda tulburării pe care o simţea şi-i răspunse supus:

— Noapte bună, Sebastian.

— Am făcut exact ce trebuia, îi şopti el pisicii în timp ce intra în casă. Amândoi suntem obosiţi. Îi apăruseră cearcăne sub ochi şi nu vreau să fac dragoste cu ea atunci când mai degrabă ar dormi în loc să se dezlănţuie. Şi, ca să fiu sincer şi eu sunt la fel de obosit. Probabil, am să adorm de îndată ce voi pune capul pe pernă. E trecut de ora patru, pe Sfântul Petru!

Dar trecând spre camera din spate să mai controleze încă o dată starea câinelui, văzu pe jos o bucată de dantelă de culoarea levănţicii. O ridică. Sutienul lui Danni, dantelat şi cu funduliţă de satin în mijloc.

Frecă uşor funduliţa cu vârful degetelor. La naiba! Ce noroc dacă va putea dormi.

Opt

A doua zi dimineaţă, în drum spre Norfolk, se opri la Sebastian.

— Ce face Tuffy?

Sebastian dădu din cap.

— Încă nu-mi vine să cred, dar face cam ce-aş aştepta să facă un câine mult mai puţin bolnav decât el. Chiar a şi mâncat ceva.

— Ştiam eu că vei reuşi.

— Înseamnă că ştii mai multe decât mine, dar şi eu mă bucur că se simte bine.

— De dragul tuturor copiilor, nu?

— De dragul puştilor de toate vârstele, îi spuse schiţând un zâmbet. La ce oră începi cursul, la zece?

Danni dădu din cap.

— Am o zi cam încărcată.

— De obicei, te întorci în jur de şase?

Danni confirmă.

Dacă ar avea mai multă minte, i-ar spune la revedere şi şi-ar vedea de treabă. Dar dorinţa de a o vedea îl scotea din minţi. Oricum, îşi aduse aminte, peste câteva luni va pleca.

— Ţi-ar face plăcere să cinăm împreună? Am probleme cu nişte friptură la grătar.

Danni zâmbi încercând să-şi prindă în coadă câteva şuviţe căzute.

— Nu sună rău. Să aduc ceva?

Privirea lui Sebastian urmărea mişcarea mâinii ei.

— Doar pe tine. Mai am din salata pregătită aseară şi pe care nu am mâncat-o. În legătură cu noaptea trecută – spuse el blând – ţi-am mulţumit?

— Ştii că nu contează.

— Ştiu.

Privirea îi rătăci de la păr la faţa ei, peste buze, amintindu-i cum le gustase cu o seară în urmă.

Tulburată ea îi spuse:

— Pot aduce desertul.

— Desertul?

Modul în care rostise cuvântul era sugestiv. Danni zise:

— Păi, eşti mare amator de dulciuri.

— Eu? Părea şocat. Omul care dă gata două pachete cu biscuiţi Oreo în zece minute?

— Ştiu că-ţi plac la nebunie biscuiţi Oreo. Dar desertul la care mă gândeam e mult mai bun.

— Singurul lucru mai bun decât biscuiţii Oreo este sexul.

Ochii îi străluciră.

Fraza pluti în aer, strălucitoare ca pusă sub lumina soarelui.

— E amuzant ce spui, zise ea, sperând că Sebastian nu va observa căldura care-i inundase faţa. Credeam că „singurul lucru mai bun decât sexul" este plăcinta de ciocolată.

O privi îndelung dându-i impresia că nu-i observase culoarea care-i îmbujorase obrajii.

— Şi este?

— Ce să fie?

— Este, într-adevăr, mai bună decât sexul?

Danni respiră adânc.

— Cred că ar fi mai bine să plec la şcoală. Ne vedem diseară.

— O, apropo, aseară ţi-ai uitat ceva aici.

— Ce?

Drept răspuns, Sebastian scoase din buzunar sutienul din dantelă, de culoarea levănţicii şi-l ridică de o bretea.

— Ah.

Înhăţă obiectul şi-l înfundă în geantă.

— Când te întorci o să-mi vezi noua camionetă.

Încercă să nu dea atenţie stării de stânjeneală care încă nu-i dispăruse.

— O, îţi va fi mult mai la îndemână.

— Aşa e. De fapt, m-am hotărât să rămân o vreme în White Creek, iar camioneta îmi va fi de mare ajutor. Mai ales când voi răspunde solicitărilor telefonice.

În drum spre Norfolk, Danni se gândi la semnificaţia acelor cuvinte. Deci, s-a decis să rămână în White Creek. Să rămână în White Creek. Mintea ei se învârtea în jurul acestor cuvinte, ca un câine în jurul cozii. Să rămână în White Creek. Cu toţi oamenii de aici, cu fundaţia de înfrumuseţare şi echipa de baseball a bisericii.

Danni aşteptă acea senzaţie de crispare pe care o simţea ori de câte ori se gândea la ideea de a rămâne acolo, dar, din cine ştie ce motive, nu o simţi, în schimb o cuprinse o uşoară nelinişte, întotdeauna crezuse că acasă înseamnă locul unde trimiţi ilustrate din călătorie. Chiar aşa? Sau este locul care îţi aparţine, locul unde oamenii

care te iubesc aşteaptă să te întâmpine când te întorci dintr-o călătorie în jurul lumii sau de pe stradă?

Întotdeauna îşi făcuse planuri să plece din White Creek imediat după absolvire. Îşi imaginase că va face practică undeva, poate în Australia. Le-ar fi trimis, bunicii şi părinţilor, ilustrate şi urşi koala şi canguri îngrijiţi de ea. De ce, oare, nu o mai atrăgea această perspectivă?

Sebastian. Dacă era adevărat că „acasă înseamnă locul din inima ta", atunci White Creek era casa ei, pentru că Sebastian era aici, iar inima ei era lângă el. Când oare se îndrăgostise şi ce-o să se întâmple cu ea?

Ora şase. Danni îi lăsă bunicii un bilet, anunţând-o unde era. Avea îndoieli că Virgie Pace se va întoarce înaintea ei. Ieşise din nou cu Lute Simpson şi fie că se duceau să cineze la Norfolk ca apoi să vadă un film, fie la vreun prieten, la Waverly, niciodată nu se întorcea acasă înainte de ivirea zorilor.

Danni n-avea nimic împotrivă. Bunica trăia singură de douăzeci de ani de când soţul ei murise într-un accident de circulaţie. Nu-şi făcea probleme că bunica şi-ar putea găsi pe cineva cu care să-şi împartă viaţa.

Porni spre Sebastian, dar conduse încet, preocupată.

Sebastian sosise deja. Nu-şi dădu seama decât atunci când, ajunsă în faţa casei zări maşini parcate de o parte şi de alta a noii camionete de culoare albastră. Se opri un moment să o admire, apoi intră salutând persoanele din sala de aşteptare. După ce lăsă prăjitura în bucătărie, îşi luă un halat din dulapul de haine şi intră în cabinetul de consultaţii.

Înăuntru era Beulah Barnie cu Tootsie. Îi zâmbi. Şi Sebastian care avea impresia că numai la New York existau câini nervoşi! Beulah nu avusese copii şi-şi îndreptase toată afecţiunea maternă către cei doi terrieri de Yorkshire – Bootsie şi Tootsie.

Sebastian îi făcu cu ochiul şi continuă discuţia cu Beulah. Danni observă că Sebastian îşi căuta cuvintele pentru a o calma pe nervoasa proprietară a celor doi câini, cât se poate de sănătoşi.

Imediat după plecarea lui Beulah, Sebastian arboră un zâmbet

teatral şi-şi şterse stropi imaginari de transpiraţie de pe frunte.

— Ce figură, şopti el.

Danni fu de acord.

— Aşa e ea. Blândă ca toată ţicnitele, dar i-ar fi trebuit vreo cinci, şase copii să o scoată din minţi.

— Ai dreptate. Poate am să vorbesc cu Gregory să o ia în îngrijirea bisericii. Câinii mi-ar mulţumi. Făcu un Semn spre uşă. Câţi au mai rămas?

— Doar Tad Miller cu pisica – vrea să-i tai ghearele ca să nu-i distrugă mobila şi John Cooper – cu unul din cocoşii primiţi ca premiu Bantam. Dacă vrei, îl iau eu pe Tad. L-am mai tăiat ghearele lui Buster.

— Ar fi grozav, dar lasă-mă câteva momente înainte de a-l trimite înăuntru pe John Cooper. Vreau să răsfoiesc o revistă ca să-mi împrospătez memoria în ce priveşte găinile.

Danni deschise uşa şi-i şopti peste umăr:

— Primul lucru pe care trebuie să ţi-l aduci aminte este să-l numeşti cocoş, restul nu contează.

Sebastian chicoti în spatele ei. Astăzi îi fusese dor de ea. Nu numai pentru că fusese încontinuu ocupat încă de dimineaţă. Îşi dădu seama că-i fusese dor de felul ei excentric de a vedea lucrurile, de tonul dulce-aspru al vocii şi de râsul ei cristalin. Îi fusese dor de ochii ei violeţi, cu acea strălucire ciudată şi provocatoare. Pur şi simplu îi fusese dor de ea.

Cocoşul avea un nodul benign pe unul din picioare pe care Sebastian îl observă înainte de a-l fi expediat pe John Cooper. După plecarea acestuia Sebastian îşi scoase halatul şi îl azvârli pe spătarul scaunului. Nu mai avea răbdare, aşa că aruncă o privire înspre uşa sălii de aşteptare să vadă dacă Danni terminase.

Danni stătea pe canapea cu pisica în poală şi cu foarfeca de unghii în mână. Tad Miller, cu gura plină de chewing-gum stătea lângă ea – chiar prea aproape, spre nemulţumirea lui Sebastian. Şi, mai ales, nu-i plăcea felul în care Tad Miller o mângâia pe păr.

De fapt şi Danni se gândea că Tad stătea prea aproape, încercând să păstreze distanţa, distanţă pe care Tad Miller nu ezita să o micşoreze pe cât posibil. Şi, de fiecare dată când îi mângâia părul, ea

se întindea şi-i dădea peste mână. Sebastian nu era hotărât dacă să intre, să-i tragă un pumn, să-l ia de gât şi să-l arunce pe fereastră.

Danni îşi ridică privirea şi îi surprinse expresia încruntată. Ochii ei îi spuneauesă o lase să se descurce singură. Aşa că Sebastian îşi încrucişă braţele şi se sprijini de peretele de lângă uşă, hotărât să nu intervină dacă ea nu dorea dar, în acelaşi timp, hotărât să nu o lase singură cu acest Lothario care nu-se-oprea-din-mestecat.

Acum, când avea timp să-i observe îmbrăcămintea, trebuia să recunoască faptul că Danni arăta seducător. Aceleaşi culori – roz şi mov. Ciudat cum începuse să-i placă această combinaţie, în special rochia roz cu nasturi încheiaţi în faţă şi ciorapii mov. Privirile îi întârziară pe picioarele care în acei ciorapi parcă spuneau că merită să fie privite. Cu siguranţă că şi acel lua-l-ar naiba de Miller le admira.

Atenţia îi fu atrasă de vocea ascuţită a lui Danni.

— Tad, ţi-am spus să te porţi frumos. N-am ieşit împreună decât de două ori. Asta nu-ţi dă dreptul să-ţi iei asemenea libertăţi.

Să-şi ia libertăţi. Lui Sebastian îi plăcu această expresie. O expresie atât de drăguţă şi demodată.

Spera să fie şi ea destul de demodată ca să-l plesnească urgent, pentru că, dacă nu o făcea ea, avea de gând să-i crape tipului capul.

Danni spuse:

— Tad, ţine-l pe Buster, să-i termin ghearele. Hopa! Am nevoie de o foarfecă mai ascuţită. Mă întorc imediat. O.K?

Se ridică şi intră în cabinet, aproape lovindu-se de Sebastian.

— Ai probleme? o întrebă el.

— Cine? Eu? Deloc. Sunt aproape gata.

— Mda. Bine. Până acum aş fi terminat de două ori mai repede. Mai mult ai flirtat…

Danni scoase limba.

— Flirtat? Cine flirtează? Vreau să scap de el ca să mănânc. Mor de foame. Îşi ţuguie buzele. În loc să-mi faci reproşuri, mai bine te-ai gândi puţin cum să-l dăm pe uşă afară.

— Ce-ar trebui să fac? Să pun pisica pe el?

Ochii lui Danni luciră.

— De ce n-ai face-o?

Sebastian mormăi.

— Bine. Bănuiesc că trebuie să-i spun pisicii să intre şi să-l scoată de acolo pe Tad Miller.

— Chiar aşa…

— Danni, să nu începem iar.

— Bine, se pare că trebuie să mă descurc de una singură. Stai deoparte şi urmăreşte-ţi maestrul.

Îl lovi uşor peste obraz şi se întoarse în sala de aşteptare.

— O.K., Tad! Ţine-l bine pe Buster ca să-mi termin treaba.

— Danni, hai să uităm puţin de pisică. De ce n-am sări în maşina mea decapotabilă să facem o plimbare? Va fi o lună superbă. Mi-ar plăcea s-o privim împreună.

— Unde vezi tu luna?

— Atunci cu atât mai bine. Am putea petrece mai mult timp, singuri, în întuneric. A trecut atâta timp de când n-am mai fost singuri.

— Tad, n-am fost niciodată singuri. Prima oară când am ieşit împreună a fost la balul pompierilor, a doua oară a fost luna trecută la petrecere unde am mâncat pizza după meciul de baseball.

— Deci, demult ne datorăm unul altuia o întâlnire în doi.

— Las-o baltă. Nu mai ies cu tine.

Tad dădu drumul pisicii care se zbătea şi o prinse pe Danni de mâini. Deodată îngheţă şi privi în jos.

— La dracu'.

— Poftim?

Danni îi urmări privirea. Dârele care i se prelingeau pe blugi şi expresia de mulţumire de pe figura înfuriată a lui Merlin spuneau totul. Danni izbucni în hohote de râs.

Încă râdea când Tad, plin de dezgust, sări în picioare, îşi luă pisica în braţe şi ieşi. Îşi dădu seama că râde de una singură. Se uită după Sebastian şi-l zări privindu-l pe Merlin cu o figură uluită.

— Observ că i-ai spus lui Merlin să-l alunge pe Tad, i-o luă ea înainte.

Problemă. Pisicile sunt animale inteligente. Cu siguranţă că Merlin a priceput că Tad îi stă ca râia pe piele. Asta-i toată treaba.

— E mai mult decât atât, ştii asta.

— Nu fi ridicolă! şopti Sebastian. N-ai auzit de coincidenţe?

Danni se îndreptă spre tocul uşii.

— Am auzit, dar n-ai impresia că s-au adunat cam multe coincidenţe în ultima vreme?

— Ai vreo explicaţie mai plauzibilă?

— Da. Am. Este magie, Sebastian. Pur şi simplu.

— Cum poţi să fii atât de inteligentă şi, totuşi, să crezi în aceste fleacuri?

— E adevărat.

— Nu e.

— Ba este. Cum poţi fi atât de inteligent şi, totuşi, să te îndoieşti de toate misterele lumii? Cum de nu poţi crede în magie sau miracole?

Sebastian o prinse de umeri gata să o zgâlţâie.

— Există explicaţii logice pentru orice. Uneori nu le cunoaştem. Dar ele există.

— Bine, găseşte o explicaţie logică pentru asta, răbufni Danni şi se ridică trecându-şi degetele prin părul lui. Îi trase capul spre ea şi-l sărută. De îndată ce buzele lor se atinseră, ţâşniră scântei care se transformară într-un foc mistuitor. Când se despărţiră, câteva momente mai târziu, respirau încordat şi inimile le băteau nebuneşte.

Nu-şi dezlipeau privirile.

— Ai vreo explicaţie logică pentru asta? îl întrebă Danni, cu vocea tremurând uşor.

— A zburat pe fereastra aia nenorocită, mormăi Sebastian şi o îmbrăţişă din nou.

O sărută uşor, fierbinte, umed şi, înainte să înceapă acele mişcări extrem de erotice, limba lui alunecă peste a ei şi dedesubt. Ea îşi sincroniză mişcările cu ale lui, deschizându-şi gura mai mult, înapoindu-i sărutările. Sebastian se lăsă cu toată greutatea, împingând-o spre perete. Un „mi-au „strident al pisicii care stătea lângă picioarele lor îi readuse la realitate. Când Sebastian îşi întoarse privirea înfierbântată spre animal, Merlin, ca din întâmplare, se întinse şi se îndreptă spre intrarea principală.

Sebastian nu o urmă imediat şi pisica începu să zgârie tocul uşii de lemn.

— Minunat, bombăni Sebastian. Vrei afară? Poftim.

Străbătu camera şi deschise uşa. Pisica ieşi agale, apoi se întoarse şi-l privi enigmatic.

— O, Doamne!

Sebastian îşi întoarse privirea spre Danni.

— S-a întâmplat ceva?

— Ţi-a amintit să încui uşa.

— Voia doar să iasă afară.

— Nu. Voia să-ţi amintească să încui uşa ca să nu fim deranjaţi.

Sebastian se conformă şi se întoarse spre Danni.

— Să nu mai vorbim despre magie. Acum. Şi niciodată.

— Dar, Sebastian…

O opri cu un sărut, apoi o luă de mână şi o conduse, pe scări, în sus, spre dormitor.

O trase pe pat, lângă el şi, în timp ce o săruta nerăbdător, se întinse peste ea. Un sărut profund, pătrunzător.

Îşi dezlipi cu greu buzele de ale ei, doar cât să respire adânc, apoi o sărută din nou. Simţea că ar fi putut-o săruta o veşnicie. Buzele ei erau moi, umede şi sălbatice. Virilitatea lui dezlănţuită înlătură şi ultimele piedici, luând locul aerului său obişnuit de copil. Asprimea căuta moliciunea, unghiurile ascuţite căutau liniile arcuite, sărutările imperative căutau totală supunere. E posibil să mori din atâta dorinţă? Da, el putea, se gândea Sebastian, în timp ce lupta să-şi păstreze autocontrolul. Nici nu-i atinsese încă pielea dezgolită şi deja era periculos de aproape de orgasm. Strânse din ochi şi-şi dădu capul pe spate, respirând ca un înecat. Controlează-te. Controlează-te. Când crezu că-şi recăpătase o fărâmă din el, îşi coborî o mână pe deasupra rochiei ei, începând să-i descheie nasturii, unul câte unul.

Danni îşi duse mâna la nasturii cămăşii lui, dar Sebastian o opri cu un geamăt.

— Nu acum, iubito.

— Dar vreau să te ating.

— Nu mă pot stăpâni aşa cum am crezut. Te rog, iubito, lasă-mă să o fac cum ştiu eu. Mai târziu sunt al tău.

Când termină de descheiat rochia lui Danni, ceea ce văzu îi tăie

respiraţia şi inima îi fu gata să-i sară din piept. Purta un slip micuţ, roz, din satin şi portjartier. Dacă ar fi ştiut că poartă aşa. Ceva pe sub rochie, în locul dresului, nu l-ar fi lăsat pe Tad Miller mai aproape de treizeci de metri de ea.

— Vrei să mă omori? şopti el, sufocat. Un trup ca al tău, îmbrăcat într-o asemenea lenjerie, ar trebui să poarte eticheta „deschideţi pe răspunderea dumneavoastră.

Îi muşcă uşor cu dinţii marginea slipului în timp ce cu mâna îi lăsa în jos, treptat, breteaua sutienului. Cu gura umedă, deschisă, o sărută pe sânii plini şi după de înghiţi spasmodic, dădu la o parte restul de slip.

Cu grijă, îi prinse sânii, greutatea lor fierbinte umplându-i mâinile. Sebastian urmări cum genele ei se zbat şi ochii i se închid cu un suspin de plăcere. Închise şi el ochii, se aplecă să o sărute din nou, împingând limba insistent, în timp ce mâinile i se plimbau pe corpul ei.

Spatele ei se arcui într-o invitaţie inconştientă, o invitaţie pe care Sebastian o acceptă cu bucurie atunci când îi luă între buze sfârcul roz şi tare. Coapsele lor strâns lipite îl ajutau să-şi potolească excitaţia aproape dureroasă, ceea ce îi făcea şi mai rău. Îşi aminti că dorea ca Danni să ardă de dorinţă pentru el. Nu-şi dăduse seama că arderea poate stârni un foc care i-ar fi stigmatizat pe amândoi. Iar el era cuprins de flăcări. Îl devastau, îi cuprindeau terminaţiile nervoase, îi absorbeau luciditatea.

Hainele cu care încă mai era îmbrăcat începuseră să-i irite pielea sensibilizată. Se ridică în picioare şi se dezbrăcă repede, în timp ce Danni proptită într-un cot îl urmărea cu admiraţie nemascată. Când îşi scoase chiloţii, ea gemu scurt.

Se întinse lângă ea şi o luă în braţe. Când trupurile li se atinseră, gemură de plăcere, părul aspru de pe pieptul lui potrivindu-se perfect peste sânii ei moi. Buze iscoditoare se mişcau încet, în jos, sărutându-i gâtul, apoi sânii şi, mai jos, suprafaţa netedă a pântecului. Mâinile îi alunecară de pe şolduri pe coapse. Îi desfăcu clamele portjartierului şi-i scoase, încet, ciorapii, unul câte unul, apoi, cu o mişcare fluidă, portjartierul şi chiloţii căzură pe podea.

Aur. Descoperise aur. Cârlionţi gingaşi de aur îi adăposteau

secretele feminităţii. O mână îi alunecă, în jos, pe pântece, apoi şi mai jos, cercetându-i blând ascunzişurile. Înlocui mâna cu buzele şi atunci Danni gemu.

Sebastian nu ştia cât mai putea rezista. Nu se mai putea stăpâni, iar lumea sa se redusese doar la ea. Singurul zgomot pe care-l auzea erau bătăile inimii ei, singurul lucru perceptibil era suprafaţa catifelată sub atingerea sa frenetică, singurul gust, acela de sare, parfum de mosc şi de femeie. O dorea cu disperare. Mai mult decât orice îşi dorise până atunci. Mai mult decât orice pe lume.

Se ridică, lăsând în urmă sărutări. Mâinile lui Danni se încleştară în părul lui, aducându-i, din nou, gura peste a ei. Se gusta pe ea de pe buzele lui, dar voia să-l guste şi pe el. Se întinse şi tremurând îl cuprinse cu mâna, în timp ce el gemea. O cuprinse un spasm dureros de incertitudine. Era atât de mare, atât de puternic, încât nu ştia dacă va putea să-l primească. Şi, totuşi, nu credea că ar mai putea trăi un minut în plus dacă n-ar face-o.

— Sebastian, şopti ea. Acum, iubeşte-mă acum.

Se aşeză peste ea, îndepărtându-i coapsele cu picioarele.

— Te-ai protejat, te-ai protejat, iubito?

Danni respiră adânc şi încercă să-şi controleze atenţia.

— Nu, acum nu.

Sebastian o lăsă doar cât se duse în baie, de unde aduse o cutie pe care o puse pe noptieră.

— O cutie întreagă?

— Dacă va fi nevoie, chiar mai multe.

Se întinse lângă ea gemând atunci când îşi simţi corpul lipit de al ei. Simţea ca şi cum ar fi putut face dragoste cu ea de sute de ori şi tot nu şi-ar fi putut potoli foamea din el. Avu grijă să se protejeze, apoi se adăposti în îmbrăţişarea ei frenetică. Un deget îi alunecă înăuntru să vadă dacă ea era pregătită. Era atât de fierbinte, de umedă şi de îngustă încât fu gata să explodeze.

Ea îşi arcui coapsele spre bărbăţia lui.

— Mă va ucide dacă nu mă iei acum, se rugă ea. Te vreau.

Sebastian o muşcă de interiorul buzei. Era tare. Durerea îl făcea să se controleze doar cât să-i permită să se mişte încet. Pătrunse în

umezeala netedă până atinse un obstacol. Se opri şocat.

— Cum?

— Nu te opri, şuieră Danni.

— Danni…

— Acum, te rog. Acum.

Îl încolăci cu picioarele şi-şi ridică coapsele trăgându-l în ea, mai adânc. O ultimă mişcare şi o pătrunse.

— Te simţi bine, iubito? o întrebă respirând adânc.

Ea dădu din cap. Corpurile lor se mişcau în acelaşi ritm, continuu, fără sfârşit. Mâinile lui Danni coborâră de pe pieptul lui, pe coapse, strângându-l mai aproape de ea. Îl simţea cum tremură încercând să fie blând de dragul ei. Corpul îi era încordat şi acoperit cu picături fine de transpiraţie. Dar ea nu voia să se poarte blând. Voia să se poarte primitiv, sălbatic. Voia chiar mai mult decât ar fi putut lua.

Căldura îi inundase tot trupul şi gâfâia ca şi cum lumea întreagă s-ar fi transformat într-un imens glob luminos. Închise ochii simţind lumina orbitoare care părea să crească, până simţi că îi străbate toţi porii. Spasme de extaz o cutremurau din ce în ce mai puternic şi-şi înăbuşi ţipetele în umărul lui.

Doar când gemetele uşoare încetară, Sebastian se împinse mai tare şi mai repede, cu corpul vibrând, ajungând la orgasm după ea.

Se întoarseră încet la realitate. Trecură minute în şir înainte ca Sebastian să-şi ridice capul şi să-i zâmbească.

— Te simţi bine, iubito?

Danni zâmbi şi dădu din cap.

— Mă simt perfect.

— Asta a fost.

— Da, dar depinde şi ce-am simţit.

El îşi lăsă, leneş, mâna peste sânii ei.

— Sunt de acord. Te-ai simţit perfect. Şi o întrebă serios: De ce nu mi-ai spus?

— Ce să-ţi spun? şopti Danni cu faţa pe umărul lui fierbinte.

— Că eşti… că eşti virgină?

— Ştii doar că, de obicei, asta nu se discuta, îi spuse zâmbind somnoroasă Danni. Fir-ar să fie, Sebastian, doamna Walling te aşteaptă

şi, apropo, ştiai că sunt virgină?

— Trebuia să-mi fi spus în seara asta.

— Când? În timpul discuţiei? Sau mai târziu când aveam gurile ocupate?

— Trebuia, totuşi, să-mi fi spus.

Ea deschise ochii şi-l privi.

— Dacă ţi-aş fi spus s-ar fi întâmplat altceva în seara asta?

Sebastian tăcu. S-ar fi întâmplat altceva?

Probabil că nu. Ajunsese prea departe – mistuit de dorinţă.

— Nu ştiu, spuse într-un târziu. Poate nu.

Simţi o strângere de inimă gândindu-se la ce-i oferise ea. I se dăruise cu sensibilitate şi dezinteresată. Pentru prima dată.

Sentimentul vinovăţiei îl înfiora, dar bănuiala îl cuprinse în acelaşi timp. De ce el? De ce îl alesese tocmai pe el să-i dăruiască virginitatea? Avea de gând să-i ceară ceva în schimb?

Fusese o greşeală. N-ar fi trebuit să lase lucrurile să meargă atât de departe. Totuşi, nu era sigur că ar mai fi putut opri ceva. El şi Danni erau precum gazul şi chibritul. Inofensivi luaţi separat, dar împreună provocând explozii nimicitoare. O catastrofă.

Sebastian nu mai dorea catastrofe în viaţa lui. Avusese parte de o mulţime. Linişte şi pace. O viaţă la ţară, liniştită şi potolită. Aceasta îşi dorise cu ardoare – asta căutase venind aici. Şi Danni? Ea dorea să plece de aici. Voia să părăsească White Creek înainte de sfârşitul verii. Şi tocmai se întâmplase ce se întâmplase.

Era mai uşor de spus decât de făcut. Fiecare celulă din corpul lui ardea de dorinţa de a se uni cu ale ei. Dimineaţa se trezea căutând-o şi se culca seara visând-o. Iar după ce făcuseră dragoste era aproape imposibil să nu se implice. Asta era, în cel mai bun caz, o relaţie nefericită. Ea credea în magie. El, nu.

Nouă

— De ce, eu, Danni? De ce m-ai aşteptat pe mine?

Danni se întreba dacă-şi dă seama cât se înspăimântat arăta. Era

speriat că ea ar putea începe să plângă şi i-ar cere să se căsătorească cu ea sau altceva? Chiar aşa de-ar fi, în străfundul inimii dorise s-o facă, până atunci fusese prea orgolioasă. La urma urmei, ea singură îi spusese că n-ar fi vorba de obligaţii. Oare cuvintele se întorseseră împotriva ei?

Mai bine i-ar spune că se săturase să se prostitueze şi s-ar grăbi să plece înainte ca el s-o dea pe uşă afară.

— Ce te face să crezi că te-am aşteptat pe tine?

Evident, nu erau cuvintele pe care Sebastian le aştepta. Îşi ridică surprins sprâncenele.

— Atunci, de ce…

Se opri burse, neştiind cum să continue.

— De ce mi-am sacrificat atât de uşor virginitatea? Vorbea, oare, cu destulă nonşalanţă? Poate mi-am considerat virginitatea ceva de care ar fi mai bine să scap. Mint de îngheaţă apele.

Urmări cum primeşte această declaraţie, în muşchi i se zbătea pe obraz. Nu părea încântat de ce-i spusese şi ea se bucura.

— Deci, am fost la fel de bun ca oricare altul?

— N-aş putea spune. După experienţa mea, bineînţeles, limitată, pot spune că eşti mai bun decât majoritatea. Zâmbi cu inocenţă.

— Mulţumesc, mormăi el, neştiind dacă să se bucure sau nu. Danni, vreau, într-adevăr, să ştiu. Ţi-ai păstrat atât de mult virginitatea. De ce ai renunţat la ea tocmai acum?

Ea oftă.

— Te doream şi mi s-a părut momentul potrivit.

— Niciodată înainte nu a existat momentul potrivit?

— Nu, nu a existat.

— Dar – se opri un moment încercând să-şi găsească cuvintele – am stabilit că fără obligaţii…

— Sebastian. Am renunţat la virginitate. Nu ţi-am propus căsătoria. Nu-ţi fie teamă. Am spus fără obligaţii şi nu am glumit. Nu am de gând, aşa deodată, să te fac să devii manierat şi să-ţi cer să te porţi onorabil. Virtutea mea, dacă vrei, o dau cui vreau eu. Şi te-am ales pe tine. Am închis subiectul. Nu doresc nimic în schimb.

A fost, poate, momentul în care s-a simţit cel mai mizerabil. Şi

pentru că se simţea vinovat, se decise să-i ofere singurul lucru pe care-l putea da.

— O noapte de neuitat. O noapte pe care să nu o uite în veci. Începu să-i iubească fiecare centimetru, din cap până-n vârful degetelor de la picioare.

Cu trupurile goale lipite, Sebastian ştia că Danni îi simte excitaţia apăsând-o intim. Nu făcu nimic să o oprească. Îi privi concentrat figura. Îşi trecu vârful limbii peste genele ei, îi luă blând buza inferioară între dinţi şi îi supse lobul urechii. Îi împrăştie şuviţe de păr pe faţă şi o sărută printre ele. Îi dădu părul la o parte şi o sărută din nou. Şi iar şi iar.

Danni încercă să-l incite şi s-o ia din nou, dar el rezistă. Dorea să o iubească total, până la sfârşit, pentru ca niciodată, gustul şi mirosul lui să nu-i mai iasă din pori. Îi lăsă gura şi începu să-i muşte uşor gâtul, să i-l sărute, să-i sugă pielea.

— Sebastian, îl rugă ea cu vocea străbătută de dorinţă. Mi-ai promis că de data aceasta este rândul meu.

— Regulile jocului tocmai s-au schimbat, iubito. Rândul tău va veni mai târziu.

Când Danni încercă să-l atingă, Sebastian îi dădu mâinile deoparte, ridicându-i-le uşor deasupra capului şi-şi continuă mişcarea în jos. Îi supse îndelung, cu pasiune, sfârcurile ridicate. Fiecare geamăt de plăcere şoptit de Danni dădea, de fiecare dată, mişcărilor lui o nouă intensitate.

Îi eliberă mâinile în timp ce îi săruta pântecele catifelat ca mătasea. Mâinile ei îi prinseră capul încercând să-l tragă în sus, peste ea, dar când buzele lui găsiră sâmburele micuţ al feminităţii ei, mâinile îl ţintuiră acolo. Îşi legăna capul dintr-o parte în alta, respirând cu greutate, iar când atinse orgasmul, pentru a-i prelungi extazul ei începu să-i sărute interiorul coapselor, partea dinăuntru a genunchilor şi glezna subţire. Ea îşi arcui şoldurile sub el, înfigându-şi unghiile în umerii lui şi implorându-l zadarnic.

Într-o încleştare rapidă şi agilă îşi trase corpul de sub el şi luându-l prin surprindere îl întoarse pe spate. Cu privirea excitată şi un zâmbet poznaş pe buze îi spuse:

— Asta ca să jucăm cinstit, dragul meu. Afurisitul tău de autocontrol mă calcă pe nervi şi am de gând să te dau gata.

Desfăcându-şi picioarele îi prinse corpul sub al ei, se aplecă şi-şi trecu limba în jurul sfârcului închis la culoare, luându-i vârful mic şi tare între dinţi. Când el gemu de plăcere, ea făcu acelaşi lucru cu celălalt sfârc şi-şi coborî mâna pe abdomenul lui. Atingerea uşoară, ca o pană, îl excită, îl mângâie, îl dezmierdă, până când corpul i se încordă de dorinţă.

— Danni! Ai câştigat, spuse gâfâind şi se întoarse prinzând-o dedesubt. Nu mă mai pot controla.

Când ea îl trase înăuntru i se opri respiraţia. Mâinile îi ridicară şoldurile ca să-l întâmpine în timp ce o penetra mai adânc şi mai ferm. Îşi înlănţuiră mâinile, limbile se căutau tandru printre şoapte exaltate, de neînţeles, corpurile se răsuceau în acelaşi ritm în drumul lor spre extazul violent, dureros şi plăcut.

Îşi înăbuşeau unul altuia strigătele de împlinire, în timp ce valuri de plăcere îi inundau fără sfârşit. În cele din urmă, Sebastian se lăsă peste ea cu trupul istovit şi golit. Dorise să-şi lase urma în ea şi şi-o lăsase, dar în acelaşi timp şi ea îl stigmatizase.

Respiră adânc de câteva ori şi visul deveni realitate. Cu trupurile încă încolăcite, inimile le băteau nebuneşte. Nu ar mai fi lăsat-o din îmbrăţişare, dar fragilitatea acelei făpturi îl îndemna s-o protejeze astfel că se lăsă pe o parte, rămânând strâns îmbrăţişaţi. Ea oftă uşor şi-şi cuibări capul pe umărul lui. Când totul deveni realitate, el, îşi dădu seama de un lucru foarte important. Se ridică într-un cot şi zise:

— La dracu'!

Danni deschise un ochi somnoros.

— Îhm?

— Danni, mi-e teamă că am neglijat şi nu te-am protejat.

— M-ai protejat cât se poate de bine, şopti ea moale.

— Nu, iubito. De data asta am, ah, am uitat să folosesc prezervativul.

Ea îşi deschise şi celălalt ochi şi-l privi în timp ce-şi făcea rapid un calcul mental.

— E.O.K.

Îi dădu deoparte părul de pe faţă.

— Eşti sigură?

Ea îşi fixă privirea într-un punct şi calculă din nou.

— E bine.

— Să-mi spui dacă… dacă se întâmplă ceva.

— Bineînţeles că am să-ţi spun, dar nu se va întâmpla. Sper.

Încerca să nu se simtă jignită auzindu-l suspinând uşurat. Ce credea el, că vrea să-l lege de ea într-un mod atât de odios?

Însărcinată. Înainte, când se gândea la această situaţie se simţea întotdeauna ca prinsă într-o cursă. Acum aştepta să se întâmple acelaşi lucru. Dar nu se întâmpla.

La gândul că ar putea avea un copil, simţi o emoţie ciudată în adâncul fiinţei ei, un sentiment plăcut, de exaltare. Un copil cu ochii lui Sebastian şi zâmbet dulce. Sau se gândea la un copil al oricui altcuiva. Îşi imagină un alt copil, al lui Tad sau al lui Gregory. Copii adorabili, dar gândul nu o tulbura. Categoric, doar gândul unui copil al lui Sebastian o emoţiona. Acest lucru o afecta mai mult decât orice. El nu dorea compromisuri, iar un copil ar fi fost cel mai grav compromis. Şi dacă măcar i-ar suspecta gândurile, ar fugi ca din praştie.

Se înfioră, iar el o îmbrăţişă mai strâns. După câteva momente el se ridică şi o trase lângă el.

— Haide.

O luă de mână, o conduse în baie şi dădu drumul la apă să umple cada.

— De ce? întrebă curioasă.

— Rana ta, hmm, de jos.

— Rana mea? Ah. Îl privi zâmbind. Nu e vorba despre rana aceea, ştii doar.

— Dar apa caldă îţi va face bine.

— Iar cada asta imensă se simte părăsită. Ai observat că aceste extraordinar de demodate căzi sunt destul de încăpătoare pentru două persoane?

Îi zâmbi şi-i mângâie un sfârc cu vârful degetelor.

El îşi recăpătă respiraţia după câteva momente.

— Mda, am observat.

— Şi?

Intră în apă şi îi surâse îmbietor.

— Şi.

Intră şi el în apă şi o cuprinse în braţe.

Când terminară, apa era împrăştiată peste tot iar prosoapele erau ude. El stătea în cadă, pe spate, cu ochii închişi şi Danni în braţele lui. Un alt început. Niciodată până atunci nu mai făcuse baie cu cineva – şi nu că la asta le-ar fi stat gândul atunci.

Şi acum, pentru a doua oară, făcură dragoste fără a se proteja. Perioadă bună sau rea, riscurile erau prea mari. Oare ce-i făcuse de-şi pierduse minţile? Niciodată înainte nu uitase un lucru atât de important ca prezervativul. Ea îl făcuse să uite tot ce însemna responsabilitate. Era, poate, motivul principal al faptului că nu trebuia să se implice.

Dar se mai întâmplă o dată în drumul de la baie spre pat, unde Danni stătea acum legănată de îmbrăţişarea lui. Gândurile îi vuiau în cap.

— O, la dracu'!

Nu dorea, dar era legat de ea până în vârful urechilor. Îşi dădu deodată seama cât de greu îi va fi s-o lase să plece, chiar dacă ştia că legătura lor nu poate supravieţui. Trebuia să se termine până nu era prea târziu.

— Hmm, sunt sigur că vrei să pleci acasă înainte ca bunica să intre în panică.

— Îmm?

Nu era sigură că-l auzise bine.

— Am spus, că vrei, probabil, să pleci acasă înainte ca bunica să intre în panică.

Nu putea lua drept aluzie ceea ce era mai mult decât o aluzie – o dădea pe uşă afară.

— Da, ai dreptate. N-aş vrea s-o supăr pe bunica. Mă îmbrac şi plec acasă.

Danni nu-i spuse că bunica de fapt nu era acasă.

Tonul lui i se părea forţat ca şi cum ar fi regretat ce se întâmplase. Şi aluzia lui era prea evidentă, încât era clar că încerca să

găsească o cale prin care s-o facă să plece fără să i-o spună direct.

Se îmbrăcă repede, tăcută – cea mai dezagreabilă liniște pe care o cunoscuse. Ca și cum nu ar mai fi avut nimic să-și spună. Se simțeau stânjeniți după ce făcuseră dragoste de trei ori, atât de intim și cu inima la gură.

Era dureros să-și dea seama că prin vorbe goale el reușise să o ademenească, făcând-o să creadă că acele cuvinte, „fără obligații11, nu contau. În multe privințe era un bărbat sentimental și grijuliu și s-ar fi simțit prost dacă ar fi știut că-și schimbase părerea despre el. Vinovat. Cu atât mai rău cu cât se simțise responsabil. Închizându-și ultimii nasturi ai rochiei arboră un zâmbet strălucitor.

— Nici n-am apucat să mâncăm.

Sebastian, care-și trăsese blugii îi răspunse:

— Dacă vrei, aș putea pune bucățile alea de grătar.

— A, nu. N-aș vrea ca bunica să se îngrijoreze.

El dădu din cap.

— Bine. Te conduc.

— Nu e nevoie. Dacă ar fi condus-o, ar fi observat că mașina bunicii nu este în fața casei. Pe curând! Și în timp ce el își trăgea fermoarul pantalonilor, ea se încălță, își luă de jos ciorapii și portjartierul și alergă, în jos, pe scări.

Sebastian se așeză pe marginea patului.

— Nu m-a așteptat, îi spuse pisicii, pe care nu apucase s-o dea afară și care ședea pe pervaz cu coada încovrigată.

Ceea ce dorea ea, pe el îl chinuia. Ea dorea să părăsească White Creek și n-ar fi vrut s-o lase să plece cu conștiința încărcată. O voce din subconștient îi spunea: „Recunoaște – nu ți-e teamă că dacă ai mai face încă o dată dragoste cu ea n-ai mai lăsa-o să plece?”

Corpul i se contracta în locurile cele mai intime. Dacă soarta nu i-ar fi fost potrivnică, acum ar fi trebuit să se răsfețe în brațele lui Sebastian și căldura trupului lui i-ar fi alinat durerea. În întunericul camerei, strânse în brațe perna cu un sentiment de nespusă singurătate.

Se simțea ca un copil părăsit – ce ironie să creadă că toată viața așteptase momentul să împlinească vârsta pentru a putea pleca de

acasă. Iar acum nu o mai entuziasma niciunul din visurile ei fanteziste, de exemplu, practica veterinară în Hawaii, cu palmieri, plaje orbitoare şi vulcani sulfuroşi. Se închipuia făcând dragoste cu Sebastian pe acele nisipuri.

Ce imaginaţie tâmpită. Îşi îndreptă gândul spre Australia. Chiar acum, Sebastian făcea dragoste cu ea sub privirile curioase ale cangurilor.

Nu, cele mai plăcute imagini erau chiar cele legate de acest loc, de White Creek – unele erau deja reale, pe celelalte şi le-ar fi dorit. Lângă Sebastian în biserică, cu coapsele lipite. O ieşire din teren la un joc de baseball. Noaptea în care vegheaseră împreună câinele rănit. Jucând jocuri stupide în după-amiezile de duminică, aşteptând să treacă timpul în aşteptarea nopţilor când, în intimitate, puteau face lucruri mai interesante.

— La dracu'! Ce-am vrut, aia am avut, nu? mormăi ea, dar cele două păsărele nici nu se clintiră.

Se simţea învinsă, cu aripile frânte şi parcă simţea la glezne greutatea lanţului cu bilă.

Dar nu-i păsa, pentru că nu mai dorea să plece. Voia să rămână aici. Cu Sebastian.

Îl iubea. Ea, care nu-şi dorise vreodată să fie legată de ceva, acum, deodată, îşi dorea să fie prinsă. În lanţuri. Dorea orice care s-o poată lega irevocabil de Sebastian Kent. Şi nu era o ironie că ea, femeia care toată viaţa se ferise de complicaţii, acum şi le dorea cu un bărbat care le evita? Nu-şi dădu seama că plânge până când o lacrimă nu-i picură pe mână.

Nu e drept. Seara asta a fost atât de frumoasă! Parcă ar fi aşteptat-o toată viaţa. Şi ce se întâmplase? M-a gonit acasă să nu o supăr pe bunica. Era atât de speriat încât nu mi-a putut oferi întreaga noapte? Dacă el aşa vrea să fie, am să consider că această noapte nici nu a existat.

Mare scofală!

Marţi după-amiază, exact la ora unu, Danni se înfiinţa la Sebastian cu o listă de telefoane. Ar fi vrut să zboare în braţele lui, dar nu-i aruncă decât un zâmbet impersonal.

— Eşti gata de plecare? îl întrebă, hotărâtă să pară veselă.

Fără măcar să o privească îi răspunse:

— Doar să-mi iau geanta.

Plăcuta lor prietenie luase sfârşit. Danni ar fi plâns. Cu toate că ar fi trebuit să aibă o discuţie în legătură cu ce se întâmplase, sau nu se întâmplase noaptea trecută, mai bine ar fi murit decât să deschidă ea subiectul.

La început, totul mersese bine, ca apoi, imediat după ce se culcase cu ea ultima dată, să simtă că el se retrage. Ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva – de ce? Că nu se putea implica mai mult? Că îi plăcuse să facă dragoste de două ori iar a treia oară nu?

Sau că se simţea prea bine?

Danni îl urmărea printre gene. Avea sentimentul că era aproape de adevăr. Poate ca el îşi dăduse seama că deja se implicase mai mult decât ar fi dorit. Sau poate că-şi dăduse seama că ea se implicase prea mult.

Lucrurile se complicară în timpul zilei.

Ajunseseră să vorbească doar dacă este necesar, în rest, monosilabic. Situaţia devenise de nesuportat când târziu, după-amiaza, ajunseră la Magda care-şi dădu imediat seama de tensiunea dintre ei.

Făcu un semn cu capul în direcţia lui Sebastian şi-şi scoase pipa din gură.

— Trebuia să fi purtat albastru, cum ţi-am spus.

— Nu te obosi, Magda, spuse Danni. Nu crede în chestiile astea.

— Trebuie să creadă. Până acum v-aţi fi căsătorit.

— Căsătorit!

— Căsătorit?

Răspunseră în acelaşi timp.

— De asta era bună pisica. Am discutat cu bunica şi mi-a spus că o pisică cu şase gheare şi ochi în două culori înseamnă poveste de dragoste.

— Asta-i o prostie, spuse Sebastian cu fermitate. Nu avem de gând să ne căsătorim şi adăugă pentru a accentua ideea: în niciun caz.

— Nu trebuie să fii atât de înspăimântat, şopti Danni.

— Nu doresc să se ivească neînţelegeri.

— În niciun caz, spuse Danni, ţi-ai exprimat sentimentele cât se poate de clar.

— Credeam că sentimentele sunt reciproce. Tu ai fost cea care ai spus că nu vor exista obligaţii.

— Continuă, aruncă-mi în faţă acele vorbe. Dacă vreau pot să mă răzgândesc.

Sebastian se opri brusc.

— Te-ai răzgândit?

— Poftim?

— Te-ai răzgândit?

— Şi dacă ar fi aşa? Ce?

Sebastian se întoarse pe jumătate.

— Ai spus că pleci în vara asta. Tu ai fost cea care tot vorbeai despre niciun fel de obligaţie sau legătură. Şi ţi-am spus că nici eu nu vreau.

— Te-am obligat cu ceva? Îmi plac lucrurile oferite de bunăvoie şi să te oblig cu ceva ar fi ca şi când mi-aş scoate un dinte.

Magda îi întrerupse.

— Pot să spun şi eu ceva?

Sebastian răbufni.

— Să nu-mi spui ceva despre culori. Deja ai convins-o pe Danni…

— Nu m-a convins nimeni de nimic, doctore Kent. Danni dădu drumul cuvintelor. Sunt destul de mare să iau decizii de una singură. Şi ştii ce cred? Cred că eşti atât de încuiat, încât nici nu observi.

— Ce să observ? Toate lucrurile inexplicabile în care crezi? Nu sunt încuiat. Viaţa mea este reală şi ordonată pentru că ştiu valoarea lucrurilor.

— Ce plictisitor.

— De asta niciodată nu va putea fi nimic între noi. Nu ne potrivim.

— Nu ţi-am cerut o legătură. Şi ştii de ce? Pentru că ştiu că nu eşti capabil s-o păstrezi. Şi nu eşti capabil să o păstrezi pentru că eşti înspăimântat. Înspăimântat! îşi strângea pumnii cu atâta putere, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Acum plec acasă. Se întoarse spre

Magda: Ne mai vedem. O iau peste pârâu, dacă nu ai nimic împotrivă. Plecă fără să se uite la Sebastian.

Magda îşi întoarse privirea ageră spre el.

— Nu-i bine să te împotriveşti unor lucruri deja ştiute. Albastrul se potriveşte perfect cu roz şi mov. Îşi băgă pipa în gură, îşi afundă mâinile în buzunare şi se îndepărtă. Sunt culorile răsăritului de soare, spuse ea peste umăr.

Foarte bine, se gândea Sebastian în drumul spre casă. Nu pierduse nimic. În mod sigur, formau cea mai nepotrivită pereche din câte au existat. Şi luase cea mai înţeleaptă hotărâre, să rupă orice legătură cu ea.

Dar dacă era cea mai înţeleaptă hotărâre, de ce se simţea atât de gol pe dinăuntru? Ca şi cum i-ar fi luat cu ea toate sentimentele, toată energia, tot entuziasmul şi veselia?

Toată noaptea privi tavanul. Patul i se părea deodată prea mare şi prea gol. Chiar şi aşternutul îi amintea de Danni şi de urma corpului ei. Chiar şi perna purta mirosul părului ei.

Coborî scările şi se întinse pe canapea, dar acum se gândea că stătuseră chiar aici, după operaţie. Îşi amintea ce fericit fusese că erau împreună şi că ea înţelesese. La dracu', ieşi pe verandă şi se trânti în balansoar. Aici era mai bine. Adierea răcoroasă a nopţii îi va alunga gândurile. Nici vorbă. Ultima dată când stătuse în balansoar, Danni era lângă el, cu capul pe umărul lui. Parcă-i simţea pe umăr apăsarea capului.

De ce nu putea femeia asta să-i iasă din casă? Şi din minte? Şi din inimă?

Se întreba dacă şi el are insomnii. Probabil că nu. Plicticoşii dormeau neîntorşi. Oftă. Din păcate, Sebastian nu o plictisea. Ce părere o avea el despre ea?

De ce nu-şi putea da seama că ei doi îşi aparţin unul altuia? Pentru ea acest lucru era la fel de clar ca o revelaţie divină. Sau era singura care vedea acest lucru? Poate nu credea în magie pentru că niciodată nu i se arătase.

Respira greu şi ochii o înţepau. Era adevărul pe care mereu îl evitase. Era foarte posibil ca el, într-adevăr, să nu simtă pentru ea mai

mult decât ca pentru oricare alta care-i oferise o distracţie plăcută. La urma urmei, ea stabilise regulile jocului. Şi nu era vina lui că ea nu le respectase.

Poate că dragostea pe care o văzuse în ochii lui era doar dragostea oglindită de ochii ei. Se întoarse înapoi cu o zi. Tot ce făcuse el se baza pe un singur lucru, acel lucru oribil, la care nici nu voia să se gândească. Că el nu o iubea.

Ştiindu-l aşa cum este, ar fi trebuit să-şi dea seama de sentimentele faţă de ea, chiar dacă nu era conştient de profunzimea lor. I-ar fi părut rău, dacă nu s-ar fi simţit chiar vinovat şi ar fi luat toată vina asupra lui, pentru că ea fusese virgină şi s-ar fi putut presupune că a profitat de inocenţa ei. Niciodată nu l-ar fi convins că a făcut-o de Bunăvoie.

Ura ideea că Sebastian s-ar simţi cu ceva responsabil în ceea ce o privea. Ar fi mai rău dacă ar regreta-o? La acest gând se îngrozi. Dacă Sebastian ar fi fost altfel, mai puţin onest, s-ar fi bucurat amintindu-şi de încercările ei de a-l cuceri. Dar el n-ar face aşa ceva. S-ar rupe în bucăţi – doar dacă Danni nu ar interveni la timp.

Se ridică din pat ştergându-şi lacrimile care continuau să-i curgă şi-şi puse mintea la treabă.

A doua zi dimineaţă, arborând un zâmbet seducător, ajunse la Sebastian la nouă şi cinci minute. Sebastian păru surprins să o vadă.

— Bună, spuse liniştit, aproape neîncrezător.

— Bună, ciripi ea, dându-i o cană de cafea. Decafeinizată. Numai din asta a făcut bunica azi-dimineaţă. Spunea că nu are nevoie de cafeină.

— Mulţumesc. Oh, Danni…

— Spuneai ieri să-ţi amintesc că ai un drum de făcut la familia lui John McLendon să vezi mânjii proaspăt fătaţi. Ziceai că vrei să treci şi pe la Lem Petrie să vezi copita lui Sally.

— Danni?

— Aha şi Mei Raines voia să treci pe la el.

— Danni.

— Poftim?

— În legătură cu ziua de ieri…

— A, da. Scuză-mă. Mă înfuriasem.

— Amândoi ne înfuriaserăm. Câteva minute, până nu apare cineva, cred că trebuie să discutăm.

Danni se cocoţă pe braţul canapelei şi-şi încrucişă braţele pe piept. Îşi luă o mutră care spera să exprime nu prea mult interes.

— Despre ce?

— Despre tine, despre mine. Respiră adânc. Cred că tu… Cred că… te-ai…

— Îndrăgostit de tine, îl întrerupse Danni. Şi?

— Cum „și”?

— Şi ce dacă? Nu aştept nimic din partea ta, dacă de asta te temi, răspunse simplu.

— Dar ai tot dreptul. Te-am dezvirginat, pentru numele lui Dumnezeu.

— Eu am vrut-o. E o diferenţă.

— Nu prea mare. Mă face responsabil pentru…

— Nu te face responsabil pentru nimic. Am depăşit vârsta pentru a mai cere voie. Se opri şi-l privi direct. Nu mă simt jenată de sentimentele mele pentru tine. Oricum, sunt sigură că până la urmă se va sfârşi – e ca pojarul, nu crezi? Te simţi neplăcut o vreme, apoi trece.

— Dragostea ta pentru mine e ca un pojar?

— Mda.

Pojar. Sebastian îşi trecu mâna prin păr şi încercă din nou.

— Danni, îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Cred că trebuia să-mi asum responsabilitatea, ah, înainte ca noi… ca tu…

— Să ne iubim sălbatic şi pătimaş? îi veni ea în ajutor.

Stânjenit, Sebastian îşi schimbă poziţia.

— Cam aşa ceva. Oricum, cred că amândoi ştim că acest „fără obligaţii11 nu ni se potriveşte, aşa că ar trebui să încercăm să păstrăm relaţia…

— Strict profesională.

— Da. Profesională. Suntem maturi şi responsabili şi sunt sigur că noi…

— Eu nu pot.

— Ce nu poţi?

— Lângă tine nu pot fi responsabilă şi profesională.

— Chiar acum ai făcut o treabă a naibii de bună păstrându-ţi calmul şi sângele rece, bombăni Sebastian iritat.

— Nu e la fel de uşor pe cât pare. Ce doreşti?

Vrei să mă arunc la picioarele tale şi să-ţi cer să te însori cu mine?

— Ei bine, nu, dar…

— Niciodată nu o să obţii acest lucru, dar mă priveşti ca şi cum atât ai aştepta. Ăsta este unul din motivele pentru care te previn.

— Mă previi?

— Săptămâna viitoare, după absolvire, vreau să-mi iau o slujbă temporară, doar pe timpul verii, la o clinică din Kennebunkport, Mâine.

— Pleci?

— Nu face pe surprinsul. Ştiai că se va întâmpla într-o zi, nu? E ceva mai devreme decât îmi planificasem.

— Danni, ştiu că uneori ne înţelegem. Nu mă face să alerg după tine.

Danni îşi ridică sprâncenele într-un gest ironic.

— Nu te lăuda de unul singur, doctore Kent. Nu o să alergi după mine. Şi prefer să plec pentru că nu-mi place să mă dau cu capul de pereţi.

— Să te dai cu capul de pereţi? Ce tot vorbeşti?

— Dacă rămân în oraş, voi fi teribil de tentată să încerc să te conving cât eşti de laş.

— Nu sunt laş.

— Nu eşti? Ar fi trebuit să-ţi vezi figura noaptea trecută când m-ai întrebat de ce te-am ales pe tine – Spuse strângându-şi buzele – când m-ai deflorat, dacă vrei. Era ca un studiu de teroare abjectă. Erai atât de înspăimântat că am să-ţi declar dragoste nemuritoare şi că o să alerg după tine să te implor să mă iei de nevastă.

— Nu eram înspăimântat, dar nu doream lacrimi, istericale şi altele.

— Sebastian, spuse Danni sec. Eu cu greu îmi ies din fire. Şi nu de asta ţi-era ţie teamă. Ţi-era teamă că aş putea să te scot din matca ta, atât de liniştită şi de sigură.

— Nu e adevărat.

— Ba da. Cei care nu pot progresa îţi seamănă.

— Dacă vorbeşti iar de magie, atunci…

— Nu vrei să vorbeşti despre asta? Bine. E răspunsul tău la tot ce ţi-am spus. Dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, consideră că nici n-am vorbit.

— Nu vreau să mă cert.

— Nici eu. Mi-am pierdut ziua.

Danni se ridică, îşi luă geanta şi ieşi.

— Aşteaptă un moment! Sebastian o urmă spre uşă. Nu poţi să pleci de aici în mijlocul discuţiei.

— Nu mai spune!

Spectacolul ar fi nominalizat-o pentru un premiu Oscar, se gândea Danni în timp ce se trântea pe canapea. Vocea îi fusese calmă, îşi încordase genunchii, nici chiar mâinile nu-i tremuraseră. Zbuciumul era în ea. Nu-şi putea da încă seama dacă fusese încordată din cauza lacrimilor pe care şi le stăpânise sau de dorinţa de a-l îmbrăţişa.

Deşi deznădăjduită, simţea mai puţin durerea din suflet. Era atât de furioasă pe acel bărbat orb care nu vedea cât de bine se potriveau!

Dar mai avea şi altele de făcut în loc să-şi piardă vremea ţinând locul ochelarilor pentru orbi. Aşa că se ridică gândindu-se cât de mult mai are de învăţat pentru examene.

Tocmai îşi împrăştiase cărţile şi hârtiile şi încerca să se concentreze, când auzi un ciocănit în uşa din faţă. Danni trecu în camera de zi şi văzu silueta lui Sebastian de cealaltă parte a uşii din plasă. Talentul său teatral era bun, dar nu grozav. Dacă nu pleca repede ar vedea-o cum se sfărâmă în bucăţele la picioarele lui. Îşi aranjă un zâmbet şi-i vorbi prin uşă.

— Nu ai pacienţi de vizitat?

— Nu vreau să las lucrurile unde au rămas.

— De ce nu?

Făcu greşeala să-şi ridice privirea şi să-i întâlnească ochii. O, cerule, ce dor îi era de ochii lui. Ar fi vrut să se târască înăuntrul privirii aceleia de culoarea nucii şi să nu mai iasă niciodată. Îşi plecă ochii. Dacă l-ar mai fi privit puţin, ar fi făcut singurul lucru pe care

spusese că niciodată nu-l va face – s-ar fi aruncat la picioarele lui şi l-ar fi implorat să o ia de soţie.

El împinse uşa de plasă, dar o găsi închisă.

— Pot intra să vorbim?

— Tu trebuie să-ţi termini treaba, iar eu am de învăţat. Slujba aceea de la Kennebunkport nu e de genul acelora „vino-pleacă". Şi mai trebuie să iau şi examenele.

— Danni, eu…

Ea îşi ridică fruntea, reuşind să privească până la gulerul cămăşii lui.

— Auzi, ce naiba vrei de la mine, doctore Kent? Ce vrei să spun sau să fac?

El privi în jos şi scutură capul a neputinţă.

— Asta aş vrea şi eu să ştiu.

— Când vei şti, treci pe aici. Până atunci am lucruri mai importante de făcut.

Se întoarse şi intră în camera însorită. El ciocăni din nou, dar ea nu-i mai dădu atenţie.

— Danni?

Nu-i răspunse. Stătea în mijlocul camerei, aşteptându-l să plece, cu ochii întredeschişi din cauza lacrimilor fierbinţi care ameninţau să-i curgă. Fiecare nerv din corpul ei era încordat aproape să cedeze. Pentru numele lui Dumnezeu! Pleacă! Se ruga în gând. Se relaxă doar atunci când îi auzi paşii îndepărtându-se.

Va continua fără el. Asta avea să facă. Dar ştia că multe din bucuriile fireşti ale vieţii pentru ea dispăruseră.

Niciodată nu va mai putea privi lucrurile cu aceeaşi uimire şi emoţie – şi totul pentru că iubise şi pierduse un bărbat ca Sebastian Kent. Nu, nu-l pierduse. Nu-l avusese niciodată.

Îşi dăduse seama de asta atunci când îi spusese că trecuse peste el ca printr-un pojar. Din păcate, simţea că va avea parte de o convalescenţă lungă şi îngrozitoare. Oftă şi se aşezădin nou pe canapea cu cărţile ei, pentru a-şi petrece următoarele ore ştergându-şi lacrimile şi luându-şi notiţe.

A naibii pielea pe ea! Lucrurile erau clare şi numai din vina ei.

Trecuse prin viaţa lui lăsând în urma sa culoare, încurcături şi plăcută dezordine, îl făcuse nu numai să trăiască viaţa, dar să o şi iubească. Apoi îi spusese că va pleca din oraş şi va lua totul cu ea.

Avea un şuvoi neîntrerupt de pacienţi, dar pentru el ziua trecea încet, calm şi îngrozitor de greu. Oriunde îşi îndrepta privirea, dădea peste afurisita aia de pisică, care-l fixa cu un aer acuzator. La sfârşitul zilei se gândise să arunce pisica de pe acoperiş şi să sară după ea.

Era nervos la culme – ca şi cum cineva i-ar fi zgâriat nervii cu glaspapir. Se gândi că o plimbare l-ar putea linişti şi dacă o luă în direcţia casei lui Danni era doar pentru că pe acolo putea ocoli un rond de flori sălbatice. Nu avea nicio speranţă să o zărească, Jeepul plecase. Observase absenţa lui, îşi spuse el, doar pentru că era o maşină roşie, strălucitoare. Şi când se îndreptă spre intrare era doar pentru că voia să o salute, ca între vecini, pe Virgie Pace. Nu avea nicio intenţie s-o tragă de limbă ca să obţină veşti despre Danni.

Astfel că primele cuvinte pe care le rosti au fost:

— Danni chiar pleacă în Maine?

— Şi eu te salut, doctore Kent.

Virgie Pace îşi scoase pălăria neagră de piele şi se scărpină în cap.

— Mă scuzaţi, mormăi încurcat Sebastian. Ce mai faceţi?

— Bine, dar te întreb sincer, cum te simţi? Nu-mi pari prea bine dispus. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Sebastian ştia că părul îi stătea vâlvoi; toată ziua îşi trecuse degetele prin el, ca de altfel, ori de câte ori se gândise la plecarea lui Danni.

— Am dormit prost.

— Aha. Nu părea convinsă. Ciudat, apropo de cearcănele de sub ochii tăi, aş fi zis că n-ai dormit deloc.

— Am avut o noapte agitată. Danni chiar pleacă la Kennebunkport?

— Eu aşa ştiu.

— Când pleacă?

— A doua zi după absolvire.

Dădu din cap şi tăcu, ca în final să şoptească:

— Mă întreb ce-ar convinge-o să rămână.

— Nu cred că problema banilor.

Sebastian îşi înfundă mâinile în buzunare.

— Nici eu nu cred. Eu, mda, mai am câteva lucruri de pus la punct. Ne mai vedem. Se întoarse îndepărtându-se încet.

Virgie intră în casă.

— Lată. Cum arată un ţigan nefericit.

Danni îşi ridică privirea.

— N-am ce-i face, bunico. El a vrut să fie aşa.

— Nu trebuie să pleci din White Creek, ştii asta?

— Ştiu, dar nu mai pot rămâne. Voi trece şi peste asta, bunico, ştiu că pot, dar nu aici. Într-un oraş atât de mic aş da ochii cu el aproape în fiecare zi. Şi ce s-ar alege de practica mea veterinară? Chiar dacă aş lucra într-o clinică din Norfolk sau Portsmouse, l-aş întâlni la biserică, la meciurile de baseball sau, pur şi simplu, pe stradă. Lovi cu pumnul braţul canapelei. Aş fi vrut să nu fi locuit atât de aproape unul de altul.

— Niciodată nu ai dat bir cu fugiţii, Danielle.

— Nici acum nu dau bir cu fugiţii. Îmi acord puţin timp şi spaţiu. Mă întorc la sfârşitul verii, oricum pentru puţin timp. Cât voi rămâne depinde de ei bine, de ce simt în legătură cu ştii tu ce.

Virgie se aşeză pe canapea lângă nepoata sa.

— Danielle, eu cred că atunci când se îndrăgostesc, unii bărbaţi devin surzi, muţi şi orbi.

Danni îşi îmbrăţişă bunica şi oftă.

— Iar unii sunt doar muţi.

Altă noapte de insomnie. Sebastian avusese o urgenţă, dar asta se întâmplase spre seară. Şi totuşi aceasta pusese capac unei zile lungi şi anoste care îl obosise peste măsură.

Îşi schimbase aşternutul în caz că ar mai persista ceva din parfumul ei. Nu că i-ar fi făcut rău, ci pentru ca nicio urmă a acestuia să nu atingă concret nu contează ce. Acea aromă îi rămăsese impregnată în minte. Dar avea mari speranţe că va putea dormi.

Se ridică după două ore de agitaţie. Ştia el că ar fi putut dormi dacă ar fi fost mai răcoare. Deschise fereastra. Asta va schimba situaţia.

Se aşeză pe partea stângă şi privi peretele, apoi se întoarse pe dreapta şi se uită la cifrele roşii de pe cadranul ceasului. În cele din urmă se ridică din nou. Patul ăsta nenorocit era prea mare. Asta era problema. Era, pur şi simplu, prea mare – şi prea gol. Oftă şi se resemnă la ideea altei nopţi de insomnie.

Aţipi spre dimineaţă şi o visă pe Danni. Visă că fac dragoste, iar şi iar, înainte de a adormi unul în braţele celuilalt. Acolo unde le era locul.

Se trezi ţinându-l în braţe pe Merlin. Merlin se uita la el. Ar fi jurat că în ochi avea priviri jucăuşe.

— Scuză-mă, amice, dar nu o poţi înlocui, mormăi Sebastian dând uşor pisica la o parte. Pisica sări pe pervaz şi-l privi cu aroganţă. Ei bine. Deci e numai vina mea că ea nu e aici. Asta încerci să-mi spui? Şi ce dracu' ar trebui să fac? Se ridică în picioare şi-şi trase pantalonii. M-a scos din minţi. Nu numai că nu pot dormi, dar acum vorbesc cu tine ca şi cum m-ai înţelege.

Pisica miorlăi şi închise ochii. Sebastian oftă. Trebuia să vorbească cu Danni. Chiar acum. Habar n-avea ce i-ar spune, deşi se grăbea s-o facă. Se grăbea. Danni refuzase să se potrivească planurilor sale.

Îşi trase o cămaşă şi se încălţă. Când ajunse, jeepul încă nu apăruse. Se pregătea să întoarcă şi să plece când zări o sclipire aurie în curtea din spate. Danni. Se îndreptă spre poartă.

— Bună.

Îngenuncheată, Danni, îşi ridică privirea de pe lădiţa cu răsaduri.

— Bună.

Era frumoasă. Avea părul legat la spate cu o eşarfă albastru-violet, aceeaşi culoare cu cea a ochilor. Privirea i se plimbă pe piciorul gol, descoperit de blugii scurţi, apoi urcă spre sânii plini puşi în evidenţă de tricoul roz. Îşi putea aminti în amănunt cum arătau când îi ţinea în mână sau când se frecau de pieptul lui şi ce gust aveau. Simţi un junghi puternic. Îi era dor de ea. Din adâncul sufletului.

— Nu eram sigur că eşti aici, spuse în cele din urmă. Jeepul nu e în faţă.

— E la Texaco pentru o mică reparaţie înainte de a pleca. Ce faci?

— Eu… sunt ocupat. Lucram foarte bine împreună. Adevărul este că… am nevoie de tine. Vreau… vreau să te întorci.

Ea îşi scutură capul şi privi în jos spre micuţa plantă pe care o freca între degete.

— Îmi pare rău.

Îl privi. Nu-l văzuse niciodată în halul acela. Nepieptănat, cu pantalonii şifonaţi, de parcă ar fi uitat să-i calce, aşa cum obişnuia. Cămaşa nu numai că era încheiată strâmb, dar era şi mototolită. Şi, culmea, uitase să-şi pună ciorapii, încă îl studia, când gândurile îi fură întrerupte.

— Ce pot face ca să te conving să rămâi?

Danni dădu drumul plantei în lădiţă şi respiră adânc.

— Nu ştiu ce să spun.

— Spune exact ce simţi.

— După câte îmi amintesc, tocmai ce am spus că simt ne-a adus în această situaţie.

Se aşeză şi el pe vine lângă ea.

— Ştiu.

— Doresc mai mult decât îmi poţi oferi. Aş vrea să mergem miercurea la meciurile de baseball şi duminica să stau lângă tine în biserică. Să petrec după-amiezile de duminică la plajă cu copiii noştri. Aş vrea să privim împreună curcubeul. Aş vrea să crezi în magie, pentru că atâta timp cât nu poţi crede în ea, nu poţi crede nici în dragoste. Tu ce-ai vrea, Sebastian?

Privirea lui o întâlni pe a ei şi un moment li se opri respiraţia. În cele din urmă spuse:

— Nu vreau să te pierd, Danielle, dar nu pot crede în magie.

— Asta e problema, nu?

Sebastian se ridică şi-şi înfundă mâinile în buzunare.

— Cred că nu a mai rămas nimic de spus, nu?

— Au mai rămas o mulţime de lucruri de spus, dar nu vrei să le auzi.

— Când pleci?

— Miercurea viitoare.

— Pot să te văd înainte de plecare?

— Nu.

— Danni…

— Sebastian, izbucni Danni. Am obosit să mai repet. Nu poţi fi cum vreau eu şi nici eu nu pot fi cum vrei tu.

— M-am conformat regulilor, se apără Sebastian şi se întoarse să plece.

— Asta e părerea ta.

Danni îşi aruncă mănuşile de grădinărit şi intră în casă trântind uşa.

Ar fi putut jura că văzuse fiecare animal pe o rază de 300 mile distanţă de White Creek şi totuşi muncea de dimineaţă până seara. Abia avea timp să mănânce – şi nu pentru că i-ar fi fost foame. De ce zilele treceau atât de greu şi de ce, aşa obosit cum era, avea ochii injectaţi din cauza insomniei?

Motivul era limpede: ea – acel fluture care-i alunecase printre degete tocmai când se pregătea să-l prindă. O dorea înapoi.

Problemă. Oricât a încercat să se convingă de contrariul, Danni nu semăna deloc cu Sharon. Sharon zbura de la un lucru la altul pentru că nimic nu o mulţumea. Danni zburase doar până găsise ce-şi dorise şi rămăsese acolo.

Îi văzuse efortul şi devotamentul faţă de studiu – şi de munca alături de el. Dar putea fi la fel şi în dragoste? Trebuia să fie. După cât de sălbatică şi pasionată era, îşi păstrase virginitatea până la douăzeci şi cinci de ani ca apoi să i se dăruiască lui… pentru că îl iubea.

Atunci, ce oare îl mai lega de trecut?

Problemă. Era legat pentru că Danni avea dreptate. Era îngrozit. Îngrozit să-şi uite trecutul.

Problemă. Ea era un fluture. Şi? Nu era unul din aceia care n-ar da lucrurilor importanţă. În plus, fluturii dau vieţii savoare.

Problemă. Îl înnebunise mai mult decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse. Dar asta merita oare efortul?

Problemă. Ea credea în magie, el nu. Şi? Nu era prea bătrân să înveţe să creadă.

Sebastian dădu din cap satisfăcut. Logica şi raţiunea întotdeauna înving.

— Şi care-i următorul pas? se răsti el, iar Merlin sări de pe pervaz în pat. Se aşeză mieunând lângă Sebastian.

— Ai dreptate. Dacă trec peste toate chiar în acest moment şi îi cer să se mărite cu mine, n-o să mă creadă. Îşi va închipui că o fac din sentimente de vinovăţie sau ceva de genul ăsta. Trebuie să abordez problema într-un mod mai subtil. Privi îndelung în ochii pisicii, apoi pocni din degete. Asta e. Luă receptorul. Şi acum, la treabă.

Când Danni ajunse acasă după ultimul examen, deschise uşa şi-şi văzu camera plină de baloane roz şi mov. În centrul acestei dezordini aeriene trona o cutie de carton legată cu fundă roz.

Danni îşi lăsă geanta cu cărţi pe scaun şi zbură spre cutie. Când deschise capacul îşi pierdu respiraţia. În mijlocul unui ambalaj roz şi mov, un Moş Crăciun din porţelan. Degetele îi tremurau când luă biletul pe care erau scrise doar două cuvinte: „Pentru colecţie”.

Nicio semnătură, dar nu era nevoie. Ştia de la cine este, chiar înainte de a fi deschis cutia. Ce înseamnă asta? Balsam pentru o conştiinţă încărcată? S-ar fi dus chiar atunci să-i pună figurina în braţe spunându-şi că îşi datora satisfacţia de a şti că era vinovat. Îşi şterse lacrimile, îşi suflă nasul şi puse figurina pe etajeră lângă Iepuraşul de Paşte.

Aşteptă până când îl văzu pe Sebastian trecând în camionetă, înainte să se repeadă şi să-i lase în uşă un bilet de mulţumire. Da, aşa fugeau laşii. Nu era totuşi sigură dacă ar fi suportat să-l vadă chiar atunci.

După prânz, un gen de prânz, cu inima îndoită, începu să împacheteze. La urma urmei, tot pleca peste două zile, imediat ce-ar fi fost sigură că trecuse examenele. Bunica plecase scuzându-se că se duce în vizită la Magda. Danni îşi închipui că merge să se întâlnească cu Lute Simpson.

Pe la opt seara auzi un zgomot la intrare. Când deschise îl văzu pe Merlin, destul de stânjenit de funda roz de care era prins un bilet. „Te rog, Danielle, trebuie să te văd. Poţi veni acum? Trimite răspuns prin pisică”.

Prin pisică? Nu era genul lui Sebastian. Stupefiată, scrise pe bilet da. Ştiind parcă ce să facă mai departe, pisica ieşi în stradă. Danni intră în casă, se pieptănă, dar nu se mai schimbă. O văzuse în blugi şi tricou de nenumărate ori.

Zece minute mai târziu când ajunse la Sebastian, casa părea părăsită, cu excepţia luminiţelor care străluceau slab. Lumânări? Pe biletul de la intrare scria: „Scoate-ţi pantofii şi intră". Îşi scoase sandalele, deschise uşa şi intră. Avusese dreptate. Camera era luminată numai de lumânări. Simţi ceva răcoros şi mătăsos sub picioarele goale şi privi în jos. Petale trandafirii. Lângă o cupă de sticlă fină, alături de o lumânare roz, un alt bilet: „Înăuntru este praf de lună. Dacă vrei să mă vezi, ia un pumn, învârteşte-te de trei ori, aruncă-l în aer, apoi închide ochii".

Danni se uită în cupă. Era plină. Argint strălucitor. Ce Dumnezeu avea de gând? Se uită în jur dar nu-l văzu, nici pe el, nici pisica, aşa că făcu exact cum scria în bilet. Când deschise ochii, Sebastian stătea înaintea ei.

Dar nu era acel Sebastian pe care îl cunoscuse. Era îmbrăcat în albastru din cap până în picioare: şosete albastre, pantofi de tenis albaştri, blugi şi bluză de un albastru electrizant.

— Eu, ah, credeam că nu porţi albastru, spuse într-un târziu, după momente de tăcere.

— Magda spunea că e culoarea care mă prinde. M-am gândit să renunţ la prejudecăţi.

— Şi ai renunţat?

— M-am gândit să renunţ la prejudecăţi din multe puncte de vedere.

— Chiar şi în ce priveşte pisicile cu şase gheare şi ochi ciudaţi? întrebă Danni, cu o umbră de surâs.

— Mai ales. Şi în ce priveşte doctoriţele veterinare care cred în magie. Întinse mâna şi-i culese o lacrimă care îi curgea pe obraz. Cred în pisicile cu comportament straniu, în Moş Crăciun şi în tine. Sper ca şi tu să crezi în mine.

— Să cred ce? şopti ea.

— Să crezi că te iubesc.

Danni respiră adânc şi se dădu un pas înapoi.

— De ce te-aş crede când acum câteva zile nu mă iubeai?

— Te iubeam şi atunci. Doar că-mi era teamă.

Aveai dreptate, Danni. Mi-era mai bine în închistarea mea.

— Şi acum ce te face să încerci cu mine?

— Am început să mă gândesc cum va fi viaţa mea fără tine. Îi luă mâinile într-ale sale şi o trase pe canapea. Nu mai pot mânca. Nu mai pot dormi fără tine în braţe.

— De fapt, nici n-ai dormit cu mine în braţe, m-ai dat pe uşă afară.

— Ştiu, a fost greşeala mea. N-am să te mai las din braţe toată noaptea şi n-am să te pierd din ochi ziua. Zilele sunt lungi, monotone şi plicticoase fără tine.

Danni îşi trase mâna dintr-a lui, doar cât să-şi şteargă altă lacrimă şi încă una.

— Şi meciurile de miercuri şi dimineţile de duminică la biserică?

— Chiar şi după-amiezile de duminică la plajă cu copiii.

— Şi să privim curcubeul?

Danni zâmbi şters.

Sebastian ridică din umeri.

— Nu voi avea prejudecăţi. La urma urmei, dacă poţi iubi un bătrân încuiat ca mine, atunci lumea este plină de surprize.

— Este exact ce voiam să-ţi spun.

— Nu sunt un elev silitor, dar când învăţ, învăţ totul, pe de rost. Mă poţi învăţa să cred în magie, Danni, îi spuse cu tandreţe. Dar va trebui să mă înveţi toată viaţa.

— Atunci, mai bine ar fi să începem chiar acum.

Îi sări în braţe şi îl strânse cu toată forţa.

O sărută, un sărut lung, lent, dulce, aproape de nesuportat, plin de promisiuni şi angajamente.

— Mi-a fost dor de tine, şopti el. Nu o să mai fugi de lângă mine. De fapt – spuse în timp ce o strângea în braţe şi urcau scările – nici măcar nu mai pot să-ţi dau drumul să cobori din pat.

— Nici nu-mi fac planuri de bătaie cum să cobor din patul tău.

— Patul nostru.

Chiar dacă pasiunea le era fără margini, făcură dragoste încet şi lung, fiind conştienţi că au toată viaţa înainte. Dădeau şi primeau cu aceeaşi intensitate până când nu se mai deosebea ale cui erau şoaptele şi gemetele de plăcere. Când atinseră culmea muntelui, se aruncară împreună în spaţiu.

Când Sebastian se trezi, soarele îşi întindea degetele lungi de aur peste patul lui. Zâmbi. Fusese cel mai plăcut somn din ultima săptămână – când, în sfârşit, reuşise să doarmă. Pentru mai multă siguranţă o luă în braţe pe Danni. Ea era cauza acestui somn bun. La urma urmei, ce satisfacţie imensă este să dormi în braţe cu femeia pe care o iubeşti, mai ales atunci când somnul urmează jocului dragostei!

Telefonul sună strident şi se repezi să răspundă ca să nu o trezească pe Danni. Noaptea trecută nu o lăsase deloc să se odihnească. Zâmbi amintindu-şi şi ridică receptorul.

— Alo?

— O ţii pe nepoată-mea acolo?

Doar n-avea de gând să apară acolo eu puşca în mână. Spera.

— Cam aşa ceva.

— Atunci e O.K. Doream să ştiu unde este.

Cu un „la revedere" vesel Virgie închise telefonul.

— Bunica? mormăi Danni somnoroasă.

— Bunica.

Se ridică într-un cot dându-şi la o parte o şuviţă care-i cădea pe faţă. Se uită atentă la Sebastian.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă asiguram că eşti tu. E adevărat.

— Da, e real. Şi altceva?

Ea zâmbi.

— Un vis. Magie.

— Fără vise. Realitatea e mai frumoasă.

— Extraordinar de frumoasă. Şi iată pe cineva care nu mă contrazice, spuse ea în timp ce Merlin sărea pe piciorul patului. Aha. A mai prins un şoarece.

Sebastian se ridică şi îşi îndreptă un deget ameninţător spre uşă.

— Nu aici, ticălosule.

Pisica sări din pat şi ieşi din cameră. Lăsă şoarecele să o zbughească şi se întoarse în pat să aţipească.

Danni îl privi prudentă pe Sebastian.

— Hmm, e o pisică inteligentă.

— Ştii doar că nu e vorba de asta, Danni. Este magie. Pur şi simplu. Aceeaşi care mi te-a scos în cale.

O luă în braţe şi o împinse între aşternuturi. Adevărată magie!

Epilog

— Unde ai vrea să mergi în a doua lună de miere? îşi întrebă Sebastian soţia, care împrăştia pe pat pliante turistice.

Danni se întinse şi se ridică.

— Cum adică „a doua lună de miere"? îi zâmbi şi-l sărută. Deja am fost în a doua, în a treia şi în a patra. Asta ar fi a cincea.

O sărută şi el.

— De fapt, am ţinut-o tot într-o lună de miere, aşa că asta ar fi o continuare. Îşi puse mâna pe sânii lui Danni. Aşa că, unde vrei s-o continuăm în această vară?

Danni îşi arcui spatele sub mângâierile lui.

— Nu putem rămâne acasă?

— Cum? De ce? Nu am văzut decât Turnul Eiffel, canalele Veneţiei, Pădurea Neagră şi Alpii. Ne aşteaptă o lume întreagă şi toată luna iulie. Ca întotdeauna, Grant Richards îmi va ţine locul.

— Cred că ar trebui să cheltuim banii pe altceva.

— De exemplu? Tot anul am făcut economii.

Danni tăcu, apoi spuse:

— De exemplu, pe un leagăn.

— Pe un leagăn? După un lung moment de tăcere şopti: Un leagăn? Imediat îşi trecu mâna de pe sânii ei pe abdomenul încă plat. Un leagăn. Credeam că medicul a spus…

— Că nu pot rămâne gravidă? Da. Şi când l-am văzut azi după-amiază mi-a spus acelaşi lucru chiar înainte ca analiza sângelui să iasă pozitivă.

Sebastian simţea cum i se strânge gâtlejul de emoţie.

— De asta nu mai mâncai dimineaţa şi nu mai dormeai după-amiaza.

Danni se întinse şi şterse o lacrimă de pe obrazul soţului său.

— Asta-i situaţia.

— Un copil. Copilul nostru. E magie.

— O, nu, iubitule. E mai presus de magie. E un miracol.

Danni îi înconjură gâtul cu braţele şi se mişcă provocator.

— Medicul mi-a spus că trebuie să fac multă gimnastică.

— Trebuie neapărat să respectăm prescrierile lui, şopti el muşcând-o de sân.

— Te iubesc, doctore Kent.

— Şi eu te iubesc, doctore Kent.

Merlin stătea pe locul său obişnuit, pe pervaz şi urmărea cele două făpturi caraghioase din pat. Deseori se dedau acestor activităţi ridicole. Pisicile nu se ocupau cu asemenea fleacuri. Mieună şi închise ochii.

Sfârşit